

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA ROSE

White

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

.....

BEYAZ

.....

CORA ROSE

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kız kardeşime.

ÖNSÖZ

Bu karakterler gecenin bir yarısı aklıma geldi ve onlara aşık oldum. Kaybolmadan önce hikayelerini yazmalıydım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir kitap yazmamıştım. Kelimeler sayfalarda uçtu. Umarım siz de bu hikayeden benim kadar keyif .

İÇERİK UYARISI

Bu, sadece yetişkinler için uygun cinsel içerikli materyaller içeren cinsel uyandırıcı bir MM romantizm kitabıdır. Genel olarak tatlı bir romantizmdir, ancak bazı içerikler bazı okuyucular için uygun değildir. Tetikleyici uyarılar arasında istismar, kendine zarar verme, intihar düşünceleri ve sevilen birinin ölümünden bahsedilmektedir. Lütfen okumadan önce bunu göz önünde bulundurun.

BİRİNCİ BÖLÜM

(Başlangıçta, tanrılar Whit Cristian'ı yarattı. Beni de yarattılar, Caleb van Beek'i. İki adam, ikisi de aynı yaşta, yürüyor

Aynı kampüs çevresinde ama neredeyse her yönden zıtlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, birbirimizi öldürmeden aynı alanda birlikte yaşayabiliyoruz.

Çoğu gün, onu ve tepkilerini ölçmeye çalışmak için bir şeyler yapıyorum. Yine de kendimi onu incitmek isterken bulmuyorum. Aslında, sadece ondan bir tepki almak istiyorum.

Şimdiye kadar boşuna uğraştım. Onun hakkında pek bir şey öğrenemedim.

Çileden çıkarıcı bir şekilde ilgi çekici. Zihninin içine girmek ve orada ne olduğuna bakmak istiyorum.

Muhtemelen hayatı gibi güzel ve düzenlidir.

Göz ucuyla Whit'e bakıyorum ve biramdan uzun bir yudum alıyorum. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kayıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Whit'i hiç iyi tanımıyorum. Aslında onunla iki hafta önce bir oda arkadaşı aranıyor ilanına cevap verdikten sonra tanıştım. Bildiğim tek şey sessiz biri olduğu ve zeki olduğunu söyleyebilirim. Benden daha zeki olduğu kesin. Sürekli okuyor, Kindle'ı günün her saatinde elinde beliriyor. koyu renk kot pantolonunun bir yerinde gizli bir cebi olmalı.

Düşündüm de, onu koyu renk kıyafetlerden başka bir şeyle hiç görmedim. Siyah pantolon, koyu gri uzun kollu Henley, siyah botlar. Pijamaları bile siyah. Dün, şiddetli bir şekilde

Merakımdan çekmecelerine bir göz attım, herhangi bir renk belirtisi aradım ve hiçbir şey bulamadım. İç çamaşırları bile siyah ya da koyu gri. Bu herifin ciddi renk sorunu var.

Çekmecesine gizlice bir çift renkli çorap kendini kaybetmesini izlemek için içimde ciddi bir istek var.

Kendini değil. Genelde sırtır.

Ona bakıyorum ve gözlerimi tam olarak kısarsam, o sıkıcı Dorian Grey filmindeki Ben Barnes'a benziyor. Gizemli ve zarif.

Öte yandan benim ciddi bir yardıma ihtiyacım var. Sarı saçlarım çok uzadı ve kesilmesi gerekiyor. Parlak sarı gömleğime bakıyorum ve kenarına bulaşmış yağ lekesini ovuşturuyorum. Kirli bir uyarı bandına benziyorum.

Vay canına. Yakında Walmart'a gidip yeni bir paket tişört almam gerekecek. Muhtemelen her ihtimale karşı iki paket almalıyım. Amcamın sahibi olduğu hurdalıkta çalıştığım için kıyafetlerim her gün hırpalanıyor.

Bir elimi dağınık saçlarımda gezdirerek sandalyemde arkama yaslanıyorum ve biramı bir yudum daha alıyorum. Çenemdeki kirli sakalları ovuşturuyorum ve yakın zamanda tıraş olmam gerektiğini fark ediyorum.

Muhtemelen yarın, eğer hatırlarsam.

Sakallar belki haftaya. Planlardan bahsetmişken.

"Hey, Whit," diyorum aniden, o karanlık gözleri Kindle' uzaklaştırarak.

Bir kaşını kaldırıyor ve hafifçe kızardığımı hissediyorum. Tanrım, bu adam var olduğum için kendimi aptal gibi hissettiriyor. Sahip olduğu harika bir yetenek. Bundan faydalanmalı. Milyonlar kazanabilir.

"Bu gece birileriyle dışarı çıkıyorum."

Whit bana bakmaya devam ediyor, muhtemelen konuya girmemi bekliyor. Muhtemelen bu alanı benimle paylaşma kararından pişmanlık duyuyor. Eşyalarımı yerleştirdiğimden beri, beni oda arkadaşı olarak seçtiği için yaşadığı hayal kırıklığını hissediyorum. Muhtemelen kira kontratım bittiğinde beni kapı dışarı etmek için sabırsızlanıyor.

"Katılmak ister misin?" Sonunda sordum ve Whit'in gözleri hafifçe açıldı, şüphesiz onu davet ettiğime şaşırmişti. Onu hiçbir yere davet etmemiştim.

Hiç planlamamıştım. Bir anda oldu. Spontanlığı severim ve Whit'in yetişkin hayatı boyunca bir kez bile spontan olmadığına eminim.

Hayır, spontanlık biraz dağınıklık gerektirir ve Whit dağınık *değildir*.

O da dışa dönük biri değil. Birbirimize zıt olduğumuz diğer birçok yönden biri. Onun kitap topladığı yerde ben arkadaş toplanırım. Onun bilgi yerde, ben...şey, tam emin değilim. İşe yaramaz, rastgele gerçekler belki?

"Hayır, teşekkür ederim," diyor ve sonra kitabına geri dönüyor. "Bu gece trivia gecesi, dostum. Hoşuna gidebilir."

"Şüpheli," diye cevap veriyor, başını kaldırıp bana bakmıyor bile. Vay canına.

Gözlerimi deviriyorum, biramı bitiriyorum ve masaya gereğinden fazla sert vuruyorum. En azından denedim. Adam için çaba gösterdim. Konfor alanımı zorladığım için kendimi tebrik ediyorum ve sonra ayağa kalkıp çöp kutusuna doğru ilerliyorum ve cam şişeyi içine atıyorum.

"Geri dönüşüm lütfen," diyor Whit kapak kapandığı anda. Yavaşça ve sessizce kapanan o güzel kapaklardan biri. Bundan nefret ediyorum.

Ona bir bakış
gönderdim. Bu
adam.

Şişeyi çöp kutusundan alıp mutfağın en ucunda duran geri dönüşüm kutusuna atıyorum. İçeride gürültüyle tıkırdıyor ve bir an için kendimi beğenmiş hissediyorum. Umarım konsantrasyonunu bozmuşumdur.

"Daha iyi mi?" Kuru bir soruyorum ve Whit dikkatini tekrar kitabına vermeden önce bana yan gözle bakıyor.

Bu adam çok gizemli. Kuzenlerimin bu gece onunla tanışmak istemesinin nedenlerinden biri de bu. Çünkü iki hafta önce taşındığımdan beri onu, davranışlarını, tavırlarını düşünüp duruyorum. Yüksek sesle. Çünkü onu anlayamıyorum. Whit konusu tüm konuşma alanlarına hakim oldu. Meraklı kuzenlerim de neredeyse benim gibi onu anlamaya çalışıyorlardı.

Bana aşık olduğumu
söylüyorlar. Hayır, bu bir
saplantı.

Çünkü heteroseksüel erkekler diğer erkeklere aşık olmazlar.
Hayır.

Sadece... bakın, en parlak ampul ben değilim, ama güçlü bir duygusal zekam var. Genelde insanları bir kitap gibi ama bu adamı bir türlü anlayamıyorum. Mühürlü bir kasa gibi. Kimse girip çıkamıyor.

Ve inanın bana, denedim. Burnumu soktum. Araştırdım. Takip ettim. Kuzenim Sem'den biraz araştırma yapmasını istedim. Elimde hiçbir şey yok. Onu kampüste *tek başına* yürürken ya da evde *tek başına* gördüm. Onu hiç kimseyle görmedim ve kesinlikle kimseyle flört ettiğini görmedim. Belki de insanları sevmiyordur. Benden hoşlanmadığı kesin.

Bu bir muamma. Herkes
beni sever.

"O zaman ben çıkıyorum. Eğlenceli bir *trivia* gecesi için."

"Güzel," diyor gözlerini kitabından ayırmadan.

Karnımı kaşıyıp aşağıya bakmadan önce uzun bir süre ona bakıyorum.

Kahretsin. Muhtemelen üzerinde yağ lekesi olmayan bir şey giymeliyim. 'a 'a 'a izlenimi verin, özellikle eğer ben *belki, muhtemelen* biraz almak istiyorum. Uzun oldu.

Aslında çok uzun zaman oldu.

Haftalardır kimse tarafından dokunulmadım. Platonik
olarak da.

Tanrım, annemi
özlüyorum. Onun
sarılmaları en iyisiydi.

Muhtemelen teyzemi arayıp onu ziyaret etmeliyim. Bir sonraki en iyi şey o.

Çoğalan düşünceleri zihnimden itiyorum ve gömleğimin arkasını tutup başımın üzerine çekiyorum.

Whit'in gözleri bana doğru kayıyor ve kitabına geri dönmeden önce karın kaslarımda biraz fazla oyalanıyor. Solgun yanaklarımı hafif bir kızarıklık kaplıyor ve kendimi göğsümü buluyorum. Vücudum üzerinde çok çalışıyorum ve onun bunu fark etmiş olmasından gurur duyuyorum. Genelde bakışlarını ayırmazdı.

Yanından geçip
gittiğime eminim.
Yavaşça.

Bana tekrar bakıyor ve paylaştığımız odaya gidip temiz bir gömlek giymeden önce bir gülümsemeyi ısııyorum.

Oturma odasına gittiğimde Whit'in kulağında kulaklıklar vardı ve gözleri kapalıydı.

Muhtemelen arabuluculuk yapıyordur.

Ben etraftayken bunu çok yapıyor.

Onu da sikeyim.

"Kahretsin," diyorum karanlık daireye tökezleyerek girerken. Buraya hâlâ alışmaya çalışıyorum. Çok güzel, yeni ve pahalı.

Kiranın bu kadar ucuz olması beni aşıyor. Burayı kilitlediğim için çok şanslıyım.

Whit ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalsam bile.

"O çok... uzun," diye homurdanarak anahtarlarımı yere bırakıyorum. Bir süre bakıyorum ve sonra eğilip alamıyorum. Yer dönüyor.

"Oha," diye mırıldandım ve sonra kendimi düzelttim.

Birkaç dakika önce, en iyi arkadaşım Mal, kaldırımdan uzaklaşmadan önce sarhoş kıcımlı bıraktı ve beni daireye kendi başıma manevra yapmaya bıraktı. Genelde bundan daha iyi bir arkadaşdır. Sanırım Bree'nin evine gideceği için heyecanlı. Bütün gece göz göze geldi ve sanırım yakında biraz alacağını biliyor.

Benim aksime.

Hiçbir şey alamıyorum.

Bir şey alamayacağımdan değil. Alabilirdim. Birkaç kez. Ama ben bir şey istemedim. Gerçekten istemiyordum. Hissetmiyordum. Bir süredir hissetmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece kendimi bok gibi hissediyorum. dönüyor.

Her şey hafifçe eğilmiş.

Sadece uzun ve güzel bir sarılma istiyorum. Ellerini saçlarımda gezdirecek birini. Belki elimi tutmasını.

Daireye girip buzdolabından su alırken boynumu kırmamak için oldukça iyi bir iş çıkarıyorum ve yarısını bir dikişte içiyorum.

Rekor süre.

, susadım. Ve
sıcak da.

Gömleğimi çıkarıyorum, kotumun düğmelerini karıştırıyorum ve bir bacağımı çıkarmayı başarıyorum, diğerine dolanmadan ve duvara çarpmadan önce. Şaşırtıcı bir şekilde, Kool-Aid adamı gibi doğrudan duvara çarpmıyorum.

Işıklar yanıyor ve Whit görüş alanıma girdiğinde hızla göz kırpiyorum. O bir serap gibi, kenarları bulanık görünüyor ve yavaşça odaklanıyor.

"Merhaba," diye . Görülmesi gereken bir manzara olduğumu biliyorum. Yarı çıplak, pantolonum sağ ayak bileğimden sarkıyor.

Öte yandan, Whit'in saçları hafifçe kırışmış ve gözleri uykudan ağarmış. Şu anda onu hiç görmediğim kadar insana benziyor. Yine de benim zevkime göre fazla derli toplu görünüyor.

Saçını dağıtmak isterdim. Belki boynunu ısırarak. Bir iki iz bırakmak.

Hm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve bu soruyu o kadar saçma buluyorum ki küçük bir kahkaha atıyorum.

"Deniyorum için git için Yatak. Takıldı Gerçi. Ve
düştü." I dramatik bir şekilde sallıyorum ve sonunda elimi duvara çarpıyorum.

Ouch.

Whit yanıma çömelmeden önce alnını ovuşturuyor. Eşofman altı ve uzun kollu bir termal giyiyor. İkisi de koyu gri.

"Çok gotiksin, emo çocuk."

"Çok sarhoşsun," diye karşılık verir.

"Sherlock," diyorum, burnuna vurmak için uzanıyorum ama ıskalıyorum ve onun yerine yanağına vuruyorum. Teni yumuşak. Benimkinden daha yumuşak. Farklı olmamızın bir başka yolu daha.

"Çok akıllıca," diyorum.

İç geçiriyor ve sonra pantolonumu bileğimden çekip katlıyor. Pantolonumun daha önce hiç bu kadar güzel katlandığını sanmıyorum. Muhtemelen kıyafetlerini ütölüyordur. İç çamaşırlarını bile.

Whit güzelce katlanmış pantolonu başımın yanındaki sehpanın üzerine koyuyor.

Bunu yapmak için üzerime eğilmesi gerekiyor ve ben de onun

kokusunu alıyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

O kadar da güzel kokmadığıma eminim. Aslında biliyorum.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyor ve sonra bana dokunmak istemiyormuş gibi bakıyor.

Onu suçlama. Berbat durumdayım. Bana dokunmak da istemezdi.

"Kendim kalkabilirim," diyorum ve duvarı kullanarak kendimi ayakta duracak pozisyona getiriyorum. Kalçalarım ağırlığımın altında bükülüp esniyor ve sonunda ayağa kalkmayı başardığımda Whit hâlâ çömelmiş bir halde bana bakıyor.

Yanakları yine pembeleşti.

"Neden hep benim yanımda kızarıyorsun?" O anda ağzımı açmadan soruyorum.

Kuzenlerimin aldığı ve benim de bir şampiyon gibi tükettiğim bir sürahi birayı suçluyorum. Ve şu anda her şeyin puslu ve dönüyor olması gerçeğini.

"Benim yüzüm kızarmaz," diye ısıırıyor ve sonra odaya giriyor. Sanki onu takip etmem gerekiyormuş gibi.

Muhtemelen öyle olmalı.

Belki beni yatırır. O uzun, narin parmaklarını saçlarımda gezdirir.

Bu gerçekten hoşuma giderdi.

"Kızardığında gerçekten çok güzel oluyorsun," diyorum arkasından. Whit hafifçe tökezliyor, ben de ona destek olmak için uzanıyorum ama tamamen ıskalıyorum. palyaço gibi havayı tutarken buluyorum.

"Gir içeri," diye tersliyor Whit, dağınık örtülerimi benim için açıyor. Onun yatağı her zaman derli topludur, benimki ise asla. Kimin her sabah yatağını toplamaya vakti var ki? Görünüşe göre benim yok.

Muhtemelen benimle yaşamak onu endişelendiriyordur. Muhtemelen bu yüzden benden nefret ediyor.

Dağınık çarşaflarımdan ve katlanmamış kıyafetlerimden nefret ediyor. Muhtemelen beni fırçalayıp temizlemek için kaşınıyordur.

Dürüst olmak gerekirse, o da umursayacağımı sanmıyorum.

"Beni içeri mi sokuyorsun?" Küçük bir gülümsemeyle soruyorum ve sonra cevap beklemeden serin çarşafların içine kayıyorum. Muhtemelen onları yıkamalıyım. Birkaç hafta oldu.

Saldırgan örtüleri omuzlarıma atıyor ve köşesi yanağıma çarpıyor. Onu fırçalıyorum ve küçük bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum.

"mısın?" Whit soruyor, sesi üstümden yankılanıyor.

Bir mil uzakta.

"İyi olacağım dostum," diyorum ona, tek göz kapağımdan bakarak. Ne zaman bu kadar ağırlaştılar?

Karanlık bir gölge gibi üzerimde beliriyor. Gözleri kısılmış, alt dudağı dişlerinin arasına çekilmiş.

"Ne?" Yapması gerektiği gibi odanın kendi tarafına geçmeyince soruyorum.

"Sana inanmıyorum."

"İnan bana, dostum. On üç yaşımdan beri içiyorum. Birkaç birayı idare edebilirim."

"Birkaç tane mi?" diye soruyor, belli ki bana inanmıyor.

"İyi, birkaç taneden fazla. Bana bir şey olmaz. Sadece uyu. Senden ancak bu kadar kaş çatmana dayanabilirim."

"Ben kaşlarımı çatmam."

"Kaşlarını çatıyorsun," diye karşılık veriyorum ve sonra birden kendimi çok sıcak hissediyorum. Ayaklarım dışarı fırlıyor ve çarşaf bir yığın halinde yere yuvarlanıyor. Midem çalkalanıyor.

Whit önce onlara sonra da bana baktı.

"Yarın onları yatağımın üzerine koyacağım," demek zorunda hissediyorum kendimi, kelimeler kalın ve zor çıkırsa da.

Kendine engel olamayarak eğiliyor ve onları yatağımın ucuna, uzak köşeye yerleştiriyor. Bir yığın halindeler. Muhtemelen onları düzgünce katlamak istiyor. Ve ütülemek.

"Sakin çarşaflarımı katlamaya kalkma," diyorum. "Bu doğal değil." "Çarşaf katlamanın doğal olmayan hiçbir yanı yok."

"Sen bir ucubesin."

Alay ediyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bu ona karşı en agresif olduğum andı. Daha önce hiç sözlü olarak tartışmamıştık. Genelde o bana kaşlarını çatar, ben de ona sataşırdım. Muhtemelen sabah pişman olacağım.

"Ah, birden kendimi bok gibi hissettim," diye inliyorum, karnımı tutarak. Denizde sürüklenen bir teknedeymişim gibi çalkalanıyor. Hiç tekneye bindiğimden değil Ama hayal edebiliyorum.

", değil mi?" diye soruyor.

"Ben asla *kusmam*," diyorum yanıma dönüp midemi yatağıma boşaltırken.

İğrenç. Çenemden aşağı damlıyor ve koluma çarpıyor.

Whit yatağımanın yanındaki çöp kutusunu almak için acele ediyor ve ben midemdekilerin geri kalanını içine boşaltırken onu çenemin altına itiyor.

Tanrım, ben bir kazananım.

İşim bittiğinde, tüm odanın koktuğunu bildiğimden, utangaç bir şekilde Whit'e bakıyorum. Ben kokuyorum.

Önceden de kokuyordum ama şimdi daha kötüyüm.

"Özür dilerim. Bu daha önce hiç olmamıştı."

Oflayıp pufluyor, çöp tenekesini yere bırakıyor ve pencereye doğru ilerleyip odadaki pis kokuyu dışarı atmak için pencereyi açıyor. Sonra uzanıp beni dik tutuyor, teni tenime karşı serin.

"Duş alacaksın."

Beni banyoya götürüp suyu açarken "Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldanıyorum.

"Ben ayakta kalabilecek misin?"

"Yapamazsam anlarsın," diyorum ve sonra küvete doğru sendeliyorum.

İçeri girmeme yardım ediyor ve küvetin kenarına çarparak bayılmayacağımdan emin olunca kapıyı kapatıyor.

Ilık suyun altında duruyorum ve kendimi zorlayarak ıslak boxer külotumu çıkarıp banyo zeminine fırlatıyorum.

Onları sonra alırım.

Hızla dişlerimi fırçalıyorum, saçlarımı yıkıyorum ve sabun kalıbını yüzümde ve vücudumda gezdirdikten sonra gönülsüzce duruluyorum ve beceriksizce havluya uzanıyorum.

Kahretsin, berbat hissediyorum.

Bu, alkolü fazla kaçırdığım bir geceden daha fazlası. Bir şeye yakalanıyorum.

Kuzenim az önce etrafta bir şeyler döndüğünü söylememiş miydi? "Orada iyi misin?" Whit soruyor, sesi endişeli.

Muhtemelen endişelenmemeli. Her yere kustum ve o .

Muhtemelen benim ölümümü umuyor olmalı ki düzenli, temiz hayatına geri dönebilsin. Buruşuk çarşaflar ve kusmuk olmadan.

Kalçalarımın bir havlu sararken "İyi," diye yalan söylüyorum.

Kıçımı zar zor örtüyor. Ama bu havlular Whit'in, ne bekleyebilirim ki? Muhtemelen onun ince beline tam oturuyordur. Ona kıyasla çok iriyim, porselen dükkanındaki boğa gibiyim.

Züccaciye dükkanı da ne?

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor uzun süre sessiz kaldığımda. "Evet," diye başarıyorum.

Tanrım, susadım.

Kapıyı iterek açıyor ve o karanlık gözleri beni değerlendiriyor. "Saçında hâlâ şampuan var," diyor ve ben omuz silkiyorum. "Sorun değil."

Başını sallıyor ve sonra koluma dokunarak beni lavaboya doğru çekiyor.

"Eğil," diyor bana, başımı kaseye doğru iterek. Dediğini yapıyorum çünkü birdenbire çok yorulmuşum.

Soğuk su saçlarımdan akıyor ve sıcak kafa derime o kadar iyi geliyor ki, havluyu belimde tutan elim kayıyor.

"Kahretsin," diyorum uçları ayrılıp kıçımı açıkta bıraktığında. Havlu hafifçe sarkıyor. Sağ kalçamı örtüyor. Aferin sana.

"Dayan," diye tısladı Whit. "Orada kal."

Tabii ki dinlemedim ve ayağa kalkarak başımı musluğa çarptım. Muhtemelen bu sırada yerinden çıkmıştır. Whit'in tamir etmesi için bir tesisatçı çağırması gerekecek.

Acı başımdan sekiyor ve küfrediyorum. Islak saçlarımdan göğsüme su damlarken Whit etrafıma uzanıyor ve havluyu hızla düzeltiyor. Bacaklarımda arasında etkileyici bir şekilde sallanan sarkık sikime bakmıyor bile.

İstediğimden değil.

Ama muhtemelen en iyi özelliğim *bu*.

"Sanırım daha büyük havlulara ihtiyacınız var," diyorum.

Aynada onu izlerken yanakları kıpkırmızı oldu.

"Anlaştık."

Boğazını temizliyor ve elimi tutuyor, uzaklaşmadan önce parmaklarımın havluyu kavradığından emin .

"Üzgünüm dostum," dedim ona. "Sanırım hastayım."

Whit'in gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve o uzun parmaklar alnıma bastırıyor ve sonra yanağıma doğru hareket ediyor.

". "

"Sana söylemiştim. İçmekten asla kusmam. Bu bir süper güç."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve lavabonun altından başka bir havlu alıp uzanıyor ve saçımı kuruluyor.

Benden biraz daha uzun, o yüzden kolayca ulaşıyor.

Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Göğsüme doğru hareket edip saçlarımdan kaçan damlaları ovuşturduğunda gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Bir anlığına kendimle ilgilenilmesine izin verdim.

Birkaç dakika sonra, "Hadi seni yatağa götürelim," dedi.

"Fazladan çarşafım yok. Daha fazlasını almaya fırsatım olmadı."

"Benimkilerden kullanabilirsin," diyor ve yatak odasına girdiğimde yatağımın onun kullandığı o süslü, ipeksi çarşafarla yapıldığını fark ediyorum.

Bu adam ciddi paradan geliyor. Kimin ipek çarşafı var? Benimkiler Wal-Mart'ın indirim rafından. Çok cızırtılı.

Bir kez daha yatağımın üzerindeki örtüleri benim için katlıyor ve havlumu bırakıp içeri giriyorum. Doğduğum günkü gibi çıplaktım.

"Senin gibi kokuyor," diye mırıldanıyorum, başımı yastığa doğru çevirerek. Derin derin içime çekiyorum ve yüzümü içine . Doyamıyorum.

Bu sefer beni nazikçe yatırıyor ve bir süreliğine ayrıldıktan sonra bir bardak su ve Tylenol ile geri dönüyor.

"İşte. Al bunu."

Titrek bir elle bardağı kavriyorum ve o da hapları ağzıma atmama yardım ediyor. Başparmağı dudaklarıma değiyor ve temas yüzünden dudaklarım yanıyor. Ateşi suçluyorum. Hastayken sanrılar görüyorum ve görünüşe göre eşcinselim.

Daha önce hiç olmamıştı ama sanırım bir durum geliştirdim.

"Yut," diyor Whit, ben hiçbir hareket yapmadığım halde.
Kendimi onun dediğini yapmaya zorluyorum ve sonra nefes vererek arkama yaslanıyorum.
"Bunu telafi edeceğim," diyorum ona ve alnımdaki ıslak saçları düzeltiyor.
Bu o kadar hassas bir jest ki gözlerimin yaşardığını fark ettim.
Gözyaşlarımı kırıştırıyorum çünkü Whit'in önünde ağlayamam. Bunu bir zayıflık olarak görecektir. Yıllarca bunu gündeme .
Muhtemelen yıllarca değil. Beni kovduktan sonra birbirimizi tanımayacağız. İkimiz de birbirimizden kaçmak için yolumuza devam edeceğiz.
"Sadece dinlen. Bana ihtiyacın olursa hemen şurada olacağım."
Uzaklaşmaya çalıştığında elini tutuyorum ve elini tekrar başıma götürüyorum.
Sonra pişman olurum. Şu anda sadece bunu istiyorum.
"Durma," diye fısıldıyorum ve Whit kalıyor, eli . "Tamam," diyor usulca ve sonra parmaklarının elimde gezindiğini hissediyorum.
Saçıma, kafa derime hafifçe masaj yaparak.
Ateşin sersemliğiyle ellerinin beni uyutmasına izin verdim.

Ateşler içinde ve titreyerek uyandım. Çok üşüyorum.
Daha önce ateşim olduğunu hiç hatırlamıyorum. Bu en kötüsü. Çocuklar bunu nasıl yapıyor? Bu boktan şey yüzünden sürekli hasta oluyorlar.
Tek istediğim ısınmak, titremekten kurtulmak. Dişlerim takırdıyor ve birbirine çarpıyor ve tüm vücudum bu gerginlikten dolayı ağrıyor.
Tökezleyerek yataktan kalktım ve Whit'e doğru ilerledim. Çift kişilik yatağında uyuyordu. Gölgelemin içinde iyi görünüyordu. Huzurlu.
Ta ki ben bir sürüngen gibi yaklaşarak onu uyandırana kadar.
"Kahretsin," diye mırıldanarak yatakta doğruldu. Muhtemelen neden olduğum kalp krizini hafifletmek için bir elini göğsüne bastırıyor.
Onun önünde kayıyorum, tüm vücudum ürpertiyle titriyor.

Pantolon giymediğimden oldukça eminim. Aşağı bakınca, giymediğimi fark ettim.

umursamayacak kadar hastayım.

Ölmek üzereyken küçük bir horozun ne önemi var?

"Caleb, iyi misin?" Whit soruyor, sesi uykulu ve endişeli.

"Çok üşüyorum. Titremeyi durduramıyorum."

Whit yatağındaki çarşafları karıştırıyor ve örtüleri geri çekiyor.

"Buraya gel."

"Çıplağım," diye gönülsüzce itiraz ediyorum ama yine de yanına kayıyorum.

Sonra pişman olacağım. Hasta olmadığım zaman. O zaman benden nefret ettiğinden emin olduğum bir adamla sarılıp çıplak olduğum gerçeğini irdeleyeceğim.

"Sen hastasın," diyerek yorganı ikimizin üzerine çekiyor ve ben de hiç tereddüt etmeden ona sarılıyorum. İnsan şekeri ambalajı gibi. Bacağım kalçasının üzerinden geçiyor ve kollarım gövdesinin etrafında kayıyor. Yarı yarıya onun üstündeyim, aletim aramızda sıkışmış durumda.

Ama o kadar kendimde değilim ki umurumda bile değil.

Onun yerine yüzümü boynuna gömüyorum ve sıcaklığı içime işlerken iç çekiyorum.

"Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" diye mırıldanıyorum ve o cevap veremediğinden uykuya dalıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

(Önümüzdeki birkaç gün içinde olacıklara dair hayallerim var. Yoksa saatler mi? Emin değilim çünkü kendimde değilim, sadece Whit kaşığıyla uyanıyorum.

bana çorba yedirip sonra da su içmem için azarlıyor. Bana kaşlarını çatması neden bu kadar seksi?

Belli ki hayal görüyorum.

Sonra halüsinasyon görmeye başladım.

Bu benim Del teyzem mi? Luke? Mal? O da mı geldi? Annem mi?

Eller kafa derimin üzerinde, ovuşturuyor, saçlarımı hafifçe çekiyor. Sırtımda, yüzümda.

Ona doğru eğilirim. Lanet bir kedi gibi mırıldanıyorum çünkü görünüşe göre artık bir hayvanım.

Ama kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyor ki, öylece devam ediyorum.

Sonunda mini komamdan uyandığımda Whit altımda uyuyordu. Ağaca sarılmış bir koala gibi ona sarılmıştım.

Ona uyanık olduğumu söylemek bile istemiyorum çünkü altımda o kadar güzel hissediyor ki.

Ama gitmeliyim. Onu ne zamandır boğduğumu bile bilmiyorum. Muhtemelen buradan gitmemi istiyordur. Hayatından çıkmamı istiyordur.

Tanrım.

Homurdanıyorum ve Whit kayıyor.

"," diyor usulca, gözbebekleri büyürken gözleri hızla kırpışıyor.

Zayıf vücudu altımda kasılıyor ve geriliyor ve sikimin kalçasına karşı yarı sert olduğunu fark ediyorum.

Oh, öldür beni şimdi.

"Kusura bakma dostum," diye homurdanarak ondan uzaklaştım.

Ben ÇIPLAK olarak ve günl oldu doğdu.Ve birdenbire çok utandım.

Her şey başladığında utanmıyordum ama şimdi utandığımdan eminim.

Whit gömleğini çekiştirerek, "Sorun yok Caleb," diyor.

Ter içinde kaldı. Muhtemelen onu ölümüne boğduğum içindir.

Bana insan ısıtıcı olduğum söylendi.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Elimi artık sakallı olan yüzümde gezdirerek soruyorum.

"Üç gün."

"Kahretsin."

"Arkadaşların ve ailen senin için endişelendi." "Yani halüsinasyon görmedim mi?"

"Hayır, mesajlaşıyorlardı ve endişeli görünüyorlardı," diye cevap verdim. Ve sonra çıktılar. Toplu halde. Umarım üzülmemişsindir."

"Hayır, üzülmedim. Onları durdurmanın bir yolu yok zaten," diye mırıldandım. "Sağ ol, dostum."

"Sorun değil," diyor, kendini yukarı itiyor ve yataktan atlıyor, bana dokunmuyor. Muhtemelen genel olarak benim üzerimde.

Onu suçlamıyorum.

"Muhtemelen yatağını geri istiyorsun, ha?"

Omuz silkiyor ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Bundan yaklaşık üç gün önce vazgeçtim. Sen gitmeyince."

Gözlerimi kapatıyorum ve . "Biraz yapışkan olabiliyorum. Bağlanma sorunlarım var."

" değil."

Kollarımı kaldırıyorum ve kendimi kokluyorum. "Kahretsin, kokuyorum. Seninle bu şekilde uyumama izin verdiği inanamıyorum. Duş almam lazım."

Whit bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Sadece dudaklarını dişlerinin arasına alıp yatağımla oynadı.

" et," diyorum kendimi dikleştirerek. "Söyleyecek şeylerin olduğunu biliyorum. Neredeyse ağzın kulaklarına varıyor."

Whit bana dönüp bakmadan önce tereddüt etti. "Git duş al Caleb. Sonra ben çarşaflarımı yıkarken gel uzan."

Tartışmak istiyorum ama üç gün boyunca benimle ilgilenmişken nasıl tartışabilirim? gece onu boğmama izin verirken? Her gün ve her gün.

Ayağa kalkıp titrek bacaklarla banyoya doğru ilerliyorum, sadece bir kez tökezliyorum. Whit muhtemelen bacaklarımın arasında sallanan sikimi görmek istemediği için bana sırtını dönüyor.

Muhtemelen son birkaç gündür yeterince gördüm.

"Neden hâlâ çıplağım?" Banyoya girmeden önce sordum.

"Kumaşın çok kaşındırdığından şikayet etmiştin. İlk günden sonra seni giydirmekten vazgeçtim."

Sırtına bakıyorum ve sonra banyo kapısını kapatıyorum. Ama kilitlemiyorum. Olur da devrilirsem ve tekrar kurtarılmam gerekirse diye.

Duşumu bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve yatağıma doğru ilerliyorum, sadece biraz uzanmak istiyorum. , çok yorgunum. Son üç gündür uyumadığım için bu şaşırtıcı.

Yatağım elbette yeni yıkanmış çarşaflarla güzelce hazırlanmış. Örtüler indirilmiş, ben de içeri girmeden önce boxer'ımı çekiyorum.

Whit'i görmüyorum ama yatağı soyulmuş ve yeni çarşaf serilmiş. Duşun açıldığını duyuyorum ve on dakika sonra temiz bir şeyler giymiş, saçları taranmış, yüzü tıraş edilmiş olarak yeniden ortaya çıkıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor, elleri cebinde, ayaklarının üzerinde kayarak.

"Evet, ama kalktığımda alabilirim. Yeterince şey yaptın."

Whit boğazını temizler ve ekler, "Benim için yok."

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum, çarşaf göğsümden aşağı düşüyor ve tüm karnımı ortaya çıkarıyor. Whit ona bakıyor ve sonra gözlerini masasına çeviriyor.

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun, ha?" diye sordum.

"Neden iyi olmayayım ki?" diye cevap veriyor, gözleri benimkilere kayıyor ve sonra tekrar başka tarafa bakıyor.

"Çünkü benden hoşlanmıyorsun."

Whit keskin bir nefes alır. "Senden hoşlanmıyorum, Caleb."

Tanrım, adımı söylemesi hoşuma gidiyor. . Sesi boğuklaşıyor.
Görünüşe göre, hala ateşin etkilerinden muzdaribim.

"Beni kandırabilirdin," diyorum ve sonra başımı yastığa bırakıp
ön kolumla gözlerimi kapatıyorum.

"Ben yapmak sen Tost." o diyor ki sonra
an ve sonra mutfığa girip kayboluyor.

Lanet olsun, Whit. Çok kafa karıştırıcı.

Özellikle de elinde tostla dönüp yememe yardım ettiğinde. Ve
daha da kafa karıştırıcı olan, bunu yapmasına izin vermem.

Ve dudaklarımdaki kırıntıları fırçalamasından gerçekten
hoşlanıyorum.

Görünüşe göre sevgiye açım çünkü vücudum 4 Temmuz gecesi
gökyüzü gibi ışıldıyor.

Şaşkın düşüncelerim telefonum çaldığında askıya alınıyor. Whit
ve ben telefona bakıyoruz ve ilk o uzanıyor, ekranımı kaydırıp
hoparlöre veriyor.

"Merhaba Del Teyze," diyor ve kaşlarım kalkıyor.

"Merhaba tatlı bezelye," diye . "Caleb nasıl?"

"Ben iyiyim," ve sonra ekliyorum. "Whit ne zamandan beri senin
tatlı bezelyen oldu."

Dava et beni. Kışkandım.

"Üç gün boyunca seninle ilgilendiği için. Hem de hiç şikâyet
etmeden. Ona teşekkür ettin mi Caleb?"

Whit'e bakıyorum, dudakları seğiriyor. "Evet, yaptım."

"Güzel, Sem ve Luke'u ikiniz için yemekle birlikte gönderiyorum."

"Hayır, onları gönderme," diye itiraz ediyorum ama teyzem beni
görmezden geliyor.

"Birkaç saat içinde orada olacaklar."

Whit'e *gerçekten* nasıl olduğuma dair bazı sorular sorarken
gözlerimi deviriyorum ve sonra onu daha sonra arayacağıma söz
vererek telefonu kapatıyorum.

Ne zamandan beri sohbet
ediyorlar? Şimdi en iyi
arkadaş mı oldular?

"Ben teyzemi ve kuzenlerimi ne kadar iyi tanıdın?" Cevabından
korkarak soruyorum.

Kuzenlerim meraklı piçlerdir ve hayatları buna bağılı olsa bile bir sırrı saklayamazlar.

"Sen bana sarılmışken yapabileceğim kadar iyi," diye cevap veriyor, yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Sem ve Luke da burada mıydı? Liam ve Anne de mi?"

"Toplu halde geldiklerini söylemiştim."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım ve sonra sordum. "*Etrafımı sarmak* derken neyi kastediyorsun?"

Dudağının altını ısıyor ve gözlerim oraya kayıyor. Gerçekten çok güzel bir ağız var. Yumuşak, pembe, öpülebilir.

"Demek ki *bir keresinde* onları içeri almak için kalkmışım ve sen kışımı kaldırıp yatağa dönmem için inliyordun. Ve bunu yaptığımda...."

"Çıkar ağızındaki baklayı," diye mırıldanıyorum, bu işin hiç hoşlanmıyorum. "süründün."

"Üstte mi?"

"Evet."

"Her şeyi gördüler mi?"

"Her şey," diye onaylıyor ve gözleri parlıyor.

"Hiç komik değil, dostum. Bunu yaşamama izin vermeyecekler. Beni muhtaç gördüler."

"Muhtaçtın," diye ekliyor ve ben de onun yan tarafını dürtüyorum.

Sarsılarak uzaklaşıyor ve dokunduğum yeri ovuyor ama ben özür dilemiyorum. Hayatım yüz kat daha zorlaştı ve bunun sebebi kısmen de olsa o.

"Onların önünde benimle kucaklaşmamalıydın," diyorum.

"Ben sana sarılmıyordum. Sen bana sarılıyordun."

İnliyorum ve sonra iki kolumu yüzüme kapatarak kuzenlerimden yiyeceğim azarı hayal ediyorum. Bu kaçınılmaz. Muhtemelen her şeyi görmek için gelip yemek dağıtmaya gönüllü olmuşlardır. Hatta belki de tekrar bir performans sergileyecekler. Ne boktan bir gösteri.

"Onlar buradayken başka ne yaptığımı söyle bana?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Oh, Tanrım.

Kollarımın arasından bakıyorum ve *evet, biliyorum* demeyi başarıyorum. Whit tereddüt ediyor ve sonra "Birkaç şey söyledin." diyor.

"Söyle bana Whit."

"Güzel koktuğumu ve nedenini bilmediğini söyledin. Beni koklamaya devam ettin." Boğazını temizliyor ve ekliyor: "Ayrıca tenimin yumuşak olduğunu söyledin ve ellerini yüzümde aşağı yukarı gezdirdin."

"Kahretsin."

"Ayrıca biraz saçmaladın ve ateşten eşcinsel olduğunu söyledin. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama kuzenlerin bu tek kelimeye takıldılar ve şimdi birlikte olduğumuzu düşünüyorlar."

"Lanet olsun," diyorum ve yüzümü ona dönmeden arkamı dönüyorum.

Bu çok aşağılayıcı bir durum.

Parmaklar tenimde geziniyor, yeterince hafif. Acaba hayal mi ediyorum? Ama hayır, hayal etmiyorum. Bana dokunuyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum çünkü durmasını istemiyorum.

"Sorun yok. Utanacak bir şey yok. Gerçekten kendinde değildin."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece boş beyaz duvara bakıyorum. Muhtemelen boyamalı ya da bir resim asmalıyım.

"Ailemi tanı mıyorsun. Bu yıl yaşamak için bir yere ihtiyacım olmasının bir nedeni var."

"Geçtiğimiz üç gün boyunca onlarla çok zaman geçirdim. Yeterince biliyorum."

Ona bakıyorum ve o da bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Bunun için, ailem ve benim için imza atmadın," diyorum ona. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor ve sonra alnımdaki birkaç saçı itiyor ve gözlerim dalıyor. "Hâlâ aç mısın?"

"Ben iyiyim," diyorum ve sonra tekrar duvara dönüyorum. "Seni seven bir ailen olduğu için şanslısın."

"Evet, biliyorum dostum. Onlar sadece biraz fazla. Yakında sakinleşirler."

Whit birkaç dakika daha yatağымda oturduktan sonra ayağa kalkıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Dinmedi. Beklediğimden değil. uyandığımda Sem ve Luke oturma odamdaydı, video oyunları oynuyorlardı, Whit ise sandalyesinde Kindle'ını okuyordu.

Sanki burada olmaları çok normalmiş gibi.

"Ah, kalkmışsın," diyor Sem, yükselerek. Sırtıma sert bir tokat atıyor ve hafifçe sendeliyorum. Ben iri bir adamım ama Sem daha da iri. Bir Viking gibi iri yarı.

"Erkek arkadaşın neredeyse bizi içeri almıyordu. Bir süre uyuyacağınızı söyledi," diye ekliyor Luke, gözlerini televizyondan ayırmıyor, parmakları kumandaya çarpıyor, dili ağzından dışarı çıkıyor. "Ama ne kadar ikna edici olabileceğimizi biliyorsun."

"Ayrıca, teslim etmemiz gereken yiyecekler vardı," diye ekliyor Sem.

"Ah," diye cevap veriyorum ve sonra beceriksizce ayaklarımın kayarak karnımı kaşıyorum.

Sem kendini kanepeye bıraktı ve bana kıcımlı koyacak bir yer bırakmadı.

Neden bu dairede yine sadece bir küçük kanepesi var? "Orada kırırdanıp durma Caleb. Bu lanet şeyi Garip. Orosu çocuklarını kabul ettiğimizi biliyorsun. Eşcinselsin. Büyütülecek bir şey değil. Tanrı aşkına, erkek arkadaşının kucağına otur," diye ekliyor Luke, online karakteri vurulup öldüğünde küfrederek. "Lanet olsun. Bu oyunda berbatım."

"Devam et," diyor Sem, bana dikkatle bakıp Whit'e doğru eliyle işaret ederek.

Whit bana yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi olanları izliyor.

Bana kaşlarını kaldırarak bakan Whit'e, "Cidden bunu kabul ediyorsun" diyorum.

Bana öyle bakıyor ki.

"Seni daha sonra yastığınla boğacağım. Ben senden daha güçlüyüm."

Whit'in dudakları seğiriyor. Son üç gündür beni geri alıyor. Bundan eminim.

Kuzenlerime döndüm ve dedim ki, "O benim erkek arkadaşım değil. Ben eşcinsel değilim. Yemeği sen getirdin. Şimdi ."

"Kafiyeli oldu. İyiydi," diyor Luke yüksek sesle kıkırdamadan önce.

"Utaniyor," diyor Sem ve ben yüzümü tokatlamak istiyorum. Sonra onunkine. Sonra Luke'un ve Whit'in de.

"Utanacak bir şey yok kuzen," diyor Luke, kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak. Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor.

"Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum. Bu işin peşini bırakmayacaklarını biliyorum. Durmadan bunun hakkında konuşacaklar. En iyisi onlara istediklerini vermek. Kararımı verdim, Whit'e doğru yürüdüm ve kendimi kabaca onun kucağına bıraktım. Kıcımın kalçalarına homurdanmaya başladı.

Güzel.

Sem ve Luke olanları izliyor ve bu yeni gelişmeden memnun görünüyorlar. Gerçekten Whit'le birlikte olduğumuzu mu düşünüyorlar yoksa benimle dalga mı geçiyorlar emin değilim.

Onlarla asla söyleyemem.

Whit'in eli kalçamı kavriyor ve hafifçe iterek soluma doğru hareket etmemi sağlamaya çalışıyor.

"Ne? Rahat değil misin?" Üzerinde kıvranarak söylüyorum.

"Alacağın bu."

I ağır basar onu tarafından at en az elli pound. O yapamaz rahat ol.

Gerçi üç gün boyunca üstünde uyumama izin verdi, yüzden sorun etmemiş olmalı.

Ağır ağır iç geçiriyor ve sonra etkileyici bir hareketle beni istediği yere kaydıracak kadar kaldırıyor.

Vay anasını.

Dönüp ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

"Gerçekten mi?"

Hafifçe sırtıyor ve sonra sanki ağır kıcımı kaldırmış olması önemli bir şey değilmiş gibi Kindle'ını okumaya devam ediyor.

"Şirinler, değil mi?" Sem Luke'a soruyor, o da sadece başını sallıyor.

"Bu bir matine gösterisi değil. Burada patlamış mısır yok.

İkinizin de gitmesi gerekiyor."

"Çok kabasın," diye yorum yapıyor Luke. "Whit'in sana nasıl katlandığı bir muamma."

"Büyük bir gizem," diye onaylıyor Sem çenesini ovuşturarak ve sonra ekliyor, "Ona nasıl katlanıyorsun, Whit?"

Whit, "İnsanın içine işliyor," diyor ve ben de kızgınlıkla ona hafifçe dirsek atıyorum.

Luke bunu izliyor ve sonra başını eğiyor, "Taşındığından beri eve gelmedin. Bizden kaçıyor musun?"

Üniversite son sınıfta taşındığım için hepsinin ne kadar kırgın olduğunu biliyorum ama sadece kendi alanıma ihtiyacım vardı. Hepsi çok bunaltıcı. Mümkün olan en iyi şekilde, ama yine de.

Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Tanrım, hepinizle gelecek hafta sonu görüşürüz. Arayı o zaman kapatırız."

İkisi başlarını sallamadan önce birbirlerine bakarak sözsüz bir şekilde konuşurlar.

"Tamam. Whit'i getir. Del Teyze'nin isteği."

"Sanki mafyanın içindeyim," diye mırıldanıyorum. "Tek çıkış yolu ölüm."

Luke omzuma hafifçe vururken Sem saçlarımı karıştırarak, "Bu seferki çok dramatik," diyor.

"Bizim için kalkmanıza gerek yok. İkiniz de rahat görünüyorsunuz," diye ekliyor Luke kapıya doğru ilerlemeden önce ve sonra ikisi vedalaşmadan kapının arkasında kayboluyorlar.

Tanrılara şükürler olsun.

"Oh, Tanrım. Bu nasıl benim hayatım?" diyorum, hafifçe arkamı dönüp alt dudağını ısırarak Whit'e bakıyorum, gözleri bir şeylerle parlıyor.

Neşe belki.

"Ne?" Bütün bu rahatsız olmuş bir şekilde soruyorum. "Hiç komik değil."

"Biraz komik," diyor ve sonra gözlerini Kindle'ına geri çeviriyor.

"Onu yere bırak ve bana bir şey söyle," diyorum ve elinden alıp sandalyenin koluna koyuyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor uzun parmaklarıyla altımızdaki minderde izler bırakarak. Tırnakları kısa, neredeyse ısırılmış gibi. Onu daha önce tırnaklarını yerken hiç görmemiştim.

Şu an için ne kadar tuhaf bir gözlem. "Bu senin için nasıl sorun olmaz?"

Omuz silkiyor. "Zararsızdır."

Gözlerine bakıyorum ve o hızla başka tarafa bakıyor.

"Zararsız mı? Bunu *asla* unutamayacağım. Ailem delirmiş durumda. Onlara ne söylersem söyleyeyim, inatla birlikte olduğumuza inanacaklar."

"Çok tatlı."

"Bu iğrenç. Bir bakmışsın, benimle evleniyorsun ve ne olduğunu merak ediyorsun!"

Alt dudağını ısıtıyor ve gözlerim aşağı kayarak ağzına bakıyor.

Muhtemelen tadı da güzeldir.

Boğazını temizliyor ve ben de kucağında kayıyorum. Doğru ya, ne diyordum ben?

"Şimdi neden taşınmak zorunda kaldığımı anlıyor musun?"

Bacaklarını altımda hareket ettiriyor ve elleri tekrar kalçalarımın giderek beni hafifçe sağa doğru itiyor.

"Kindle'ımı geri alabilir miyim artık?"

Sinirle ofluyorum. "Gerçekten mi, dostum?"

"Evet, bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Hafta sonunu ailemle geçirmek zorunda kalacaksın. Bir şeyleri yakma ya da birinin hapse girme ihtimali var."

"Sabıka kaydın olduğunu mu söylüyorsun?" "Henüz değil," diye mırıldandım ve sonra esnedim.

Kahretsin, sıçtım. hasta oldum ben? Bu şaka değil.

Birden kapı açılıyor ve Sem ile Luke'un yeniden ortaya çıkışına bakakalıyorum.

En kötü kabusum. Tam .

"Çok tatlılar. Şu ikisine bak," diyor Sem Luke'a, benim hâlâ Whit'in kucağına sıkıca oturduğuma dikkat çekerek.

Hareket etmek istediğimden değil. O rahat. Güzel, yumuşak bir battaniye gibi.

"Onlara anahtar verdin mi?" Ben soruyorum, Whit önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok.

"Anahtarı bana ver," diyorum, elimi uzatıp parmaklarımı oynatarak.

"Agresif olmaya gerek yok," diyor Sem avucumdaki metali tokatlarken, yüzünde manik bir gülümseme. "Biz de bu yüzden geri dönüyorduk. Bölmek istememiştim."

Ve sonra tekrar gittiler, kapı sessiz bir tıkırtıyla kapandı. "Kilidi değiştirmemiz gerek."

"Neden?"

"Kopyalarını çıkardılar. Her saat habersiz gelecekler. İnanın bana. Sınırları yok."

Whit'in umurunda değil. Okumaya devam ediyor ve ben onu dürtmek istiyorum. Ama bunun yerine ona doğru eğilip başımı omzuna yaslıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece okumaya devam ediyor. Sanki iki erkeğin aşırı doldurulmuş bir sandalyede oturması çok normalmiş gibi. Yetişkin hayatım boyunca hiç bir erkeğin kucağına oturmamıştım, ama gerçekten hoşuma gidiyor.

Genelde üzerine oturan ben oluyorum çünkü ben daha iriyim ve kaslı vücudumu minyon bir kızın üzerine pek iyi yerleştiremiyorum.

Whit benden büyük olduğundan değil. Değil. Ama nedense bunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Seni eziyor olmalıyım," diyorum ve Whit bana bakıyor.

"Buna alışkınım."

"Öyle mi?"

"Endişeleniyorsanız hareket etmekten çekinmeyin."

"Bu benden hareket etmemi istemenin pasif bir yolu mu?" diye sordum. "Hayır."

Tamam o zaman, diye düşünüyorum ve sonra sehpaye uzanıp kumandayı alıyorum, televizyonu açıyorum ve ne olduğu belirsiz bir yemek programı açıyorum.

Yeterince iyi.

Muhtemelen kalkıp kanepeye geçmeliyim ama istemiyorum. Hayır, bir süre daha burada kalacağım.

İki saat boyunca bu şekilde oturduk, Whit okumaya devam ederken ben yarı yemek programını izliyor yarı uyukluyordum. Zeki bir kurabiye. Ne okuduğuna baktım, İç Savaş'la ilgili bir şeydi. Bunu kim eğlenmek için okur ki?

Ben değil.

Ya da tanıdığım herhangi biri, gerçekten.

Ama avukat ya da onun gibi havalı bir şey olmak için okula gittiğini biliyorum. Bunu internetteki takiplerimden öğrendim. Sana zeki olduğunu söylemiştim.

İşletme diploması almak için üniversiteye gidiyorum. Takım elbise giyip bütün gün ofiste oturmak değil ama bir gün kuzenlerimle birlikte amcamın sahibi olduğu hurdalıkları işletiyor olacağım ve ne yaptığımı bilmek istiyorum. Onları yerin dibine sokmak istemiyorum.

Whit yine bacaklarını oynatıyor. Geçen iki saat içinde birkaç kez yer değiştirdik. Whit sonunda bacaklarını önüne yaydı ve ben de gövdesine doğru kıvrıldım. Sol eli belimdeydi, parmakları dalgınca yan tarafımı okşuyordu. Yüzüm boynuna gömülmüştü ve avuç içim göğsüne yaslanmıştı. Kalbinin sürekli göğsümde hissedebiliyordum. Rahatlatıcı bir şeydi.

Bu konuda çok düşünmedim.

Öylece kabul ettim.

Neden erkekler kucaklaşamıyor ya da el ele tutuşamıyor? Bu saçma kuralı kim çıkardı? Arada bir şefkat gösterebilseydik belki hepimiz daha mutlu olurduk.

Karnım gürültüyle guruldadığında Whit, "Açsın," diyor. "Meh," diyorum.

"Teyzenin yaptığı çorbayı ısıtayım sana," diyor Whit, eli enseme sıkamak için yukarı kalkarken.

"Madem ısrar ediyorsun," diye mırıldanıyorum ve sonra onun üzerinden yuvarlanıyorum. Çok isteksizce. Kendimi kanepeye bırakıyorum ve olması gerekenden daha yalnız hissediyorum.

Bu bir sorun olmaya başlamıştı. Daha sonra inceleyeceğim bir sorun. Whit sırtını kamburlaştırarak gerindi ve sırtından bir ses . Sonra ayağa kalkıyor, mutfığa gidiyor ve buzdolabını açıyor.

Birkaç dakika sonra masaya dumanı tüten bir kase çorba konur.

"Hadi Caleb. Yemek zamanı."

İç çekiyorum, kendimi itiyorum ve sandalyeye doğru yürüyorum ve oturduktan sonra kaşığı sıvının içine sokuyorum. Çok lezzetli kokuyor. Teyzem harika bir aşçıdır. Liam da öyle. Onun için yaşıyorum.

"Sen ister misin?" Bir kaşık dolusu alarak soruyorum.

"Evet. Teyzen ısrar etti. Onun emrettiğini yapmadığımı rapor etmek istemiyorum."

. "İyi adam."

Çorbayı sessizce bitiriyoruz ve sonra aklıma bir şey geliyor.

"Son üç gündür derslere ya da işe gitmedin mi?" Ben soruyorum ve Whit boş kaselerimizi alıp lavaboya yerleştiriyor. Onları duruluyor ve bulaşık makinesine koyuyor. Her zaman iyi bir temizlikçi.

" değil."

"Kahretsin. Özür dilerim dostum."

" yok. Profesörlerimize e-posta gönderdim ve olduğunu bildirdim. Şu anda çalışmıyorum, bu yüzden endişe edilecek bir durum yok."

"Teşekkürler. Bunu yaptığın için teşekkürler."

Tezgâhı silmeye başlıyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Bir şey değil."

Bir an için onu izliyorum, bir alanda nasıl hareket ettiğini, eşyaları nasıl topladığını, ait oldukları yere nasıl geri koyduğunu.

Benimle yaşamak onu çok endişelendiriyor olmalı.

Yine de "Film izlemek ister misin?" diye sormamı engellemiyor. "Aslında bu akşam için planlarım var."

"Oh," diyorum, sesim olması gerekenden daha yapışkan ve mızımız çıkıyor. Bana hiçbir şey borçlu değil. Biz arkadaş bile değiliz.

Üç gün boyunca üzerinde uyudum ve sonra birkaç saatliğine üzerine oturdum.

"Birazdan dönerim."

"Tamam."

Yanımda durdu, o karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Ben yokken iyi olacak mısın?"

"Evet," diyorum, sanki onun kim bilir ne yapmasına ses çıkarmıyormuşum gibi arkama yaslanıyorum. Oysa içten içe düşünmüyorum. Bunu çok fazla analiz etmek istemiyorum. Beynim hâlâ son üç gündür içinde bulunduğum sisin çıkmaya çalışıyor. Oda arkadaşıma olan bu aşkı yakında atlatacağım.

"Tamam, bana ihtiyacın olursa mesaj at."

"Yapmayacağım. İyi eğlenceler dostum," diyorum ve anahtarlarını alıp daireden çıkmadan önce başını sallıyor.

Kanepeye doğru yürüyorum ve üzerime bir battaniye çekiyorum, başka bir akılsız gösteri yapıyorum ve o dönene kadar dakikaları sayıyorum. İnanılmaz uzun bir süre. Sonsuza kadar, gerçekten.

Birkaç saat sonra geri döndü ve doğruca bana doğru yürüdü, eğildi ve elini alnıma bastırdı.

"" diye homurdanıyorum ve o da başını hafifçe eğip beni izliyor. ""
diyorum bir kez daha ve sonra soruyorum, "Senin nasıldı?"

"İyiydi," diyor.

Bu çok garip. Terk edilmiş bir sevgili gibi davranıyorum ama sormadan edemiyorum, "Peki buluştun?"

Karşımdaki sandalyeye oturuyor ve ben de gözlerimi televizyona dikiyorum.

"Burada konuşma ve münazara kulübünün bir parçasıyım. Yakında bir turnuvamız var, bu yüzden birkaç şeyin üzerinden geçmek için ekibimle bir araya gelmem gerekti."

Bir baktım, bana bakıyor. "Sen zeki
bir ."

"Bazen," diye yanıtlıyor ve sonra gözlerini televizyona çeviriyor.

"Hayır, dostum. Sen süper zekisin. Sürekli okuyorsun . Anlıyorum seni. Gelmiş olsaydın trivia'da ortalığı yıkardık."

Cevap vermiyor, sadece orada oturuyor ve parmaklarını sandalyenin kumaşına sürtüyor.

"Bunu izlemek zorundaymışsın gibi hissetme. Ne istersen izleyebilirsin." Kumandayı işaret ediyorum, o da başını sallıyor.

"Bu iyi."

" mi?" Bir nedenden dolayı rahatsız olduğu izlenimini edinerek soruyorum.

Muhtemelen muhtaç olduğum için ve sarılabilmem için buraya gelmesini istediğimi anlayabiliyor.

Bu adama kadar hayatım boyunca hiç sarılmamıştım.

Gerçekten.

Buna biraz bağımlıyım.

"Sorun değil."

Tanrı aşkına, düşündüm ve istediğimden daha yüksek sesle, "Buraya gel, Whit," dedim.

Bana bakıyor ve ben de kendimi oturur pozisyona itiyorum. "ama. Yalvartma beni."

Parmaklarını sandalyeye vuruyor ve yavaşça nefes alıp veriyor. Sanki bunun iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyormuş gibi. Bu aşağılayıcı, ama anlıyorum

Öyle. Sayılır. Çoğunlukla.

İkinci derin nefesinde sandalyeyi itiyor ve bana doğru ilerliyor. Kendini yanıma bırakıyor ve ben de onun üstüne çıkıyorum. Tereddüt bile etmedim. Muhtemelen kendimi daha az çaresiz göstermeliydim. Ama ben her zaman açık bir kitap oldum. Ne görürsen onu alırsın.

"Bu konuda tuhaflaşmaya gerek yok," diye mırıldanıyorum alnımı boynunun yan tarafına yaslayıp bir bacağımı kalçalarına atarken. "Bugün bunu sistemlerimizden atacağız ve yarın normale döneceğiz."

Whit altımdan iç geçiriyor ve saçlarımla oynamaya başlıyor. "Normal nedir?" diye soruyor, her zamanki filozof haliyle.

"Bana sorma. Tüm hayatım bir Dr. Who bölümünden daha garipti."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve sonra hafifçe kayarak kalçalarımızı birleştiriyor.

Elimi göğsüne koyuyorum ve gözlerimi televizyona çeviriyorum, aslında neler olduğunu izlemiyorum ve bunun yerine kalbinin kulağıma çarpmasını dinliyorum.

Sakin ve istikrarlı ve beni yavaşça uyutuyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben bunu sistemimden atacağımı söyledim ama atamadım. Tam olarak değil. Haftanın geri kalanında kucaklaşmıyoruz. Aslında, onu zar zor görüyorum. Sanlı o

Benden kaçıyorsun.

Onu suçlamayın. Muhtemelen canına tak etmiştir. Görünüşe göre çaresizliğim iticiymiş.

söyleyebilirim çünkü temizlik çılgınlığı yapıyor. Ev pırıl pırıl. Ortalığı dağıtırsam aklını kaçıır korkusuyla bir fincan kahve yapmaya bile korkuyorum. Yatağıma hiç girmeyeyim bile. Son dört gündür benim için yapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu bir sorun.

Sırf onu kızdırmak için kırıştırdığımdan emin oluyorum.

Çoraplarımı ütülemeye başlarsa, kendimi tamamen kaybedebilirim.

"Bu hafta sonu eve mi gidiyorsun?" En iyi arkadaşım Mal, zaten gergin olan kaslarını zorlayarak iki dambıl kaldırmaya başlarken soruyor. İri yarı bir adam, yaklaşık benim boyumda, koyu kahverengi saçları gözleriyle uyumlu ve kollarını kaplayan dövmeleri var. Motosiklet kulübündenmiş gibi görünüyor ama aslında orta sınıf bir evde, ilkokul öğretmeni bir anne ve bahçe işleriyle uğraşmayı seven bir babayla büyüümüş.

Büyürkenki hayatı benimkine kıyasla nispeten ortalamaydı.

Benimki mümkün olan en iyi şekilde boktan bir gösteriydi.

Hastalandığımdan beri spor salonuna döndüğüm ilk gün. Bugüne kadar uzanmak ve kısa yürüyüşler yapmaktan başka bir şey yapamayacak kadar halsiz hissediyordum.

Ama artık yeter. Hayatıma geri dönme vakti geldi.

"Bundan kaçamam. Çağıldım," diyorum banktan. Kollarım bütün bir haftayı atladığım için bana bağıyor.

"Ailen çok vahşi, dostum."

"Hatırlatma bana. Benimle geliyor musun?"

"Hayır, bir dahaki sefere. Bu hafta sonu Bree ile planlarım var." "Sem hayal kırıklığına uğrayacak," diyorum ve o da omuz silkiyor.

"Yaşayacak. Onu daha iki gün önce gördüm. Daireme girdi, yatağında dinleniyor ve film izliyordu."

"Öyle mi?" Geçen yıl annem vefat ettiğinde ikisinin yakınlaştığını bildiğim ama aslında ne kadar sık takıldıklarını fark etmediğim için soruyorum. Yas tuttuğum dönemde ailem benim için gerçekten çok çabalamıştı ve Mal da bana destek olmuştu. Annemin hayatının sonunda, neredeyse teyzem ve eniştemin yanına taşınmış ve benim için tüm cenaze düzenlemelerini üstlenmişti.

Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim.

"Evet, o muhtaç bir pislik," diye sırtıyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum çünkü görünüşe göre bu ailemizde olan bir özellik.

Ben de kendimi biraz muhtaç hissediyorum. Muhtemelen yakında biriyle yatmalıyım. Tercihen bugün.

"Whit'i hâlâ yanında mı götürüyorsun?" Mal soruyor ve ben de iç çekerek mekik çekmeye başlıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Onunla konuşma fırsatım olmadı. Dürüst olmak gerekirse gelmese daha kolay olurdu. Gelirse sadece alevleri körükler."

"Sem bu konuda çenesini kapatamadı," diyor Mal ve ben gözlerimi deviriyorum. "Oh, Tanrı aşkına."

"İkinizin ne kadar tatlı söyledi. Ve itiraf etmeliyim ki, dostum. İkiniz birlikte çok tatlıydınız."

Bir dizi mekik hareketine başlarken dişlerimin arasından "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

"Her yerinde sen vardın ve o da bundan *hoşlanıyor* gibi görünüyordu." "Tamam, pislik. Her neyse. Onu okumak bir Mısırlı'yı okumaktan daha zor.

hiyeroglif. Bu kadar dolu olduğunu anlıyorum."

Mal kıkırdıyor ve sonra ağırlıklarını yere bırakıyor. "Öyleyim ama sana sarılırken hiç de mutsuz görünmüyordu, orası kesin. Muhtemelen bu yüzden Sem ve herkes birlikte olduğunuzu düşünüyor."

"Onlara aksini söylememe rağmen."

"Nasıl olduklarını bilirsin."

"Evet, biliyorum."

Bir süre sessiz kaldık ve sonra Mal sordu, "Yani ondan hoşlanıyor musun?"

Neredeyse tahta pozisyonumdan düşüp kafamı yere çarpacaktım. "Ne?"

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?" "Bunu neden sordun ki?"

Mal yüzüne bir havlu siliyor ve omuz silkiyor. "Sadece merak ettim."

"Merak etmiyorum. Kuku ve memeleri severim. Hem de çok."

Ben seviyorum. Onları çok seviyorum. Pazarlığa açık değiller. Ama Whit'e sarılmayı, altımda o güçlü bacakların olmasını ve ellerinin saçlarımda olmasını da seviyorum.

Peki bu da neyin nesi?

Şu anda düşünecek zamanım yok.

Mal bir süre beni izledikten sonra sırtıma hafifçe vuruyor. "Pekala, dostum. Sen ne dersen, tamam mı? Nasıl istersen. Bir şeyler yemek ister misin? Açlıktan ölüyorum."

"Evet," diyorum terden için duşlara doğru ilerlerken.

Rekor sürede kafeteryaya varıyoruz ve tepsilerimizi yemekle dolduruyoruz. Oturmaya gittiğimde Mal beni dürttü.

"Bakın kim gelmiş. Ele avuca sığmayan oda arkadaşın."

Arkama bakıyorum ve Whit'in diğer iki kız ve bir erkekle birlikte bir masada oturduğunu görüyorum. Öne doğru eğilmiş, onlarla bir şeyler tartışırken ağzı hareket ediyor. Her zamanki koyu gri pantolonunu ve siyah uzun kollu gömleğini giymiş. Saçları düzgünce taranmış, yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş.

Kaşları aşağı çekilmiş, gözleri çakmak çakmak, gergin görünüyor.

"O ciddi bir adam," diyor Mal, bakışlarımı en iyi arkadaşşıma geri çekerek

Arkadaş.

"Evet." Ağızıma büyük bir lokma alıyorum ve sonra hızla . bakmıyorum. Sadece bir vakum gibi tüketiyorum.

"Yine de ailenizle iyi anlaştı."

"Biliyorum. Teyzem ona tatlı bezelye diyordu."

Mal bunun üzerine kahkahalarla gülüyor ve sonra başını sallıyor.

"Onunla evlenmelisin dostum. Teyzen ne zaman senin herhangi birinden hoşlandı ki?"

kız arkadaşlar."

"tanışmadı." "Aynen öyle."

Bunu düşündüm ve sonra iç çektim.

Ağızma daha fazla yemek tıkıştırırken Mal'a "Belki de gidip merhaba demeliyim," diyorum. Çiğneme ve yutma işini bir an önce bitirmek istiyorum. Yemek yemek neden bu kadar uzun sürüyor?

"Hayır, meşgul. Önemli bir şey var gibi görünüyor."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Whit'in yanındaki adamla konuştuğunu görüyorum. Pantolon askısı mı giyiyor?

Eşofmanıma ve bol bakıyorum.

Kasketimi çekiştirerek çıkardım ve ters taktım. Kesinlikle şu anda ona yaltaklanan adama hiç benzemiyorum.

Belki de Whit'in benden kaçmasının sebebi bu güzel çocuktur.

Belki de bir çifttirler?

Yemek ısırıklarının arasında dönüp Whit'i biraz daha izliyorum çünkü kendime engel olamıyorum ve onu öfkeyle telefonuyla mesajlaşırken ve işi bittiğinde sanki yaptığı konuşmayı bitirmek istermiş gibi telefonunu cebine geri sokarken yakalıyorum. Ayrıca güzel çocuğun ellerini Whit'in kolunda gezdirdiğini de görüyorum.

Burada çok fazla dokunuş var.

"Yer değiştirmek ister misin?" Gözlerimi ikisinden ayıramadığımda Mal soruyor.

"Ha?"

"Burada boynunu bir zürafa gibi eğiyorsun. Yer değiştirirsek Whit'i rahatça izleyebilirsin."

Homurdanıyorum ama inkar etmiyorum. Mal'ın yanına gidip kalçasını benimkine çarpıyor, sonra da içkisini kapıp büyük bir yudum alıyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor ve ben de ona kocaman gülümsüyorum. "Beni seviyorsun."

"Pfft," diyor ve bir dakika sonra, "Oh kahretsin."

Gözlerim Whit'e kayıyor ve yanındaki ufak tefek adamın eğilip Whit'in yanağına bir öpücük kondurduğunu görüyorum.

"Huh," diye , Mal'ın içkisini kapıp büyük bir yudum daha alıyorum. Yanlış boruya giriyor ve sonunda boğuluyorum. Elimin tersiyle çenemi silerken kola göğsümden aşağı damlıyor.

"Klas," diyor Mal, şimdi bana bakmakta olan Whit'e göz ucuyla bakarken. Kaşları hafifçe inerken o koyu renk gözleri parlıyor.

Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da adamı omuz silkerek uzaklaştırdı. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama beni rahatsız ediyor. Erkeklerden hoşlanıyor mu? Öyle görünüyor. Umursadığımdan değil ama merak ediyorum. Belki de hoşlanmıyordur ve bu adam Whit'i rahatsız ediyordur. Her iki durumda da, bundan hoşlanmadım. Hem de hiç.

Yemek tepsimi iterek Mal'a bakıyorum. "Sanırım gidip merhaba demeliyim. Beni tanıyorsun, arkadaş canlısı, değil mi?"

"İyi fikir. Ben de katılacağım. O hayalet görünümlü herifi korkutup kaçıracağım. Kaslarımı esneteceğim. Şuna ne dersin?" Mal çılgın bir gülümsemeyle ekliyor. "Sem'i de arayacağım. Ortaya çıkıp o adamı gerçekten korkutabilir. Homurdan, onu kafeteryada biraz dolaştır."

"Sem'i arama."

Mal telefonunu çıkarmış, parmaklarıyla ekrana dokunuyordu ve ben hiç uyardmadan telefonunu elinden kaptım. Telefon çatırdayarak dramatik bir şekilde yere düştü.

"Bunu az önce yapmadın," diye soluk soluğa bağıırıyor Mal ve tam da bu nedenle güzel bir kılıfı olduğunu bildiğimden onu duymazdan geliyorum. Sürekli telefonunu düşürüyor. zaman da iyiydi, şimdi de iyi olacak.

"Gidelim," diyorum ve ben odada ona doğru ilerlerken gözlerini benden ayırmayan Whit'e doğru ilerliyorum.

Biz Whit'in masa arkadaşları dönüp beni izliyor. Gözleri açılıyor, özellikle de Whit'in yanındaki güzel çocuk, Mal'i görünce rengi solmuş gibi görünüyor.

Dönüp en iyi arkadaşıma bakıyorum ve Mal'in kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

Seri katile benziyor.

Ağzımın kenarından, "Kes şu saçmalığı, Mal," diyorum. "Onları korkutuyorsun."

Başımın arkasına vuruyor ve ben de ona karşılık verme isteğime direniyorum. Bunun yerine Whit'in yanında durup ona bakıyorum.

Koltuğunda kayıyor ve parmaklarını dizine vuruyor. "Hey, ev arkadaşım."

"Merhaba, Caleb."

"Benden kaçıyordun," diyorum, ensesine yapışıp sıkmamak için ellerimi ceplerime sokarak.

"Meşguldüm," diye yanıtlıyor Whit, ben de kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Mal solgun adamın oturduğu yere doğru ilerler ve yanına çömelip dikkatle ona bakar. Solgun adam sadece sallanıyor... üzerinde domuzlar olan bir papyon mu takıyor? Gerçekten mi? Kim bu ucube?

Whit, onu görmezden gelen Mal'a "Onu korkutuyorsun," diyor. Whit sonra bana döndü. "Hayvanını geri çek."

"Mal benim evcil hayvanım değil. Yabani olsa da," diye cevap veriyorum ve Mal solgun adama dişlerini gösteriyor.

Ama ben iyi bir adamım, bu yüzden ona acıyorum.

"Bak Mal, Casper'ı bırak. Onu korkutuyorsun."

Whit bu sözüm üzerine alt dudağını ısırtıyor ve kalçalarını kavrarken parmak eklemlerinin beyazladığını görüyorum.

"Pekâlâ," diyor Mal ve sonra tam boyuna göre ayağa kalkıyor. Kaslarını esnetirken gömleğinin altından kasları kabarıyor.

"Özür dile," diyorum Mal'a. Başını eğip bunu düşündükten sonra, "Özür dilerim, Casper," diyor.

"Benim adım Casper değil," diyor Casper olmayan yumuşak bir sesle.

"Benim hatam," diyor Mal kayıtsızca. "Adamım Whit'i rahatsız mı ? Biraz elim ayağım birbirine dolaştı."

Casper ellerini kaldırıyor, kulakları pembeleşiyor.

Tırnakları boyalı mı? Evet, evet öyle.

"Ben... zarar vermek istemedim."

Mal, "Ellerini kendine sakla, hm," diyor ve Casper dönüp, her şey boyunca sessiz kalan Whit'e bakıyor.

İlginç.

Mal çocuğu inceledikten sonra Whit ve benim yanıma geldi. "Eh, benim buradaki işim bitti. Sonra görüşür müyüz?"

"Evet," diyorum ve Mal'ın Whit'e yumruk atıp kasılarak uzaklaşmasını izliyorum.

Whit onun gidişini izliyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. Casper Whit'ten uzaklaşıyor, aralarına mesafe koyuyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Caleb?" diye soruyor bir anlık sessizlikten sonra.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve omuz silkiyorum. "Yatağımı yapıyordun."

Çarşaf larımı tartışmak için burada değilim ama başka ne diyeceğimi . Kendimi biraz deli gibi hissediyorum. Casper'in önce Whit'e sonra da bana bakması hoşuma gitmiyor.

Gözlerimi tekrar Whit'e çevirmeden önce ona dikiyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Hayır, sen yaparsın."

"Başka bir şey var mı?" Whit sorar.

Başımı çevirdiğimde iki kızın bana baktığını görüyorum, gözleri kocaman ve şaşkın.

Evet kızlar, ben de.

"Beni daha uzun süre Houdini mi yapacaksın?"

Whit parmaklarını kalçalarına vuruyor. "Birazdan evde olurum."

"Peki," diyorum ve sonra ayaklarımın üzerinde öne doğru sallanıyorum. "Görüşürüz o zaman."

"Güzel," diyor başını sallayarak.

Casper olmayan araya girmeden önce bir süre daha birbirimize bakıyoruz.

"Benim adım Magnus."

Gözlerimi ona dikiyorum ve sonra kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Magnus. Harika, tanıştığımıza memnun oldum dostum."

Elimi uzattım ve o da isteksizce elimi sıktı. Tırnaklarıyla boyadığı elini kendi elimle ezme dürtüsüne direniyorum. Kolayca yapabilirdim. Benden çok daha küçük. Whit'ten de küçük. Muhtemelen onu şu anda pencereden aşağı atabilir, çalılarının arasına fırlatabilirim.

"Peki ya siz?" Bakışlarımı Magnus'tan uzaklaştırarak iki kıza soruyorum.

Sağ taraftaki açık kahverengi saçlı kız elini uzatıyor. "Kate." Sonra sağındaki çilli ve parlak kızıl saçlı kıızı dürtüyor. "Bu Bev. Whit'le münazara takımındayız.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben Caleb. Whit'in oda arkadaşı."

"Biliyoruz. Hakkınızda *her şeyi* duyduk," diyor Kate ve Whit kaşlarını çatarak onlara bakıyor.

Göğsümün biraz kabardığını hissediyorum ve günaha boyun eğip Whit'in ensesine sarılıyorum. Dokunuşumla gerildi.

"Öyle mi?" Sıkıyorum.

Kate, "Senin hakkında çenesini kapatmıyor," der ve Whit o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi geriye doğru yere devrilir.

"Bence artık gitmeliyiz," diyor hızla ve arkadaşlarına sert bir bakış fırlatıyor.

Kızlar bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar, sadece o uzaklaşırken omuz silkiyorlar. Magnus ise kocaman gözlerle bizi izliyor.

Hemen takip etmediğimde, Whit bileğimden tutuyor ve beni kendisiyle birlikte çekiyor.

"Bana takıntılı olmakta utanılacak bir şey yok," diyorum Whit'e. O sadece önüne bakıyor, parmakları hâlâ çıplak bileğime dolanmış halde beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Bu his çok hoşuma gidiyor, bu yüzden onun kurtulmaya çalışmıyorum. Beni kafeteryanın dışına çekmesine izin verdim.

Güvenli bir şekilde dışarı çıktığımızda eli tekrar yanına düşüyor ve ona baktığımda yanaklarının pembe olduğunu görüyorum.

"Yine kızarıyorsun," diyorum ve Whit park doğru yan yana yürürken nefesinin altından mırıldanıyor.

"Beni eve bırakacak mısın?" Audi'sine ulaştığımızda sordum.

Bir bip sesiyle kilidi açıyor ve içeri giriyor. Ben de aynısını yapıyorum ve kapı kapandığında ellerimi deri iç kısımda gezdiriyorum. Pahalı ve fazlasıyla temiz görünüyor.

"Güzel araba," dedim ona.

Eski Jeep Cherokee'nden kesinlikle daha iyi.

Cevap vermiyor, sadece kükreyerek çalıştırıyor ve sonra bana bakıyor.

"Emniyet kemeri," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Elbette, babacığım."

Boğazını temizliyor ve ben içeri girdikten sonra park çıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun bu manevrasını izlemek

kaygan araba kampüsten geçip yola çıkıyor. Hızlandığında sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

Bu adamın yanında ciddi bir kimlik krizi yaşıyorum.

Koltuğumda kayarken, büyüyen sikimi ayarlıyorum.

"Ee," diye başlıyorum çünkü bu sessizliği doldurmam gerekiyor.

"Arkadaşlarınla benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

Whit yavaşlayan bir arabanın etrafından dolanıyor ve sonra bana bakıyor. "Abartıyorlar."

"Utandırılacak bir şey yok. Kuzenlerime senin hakkında her şeyi anlattım." "Biliyorum," diyor, elleri direksiyon simidinde sıkışıyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Evimize geldiklerinde yaptığım bir çıkarımdı. Benim hakkımda çok fazla şey biliyorlardı. Ayrıca, Sem bana ne zaman etrafta olsanız konuşulan ana konunun ben olduğumu söyledi."

Başımı koltuk başlığına yaslayıp ona bakıyorum. O siyah saçlar, o dolgun dudaklar.

"Evet, beni suçlayabilir misin? Seni anlamak çok zor."

Whit kendisine ayrılan park yerine girdi ve motoru durdurdu. Bana doğru dönüyor, bir eli hala direksiyonda, diğeri dizine vuruyor.

"Çok fazla insana açılmıyorum. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Arkadaki o güzel çocuğa açıldın mı?"

Whit dudaklarını yalar ve arabadan dışarı çıkar.

"Hey, bu da ne demek oluyor?" Öfkeyle soruyorum, onu daireye kadar takip ediyorum.

Anahtarlarını güzelce asıyor ve çömelerek botlarının bağcıklarını çözüyor. "Bak, kızgınsın... Çünkü seni okumak çok zor. gerçekten söyleyebilirim."

Whit ayağa kalkıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Beni geçip mutfığa girerken koyu kahverengi gözleri parlıyor. Dolaptan bir bardak alıyor ve suyla dolduruyor. Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum çünkü cehennem...

"Kızgın değilim," diye araya giriyor ve bardağı lavaboya bırakıp bana doğru dönüyor. "Hadi sadece... film izleyelim. Sen böyle yaparsın."

istedin, değil mi?"

Kanepeye gidip oturur ve uzaktan kumandayla oynar.

İki bira alıp onu takip ediyorum ve hemen yanına oturuyorum. Kalçalarımız sürtünüyor ve ben daha da yaklaşıyorum. "*Sakıncası var mı?*" der gibi bana bakıyor ama onu görmezden gelip biramın kapağını açıyorum. Şangırtıyla yere düşüyor ve Whit ofluyor.

"Ne izliyoruz?" Ben soruyorum ve Whit parmaklarını dizine vururken Netflix'te gezinmeye başlıyor.

Bu sinir alışkanlığı beni deli ediyor. Ve sürekli etrafımda da nefret ediyorum. Onu strese olmalıyım.

Ben de tek mantıklı şeyi yaptım. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve ellerimizi dizlerimin üzerine koydum.

Gerçekten yumuşak elleri var.

Whit iç içe geçmiş parmaklarımıza bakarken yanakları pembeleşiyor, büyük elim neredeyse onunkini yutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Elini tutuyorum," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Gerçekte öyle çünkü hayatım boyunca başka bir erkeğin elini hiç tutmadım. Ayrıca daha önce hiç bir erkekle kucaklaşmadım. Whit bu iki durumda da istisna görünüyor.

"Neden?" diye soruyor, gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor.

"Çünkü sürekli onlara dokunuyorsun ve bu beni çileden çıkarıyor."

Mantıklı olan tek sebep bu.

"Özür dilerim. Duracağım," diyor ama ben onu bırakmak için hiçbir hamle yapmıyorum, sadece arkama yaslanıp bacaklarımı açıyorum ve bir yudum bira alıyorum. Eşofman altım yıpranmış ve atletim buruşmuş. Kol delikleri gerilmiş ve piercingli sağ meme ucum açıkta. Ona bakıyorum ama örtmek için hareket etmiyorum.

Whit'i ona bakarken yakalıyorum ve bu konuda ona takılmak istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine ona biraz daha yaklaştım.

"Harika, ," diye cevap veriyorum ve sonra ekrana işaret ediyorum. "Şuna ne dersin?" Ben öneriyorum.

Hakkında iyi şeyler duyduğum yeni bir bilimkurgu dizisinde ekran durdu. Denemeye değer.

"Tamam," diyor, tıklıyor ve arka planda çalmaya başlıyor.
Televizyonda olanlara odaklanmam gerekirken Whit'in sağ eli kanepeye vurarak ritim tutuyor.

Ona bakıyorum.

"Yine yapıyorsun," diyorum ona açılış . Yumruğunu sıkıyor ve ben iç çekiyorum.

Bu adam.

"Sinirlerin bozulmuş," diyorum ona ve biramı bitirip diğerini açıyorum, üstteki de yerdeki diğerine katılıyor.

Whit, mükemmel alanını kirleten iki şapkaya bakarak parlıyor.

Sert memeler, dostum.

"Onları almak istiyorsun, ha? Çöpe at onları. Bunu yapmamak seni öldürüyor."

Whit'in dudakları düz bir çizgi oluşturuyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Ben iyiyim."

Alay ederek, dizi devam ederken ikinci biramı bitiriyorum. Muhtemelen Whit gözlerini şişe kapaklarından televizyona çevirdiği ve ara sıra iç içe geçmiş ellerimize baktığı için o kadar da dikkatli izlemiyorum. Bazen açıkta kalan göğüs ucumu bile kontrol ediyor.

Gergin enerjisi, diğer şeylerin yanı sıra konsantrasyonumu da bozuyor.

Ama bu noktada, güzel bir vızıltı yaşıyorum, bu yüzden beni izin vermek yerine, başımı omzuna yaslayarak ona daha yakın sokuluyorum. Birbirine kenetlenmiş ellerimiz şimdi kucağımda ve başparmağımı elinin arkasında gezdirmeye başlıyorum.

"Bu hafta sonu benimle geliyor musun?" İlk bölüm bittiğinde ona sordum.

Whit hafifçe geriliyor. "Bana ihtiyacın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, dostum," diye başlıyorum, "gelmemenin yanına kâr kalacağından emin değilim. Tek başıma gelirim kuzenlerimin seni aramaya gelme ihtimalinin yüksek olduğundan eminim. Gelmek istesen de de muhtemelen oraya sürükleneceksin."

Whit yanımda iç geçiriyor ve "O zaman en iyisi ben gideyim" diyor.

"Pekâlâ," diyorum ikinci bölüm başlarken. "Birlikteymişiz gibi davranacaklar. Onlara ne söylersek söyleyelim, inanmayacaklar. Sadece tacize hazır ol. Bunun senin için sorun olmayacağına emin misin?"

"İyi olacağım."

İçimden mırıldanıyorum, sonra elini bırakıyorum, şapkamı çıkarıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra ayağa kalkıp geriniyorum, atletim yukarı kalkıyor ve karnımın alt kısmını ortaya çıkarıyor.

Whit'in gözleri parlıyor ve sonra başka tarafa bakıyor.

Yanaklarının hafifçe kızardığını görüyorum ama bir şey söylemiyorum. Bunun yerine, "Sen öyle diyorsan," diyorum ve sonra kanepenin karşı tarafını işaret ediyorum. "Pekâlâ, dostum. Şuraya geç. Sırtım beni öldürüyor."

Whit işaret ettiğim yere bakıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Neden?"

"neden?" diyorum.

"Söylediğini duymak isterim," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bu herif.

"misin?" Ellerimi kalçalarıma koyarak soruyorum.

"Evet. Neden hareket etmemi istiyorsun Caleb?"

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni aşağılamak, utandırmak çünkü heteroseksüel erkekler bunu yapmaz. Kanepelerde kaşıklaşmıyoruz ama utanmıyorum. Gerçekten utanmıyorum.

"Tamam. Sarılmak istiyorum. Seninle. Şimdi ."

Whit'in dudakları seğiriyor ama bir şey söylemiyor. Sadece karşı tarafa geçip bacaklarını şezlongun üzerine açıyor.

Biraz müstehcen, çok hafif bir şekilde, ama *bunun üzerinde* çok fazla düşünmek yerine, sadece bacaklarının arasından kayarak takip ediyorum. Sırtım göğsünün ön tarafına çarpıyor ve başımın arkası omzuna yaslanıyor. Yanağının pürüzsüz tenini kirli sakallarımda hissedebiliyorum, tanıdık kokusunu alabiliyorum ve iç çekiyorum.

Whit bana başka hiçbir yerde dokunmuyor, elleri yanımdaki kanepede duruyor.

"Böyle mi sarılıyorsun?" Onu görebilmek için başımı hafifçe çevirerek soruyorum. "Kızlar seni becermek için sıraya giriyor olmalı."

Gözleri titriyor ve benimkilerle buluşuyor.

"Ellerimi bir yerde istiyorsan, oraya koy."

İç çekiyorum ve sonra sol elini tutup karnıma götürüyorum. Parmaklarını açıyor ve dokunuşuyla kaslarım geriliyor.

"Daha iyi," diyorum ve bakışlarımı televizyona çeviriyorum ama Whit'in sağ elinin kanepenin kumaşını sıkıca kavraması dikkatimi dağıtıyor.

Çıkartıyorum ve göğsüme, tam kalbimin üzerine yerleştiriyorum. Kalbim onun dokunuşuyla çılgınca çarpıyor ama o bu konuda yorum yapmıyor. Bunun yerine, gevşemeden önce hafifçe geriliyor.

Gecenin geri kalanı bu şekilde geçiyor, Whit ben uyurken bana sarılıyor. Bilincimin açık olduğu anlarda ellerinin karnımda gezindiğini hissediyorum. İlk durdukları yerden çok uzaklaşmıyorlar ama kendi yöntemleriyle keşfediyorlar. Parmakları karın kaslarımda, açıkta duran göğüs ucu halkamda, köprücük kemiğimde ve kafesimde geziniyor. Dokunuşu ince ama orada.

Ve ellerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor. Heteroseksüel bir erkeğin olması gerektiğinden daha fazla. Bacaklarının arasında olduğum süre boyunca aletim yarıya kadar inmiş durumda ve fark edip etmediğini merak ediyorum.

Pek küçük sayılmam.

Ve bu eşofmanlar hiçbir şey saklamıyor.

Whit'in telefonu pantolonunun cebinde vızıldıyor ve çıkarmak için ayağa kalkıyor. Bunu yaptığında, belime sert bir darbe hissediyorum ve bir gülümsemeyi ısıriyorum.

Görünüşe göre bir tek ben değilim.

Şerefsiz, bu konuda soğukkanlı davranmaya çalışıyor. Pfft.

"Bunu almalıyım," diyor. "Da?"

Diğer uçta derin bir ses duyabiliyorum ve kulaklarım konuşmayı anlamak için zorlanıyor, ama sonra ikisi farklı bir dilde konuşmaya başlıyorlar. Rusça mı? Slavca mı? Bilmiyorum. Bu dillerin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama Doğu Avrupa dillerine benziyor.

Ama tanrım, bu çok ateşli.

Bacaklarının arasında kayıyorum ve büyüyen ereksiyonumu düzeltiyorum. Benim neyim var böyle?

Sesi buz gibi oluyor ve telefonu kapatıp kanepenin diğerk tarafına fırlatmadan önce sözleri daha da yükseliyor.

"Başka bir dil konuştuğunu bilmiyordum," diyorum sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında.

""

"ama dostum. Bana bir şey ver. Bu hangi dildeydi?"

"Romence," diyor ve sonra parmakları yine kanepeye vuruyor.

"Kimdi o?" Ellerini tutup tekrar karnımın üzerine koyarken soruyorum. Parmakları bana karşı esniyor ve sonra gevşiyor.

"Babam."

"Ah. Hayranı değil misin?"

"Hayır," diyor ve sonra başını arkaya yaslayıp bir iç çekiyor. Ona birkaç dakika veriyorum ve sonra "Sesin kızgın geliyordu" diyorum.

"Öyleyim."

Kızginken pek konuşkan değildir. Dürüst olmak gerekirse, genel olarak pek konuşkan biri değil.

"İyi olacak mısın?" diye soruyorum ve Whit acı bir kahkaha atıyor. "Ben her zaman iyiyimdir."

Ona bakıyorum, dudaklarım çenesiyle aynı hizada ve burnumla ona sokuluyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en geyce şey ama kendime engel olamıyorum. Güzel kokmuyorsa ne olayım.

"Hey," diyorum gözleri bana kaydığında. "Kendine gel, dostum."

Dudaklarını yalıyor ve sonra ellerinden birini karnımdan saçlarıma götürüp yumrukluyor ve kabaca çekiştiriyor. Boynum artık açıkta, adem elmam boğazımda sallanıyor. Beni dikkatle izlerken gözbebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

Alfa hareketi o kadar şaşırtıcı ki tüm vücudum aydınlanıyor ve aletim kalınlaşıyor. Eğer aşağıya baksaydım, şortum yırtılırdı.

"Kendine geldin mi?" Whit soruyor, dudakları dudaklarımdın üzerinde geziniyor, eli beni yerimde tutmak için karnımı kavırıyor.

Hareket ettiğimden değil. Hayır, bu kanepeye yapıştım kaldım. İstesen de beni hareket ettiremezsin.

"Bundan nasıl kurtulduğumu biliyor musun, Caleb?" diye soruyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve sonra titreyerek nefes veriyor.

Elleri bir kez daha esniyor ve sonra beni .

"Çalışmaya gitmem gerek," diyor ve beni hareket ettirmek için itiyor.

Yine de pişmiş spagetti gibiyim ve vücudumu harekete geçirmek için mücadele ediyorum. Ama ben birkaç santim kayar kaymaz, o da kalkıp yatak odamıza doğru ilerliyor.

"Demek ders çalışarak bu durumdan kurtuluyorsun?" Geri çekilen sırtına sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Ve ben kanepede sert bir penis ve karışık bir beyinle oturuyorum çünkü az önce ne olduğunu bilmiyorum. Belki Whit'in gitmesi iyi bir şeydir. Çünkü beni öpmek istiyor gibi görünüyordu, ama bu doğru olamaz?

Değil mi?

Çünkü benden

hoşlanmıyor. Ben

heteroyum.

Sanırım.

m.

Kahret

sin.

Whit yeniden ortaya çıkıyor, postacı çantasını omzuna asmış, telefonunu kanepeden .

"Gerçekten dışarı mı çıkıyorsun?" Kucağımda bir yastıkla ona bakarak soruyorum. Çünkü bu hiç de açık değil.

Bir göz atıyor ve sonra gözlerini kapıya dikeyor. "Evet." Ve sonra gitti, kapı gürültüyle kapandı. Yastığı çıkardım ve özür dileyerek kasıklarına baktım.

Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben geceyi yatakta dönüp durarak geçiriyorum ve uyandığımda günlerden Cuma ve ben kötü bir ruh halindeyim. Bunun başlıca nedeni

ama mastürbasyon yapmayı reddettim. Başka bir erkekle kucaklaşmaktan ve el ele tutuşmaktan hoşlandığım gerçeğini kabullenmiş olsam da, Whit'i düşünerek kendimi boşaltmak benim için biraz fazla ibneydi.

Ben de reddettim.

Ama kahretsin, şu an yorgunum. Ve azgın. Ve genel olarak mutsuzum çünkü Whit dün gece eve gelmedi. Acaba gerçekten ders mi çalışıyordu yoksa biriyle mi yatıyordu?

Dışarıda birini becermem gerekirdi ama bir ezik gibi evde kaldım. Ağırlaşan savaşıyor ve Whit'in dudaklarını yanımda düşünmemeye çalışıyordum.

Bu adamda beni deli eden şey ne?

Böyle hissederken hafta sonunu onunla nasıl geçirebilirim ki?

, yine sertleştim.

Avucumu gerilen sikime bastırıyorum ve istiyorum ama . Daha da sertleşiyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum pantolonumu çekerken.

Belki biraz temiz hava onu aşağı indirir. Kesinlikle daha çok içine kapanık. Toplum içinde kendini göstermek hoşuna giden bir şey değil.

Sweatshirt'ümü ve beremi giyip çıkmak için ön kapıyı açıyorum ve neredeyse eve yeni gelen Whit'e çarpıyordum.

Geceyi uyumadan geçirmiş gibi buruşuk görünüyor ve sorma dürtüsüne direniyorum.

Çünkü ne bilmek istiyorum ne de ihtiyacım var.

Kahretsin.

Bilmek istiyorum.

"Dışarı çıkıyorum," diye mırıldanıyorum onu hızla geçerken.

"Tamam," diye duyuyorum koridorda kaybolup cipime doğru giderken.

Otoparkta birkaç dakika oturup kafamı boşaltmak için nereye gitmem gerektiğini düşündüm ve yerel bir kafeye gitmeye karar verdim. Neyse ki oraya vardığımda sikim sarkıktı.

Ekstra krem şantili büyük bir mocha sipariş ediyorum ve pencerenin oturup telefonumda gezinirken bir mesaj geliyor.

Whit: Bugün ne zaman gideceğiz?

Lanet olsun.

Cevap vermeliyim ama vermiyorum. Ona sonra mesaj atarım.

Bu benim pasif agresifliğim *değil*. Tüm bu hafta sonunu bir süreliğine askıya alıyorum çünkü onun benimle birkaç gün geçireceğini düşünmek bile sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor. Bütün bunlar rahatsız edici olmaya başladı.

"Merhaba," diyor sessiz bir ses arkamdan ve tanıdık soluk yüzlü bir adamın garip bir şekilde durduğunu görüyorum.

"Casper," diyorum, fazlasıyla dostça ve sonra gözlerimi kısıyorum.

Doğru. Bu adam geçen gün Whit'e dokunuyordu. "Ne oldu?"

"Ben..." diye boğazını temizler. "Adım Magnus. Her neyse, sadece merhaba demek istedim. Çünkü Whit'in her arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

Whit benim arkadaşım değil, ama bunu söylemiyorum, sadece Magnus'a bakıyorum, dün gece Whit'le birlikte olup olmadığını merak ediyorum. Whit'in bu kadar buruşuk görünmesinin sebebi o mu?

Whit erkeklerden hoşlanıyor mu ki?

Bilmiyorum.

Görünüşe göre oda arkadaşım hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Magnus ayaklarını sürüyerek bana bakıyor. Düğmeli bir gömlek, ekose pantolon ve pantolon askısı giyiyor.

Kim bu çocuk?

"Burada yalnız mısın?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Neden?"

"Whit'in seninle olabileceğini düşündüm."

Tabii ki bilmek isteyecekti.

"Hayır, sadece ben."

Magnus yanımdaki koltuğu işaret ediyor ve tırnaklarının bugün farklı bir renge boyandığını görüyorum. Parlak maviler ve gömleğiyle uyumlular.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Oturabilir miyim?" diye soruyor, biraz gergin bir şekilde.

"Benim değil," diye cevap veriyorum, o da başını sallıyor, dudağını ısırtıyor ve tabureye kayıyor. Bacakları lanet bir çocuk gibi yerden sarkıyor.

"Yani..." diyor ve ben kesiyorum.

"Ne oldu? Çıkar ağzındaki baklayı. Bu sabah berbat bir ruh halindeyim ve tahmin yürütecek durumda değilim."

Magnus şiddetle başını sallıyor. "Elbette. Ben sadece...um...."

"Whit ile münazara takımında olman gerekmiyor muydu? Gördüğüm kadarıyla konuşma konusunda berbatsın, küçük dostum."

Magnus bir an için omuzlarını dikleştirir ve kendine güveniyormuş gibi yapar. "Tartışmalarda harikayımdır. Şimdi Hulk'la konuşmak başka bir mesele."

"Hulk mu?" diye sordum ve sonra ekledim, "Boş ver. Sadece bana ne söylemek istediğini söyle."

Magnus boğazını temizler. "Sen ve Whit... bilirsin işte... birlikte misiniz?"

Son kelimeyi fısıldadı, ben de "Birlikte mi?" diye sordum.

"Sadece.... bilirsin işte. Geçen gün ona karşı biraz sahiplenici görünüyordun ama onun tipi değilsin, o yüzden merak ettim."

Kılandım. "Peki bu ne tür bir şey?"

Magnus elini sinirli bir şekilde sallıyor, yanlışlıkla koluma biraz fazla sert bir tokat atıyor ve daha da soluyor. "Sen çok... büyüksün."

Biraz daha uzun oturuyorum, bu küçücük adamın genetiğim hakkında kendimi kötü hissetmeme neden olmasına kızıyorum.

"Yani?"

"Ee, Whit..." diye boğazını temizliyor ve ben de gözünü korkutmak için ona yaklaşıyorum. "O bir üst, tamam mı? Onun için boyun eğeceğini mi ? Senin gibi bir adam için?"

"Onun için eğiliyor musun?" Son kısmı neredeyse hırlayarak soruyorum.

Bak, ben genelde pasif bir adamımdır ama bu küçük şey beni çıldırtıyor.

"I..." Magnus'un yüzü kıpkırmızı oldu ve biraz titriyor.

"Bak, bu seni ilgilendirmez. Bunların hiçbiri değil."

"Biliyorum..." Magnus fısıldar ve hızla göz kırpar.

Demek Whit bu tip erkekleri seviyor. Mızımız, küçük ve zayıf. Pantolon askısı ve papyon takan türden.

Kahretsin, kesinlikle onun tipi değilim. Umursadığımdan değil. Umurumda değil.

burnunu çeken Magnus'a "Ağlama," diyorum. "Bak, Whit ve ben sevişmiyoruz. Eşcinsel bile değilim."

Bu Magnus'un hüngür hüngür ağlamasını durdurur. Biraz daha gözlerini kırıştırır ve sonra içinden şok olmuş bir kahkaha gelir.

"Sen... sen ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Başını sertçe sallar. "Hayır, hayır. Çok ciddi görünüyorsun. Ben... şey, öyle sandığım için özür dilerim."

"Olmalısın."

Magnus bundan sonra aydınlanıyor, solgun yüzü biraz renkleniyor, yanıma otururken başı sallanıyor.

"Neden hâlâ buradasın?" Ona soruyorum ve o da hareket etmeyi kesiyor. "Bilmiyorum. Sanırım yalnızım."

Dürüstlüğü takdir edebileceğim bir şey. Çoğu erkek böyle bir şeyi kabul edemez.

Bu küçük aptala yan gözle bakıyorum ve sonra muhtemelen yapmamam gereken bir şey yapıyorum.

"Gelip ister misin?"

Bu, Magnus'un birkaç saniye boyunca teklemesine neden olur.

"...sen demek...." Sesi kesiliyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Seni becermek istemiyorum, küçük dostum. Seni ikiye bölerim."
Gözleri irileşiyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Ben... tamam, evet, takılabiliriz, ama bil diye söylüyorum... çok aşağılandım."

Kaşımı kaldırdım, "Neden?" "Çünkü ben bir beden kraliçesiyim."

"Bu da ne böyle?" Ben homurdanıyorum ve o kıpkırmızı oluyor. "Ben... şey, ben büyük tercih ederim... bilirsin."

Ağzım açılıp kapanıyor ve sonra içimden yüksek sesli bir kahkaha patlıyor ve insanlar dönüp bakıyor.

"Kahretsin. O zaman belki de . Sen benim ilkim olabilirsin," diye şaka yapıyorum.

Magnus başını sallar ve sonra biraz daha sallar. "I..."

"Şaka yapıyorum," diyorum, şakacı bir şekilde onu dürtüyorum ve neredeyse sandalyesinden yuvarlanıyor. "Sadece takılabilir ve biraz video oyunu oynayabiliriz. Belki bir bira içeriz."

Magnus teklifimi düşündükten sonra başıyla onaylıyor ve sandalyesinden kayarak beni kahve dükkânının kapısına kadar takip ediyor. Benden en az bir daha kısa duruyor ve sırf onunla dalga geçmek için onu omzumun üzerinden atma isteği duyuyorum.

"Onun burada ne işi var?" Magnus'u omzuma bir patates çuvalı gibi asmış halde ön kapıdan içeri girdiğimde Whit gözlerini kısarak soruyor.

Biraz önce ciyak ciyak bağılıyor, yanlarımı çimdikliyor ve kıcıma vurarak onu yere bırakmamı sağlamaya çalışıyordu. Ama Whit'in onaylamadığını duyunca sesini kesti.

Magnus'u yere bırakırken ona "Yeni bir arkadaş edindim," diyorum. Kırıışık kıyafetlerini ve dağınık saçlarını düzeltiyor ve boğazını temizliyor.

"Selam, Whit."

Whit Magnus'a baktı ve başını salladı. Sonra o karanlık gözlerini bana çevirdi. "Caleb, seninle konuşmak istiyorum."

Odaya doğru başını sallıyor ama ben onu görmezden gelip buzdolabına doğru yürüyorum ve iki bira alıyorum. Şu anda biraz tuzluyum, çünkü Whit dün gece eve gelmedi ve görünüşe göre onun tipi değilim.

Elinde garip bir şekilde tutan Magnus'a bir bira uzatıyorum ve kapağını açmayınca, onun yerine ben yapıyorum, kapağın tatmin edici bir çınlamayla yere düşmesine izin veriyorum.

Whit bir kaşını kaldırıyor ve ben de derin bir iç çekiyorum.

"Tamam, Mag, sadece bir oyun başlat. Ben hemen döneceğim."

Magnus başını sallıyor, kanepeye doğru ilerleyip oturmadan önce Whit'le bana bakıyor. Ayakları yere zar zor değiyor.

Whit'i yatak odasına takip ediyorum, orada kapıyı kapatıyor ve yaslanıyor. Biramı açmak için hamle yapıyorum ve Whit diyor ki, "Eğer o kapağı yere düşürürsen...."

"Ne yapacaksın?" Parmaklarım kapağın üzerinde soruyorum.

Gözlerini bana diyor, ben de sırtıyorum onu çıkarıp parmaklarımın arasında tutarak yere sarkıtıyorum.

Bana kışırma kürek çekmek istermiş gibi güneyde sorunlara yol açıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kapağı cebime atıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

" oluyor?" diye soruyor.

Omuz silkerek, "Magnus'u takılmak için davet ettim"

diye cevap verdim. "Neden?"

"Çünkü birbirimize rastladık."

İçimde öfke kabarırken, bu adamın sorularının canı cehenneme, diye düşünüyorum.

"Peki birbirinize nerede rastladınız?" diye soruyor.

"Kahve dükkanı. Şimdi de beni mi sorguluyorsun, Sherlock?"

Whit kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini bana diyor. "Ve sen de senden korkan adamla sohbet ettin ve sonra onu takılmak için davet ettin öyle mi?"

Bu şekilde ifade ettiğinde biraz saçma görünüyor.

Çenemi kaşıyorum ve omuz silkiyorum. "Yanıma geldi. Burnunu çekmeye başladı ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bakıyordu. Onun için üzıldüm. O çok... kırılğan."

Whit inanmayan bir kahkaha atıyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Um, evet. Öyle."

Bana bakıyor, yanakları hafifçe kızarmış, ben de onu biraz daha zorlamaya karar verdim.

"Bana da bazı şeyler anlattı," diye ekliyorum ve Whit donup kalıyor. "Sana ne söyledi?"

Sırıtiyorum ve biradan bir yudum daha alıyorum. "İlginç şeyler."

Whit parmaklarını kalçalarına vurmaya başlıyor ve beni onlara bakarken yakalayınca ellerini ceplerine sokuyor.

"Anlat bana," .

Başımı sallamadan önce düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır."

Whit tamamen hareketsiz duruyor, bana doğru adım atmadan önce gözlerini kırptırıyor.

"Söyle bana, *Caleb*."

Nng, adımı söylediğinde. Bu beni harekete geçiriyor. Daha da şişmeye başladığımı hissediyorum ve kendimden biraz nefret ediyorum.

"Beni zorlayacak mısın? Kontrolün sende olmasını sevdiğini duydum."

Whit nefesinin altından mırıldanıyor ve ben daha gözümü kırpamadan üzerime geliyor, eli boğazımda, beni duvara doğru itiyor, vücudu benimkine dayanıyor. Onu kolayca . Yapabileceğimi biliyorum ama . Beni istediği yere götürmesine izin verdim.

Ben de çok sevdim. Görünüşe göre, etrafa atılmayı seviyorum. Sikim şimdi taş gibi sert, pantolonuma dayanmış, dokunulmak için yalvarıyor.

"Kontrolün bende olmasını seviyorum," diyor dudakları kulağıma yaklaşırken. Tenime değen ılık nefesi altında titrememe neden oluyor.

Kalçalarından birini bacaklarımın arasına sokup öne doğru bastırıyor, tam da ağrıyan sikime doğru ve bir nefes çekiyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum ve o karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Magnus'un koca bir ağzı ve var olmayan bir filtresi var. Sana erkeklerle yatmayı sevdiğimi söyledi mi?"

"Evet," diyorum, ellerim pazılarını kavramak için yukarı kalkıyor. Göründüğünden daha güçlü.

"Erkekleri becermekten hoşlanır mısın Caleb?"

Titreyerek nefes veriyorum ve cevap vermiyorum çünkü bilmiyorum. "Yoksa sikilmekten mi hoşlanıyorsun?"

Lanet olsun.

Eli boğazımı sıkarken bacağını sert uzunluğuma doğru kaydırıyor. Dün gece ve bu sabah otuz bir çekmeliydim, böylece şu anda böyle çaresiz bir orospu çocuğu gibi görünmezdim. Bu çok aşağılayıcı.

Ama ben bu işin içindeyim çünkü kendimi duvara yaslayıp eziyet edilmesine izin veriyorum.

"Sana tipim olmadığını da söyledi mi?" diye soruyor ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Ben herkesin tipiyim, göt herif," diye homurdanıyorum nefesim kesilmeden önce.

"Benim değil," diyor ve sonra benden uzaklaşıyor.

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve kendini kontrol altına almaya çalışır gibi birkaç kez derin nefes alıp veriyor. Ve benim tek yapabildiğim orada durup ilk cinsel deneyiminden sonra on üç yaşında zavallı bir çocuk gibi pantolonuma boşalmamaya çalışmak.

Sakinleşirken burun kemiğini sıkıyor. "Ondan gitmesini isteyeceğim."

"Hayır," başarıyorum, kadar tahrik olduğum için ve beni yüzüstü bıraktığı için kızıyorum.

Whit'in gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Neden?"

Ve sırf sik kafalı olduğum için diyorum ki, "Görünüşe göre, büyük yaraklarla seks yaparken parçalanmayı seviyor. Kulağa eğlenceli geliyor."

Whit'in burun delikleri alevlenir ve gözleri öfkeyle parlar.

"Senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Görünüşe göre düşündüğüm kadar heteroseksüel değilmişim," diye mırıldandım ve sonra pantolonumdaki sikimi ayarla.

Acı verici.

Whit gözlerini kasıklarımdan ayırıyor ve yanakları kızarıyor.

"Onunla seks yapma," diyor kendimi duvardan iterek ona doğru ilerliyorum.

Hafifçe geriye doğru sendeliyor ve ben uzanıp onu sabitliyorum.

"Göreceğiz," diye yalan söylüyorum çünkü eğer kimseyi becermeyeceksem, en azından Magnus'u.

Birkaç dakika önce sikilmek kulağa oldukça fantastik geliyordu, yani bu da var.

Kendimi bir kez daha ayarladıktan sonra kapıyı açıyorum ve Magnus'un orada oturup bileğindeki bilezikle oynadığını görüyorum. Gözleri Whit'ten bana doğru kayıyor ve sonra da pantolonuma takılıyor.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden Magnus'un yanına oturup iç çekiyorum.

"Bunun için üzgünüm Mag," diyorum ve göğsümü ovuşturuyorum. "Whit biraz sahiplenici hissediyordu."

Whit ayaklarının üzerinde kayıyor ve bana hançer gibi bakıyor.

"Hafta sonu için toplanmamız gerek," diyor Whit. "Uzun süre kalamazsın Magnus."

"Nereye gidiyorsun?" Magnus, ona Xbox için bir kumanda uzatırken soruyor.

Whit, "Hafta sonunu onun ailesiyle geçireceğiz," diye yanıtlıyor. "Ve yakında ayrılmamız gerekiyor."

"Hayır," diye cevap veriyorum ve Xbox'ı açıp bir oyun sırasına giriyorum. "Birkaç saat içinde yola çıkabiliriz. Oraya çok erken gitmek istemem."

Whit sinirlenerek, "Hâlâ toplanman gerekiyor," diyor.

"Eşyalarımı toplamam iki dakikamı alır," diyorum ve gözleri benim, Whit'in ve televizyonun arasında gidip gelen Mag'i dürtüyorum.

"Sakin ol. Zamanımız var," diye Whit'i rahatlatıyorum ve sonra Mag'i çok sert dürtüyorum. Tısladı ve ben de özür dilemek için başını okşadım. "Şimdi, küçük dostum, kıcını tekmeleyeceğim."

Magnus'un kaşları iniyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu oyunda harikayımdır, bilmeni isterim."

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum.

Whit bir dakika orada durup bizi izledikten sonra oflayıp pufluyor ve tek kelime etmeden odanın içinde kayboluyor.

Magnus bakışlarını televizyondan ayırmadan, "Üzgün görünüyor," diye fısıldıyor.

Bu oyunda oldukça iyi. Bu küçük ahmağa bir şey itiraf edeceğimden değil.

"Sevişmemizi istemiyor," diye cevap veriyorum, yanımda kanepeye yayılan Magnus'tan kritik bir darbe alırken.

Ona ters ters bakıyorum ve o da boğazını temizliyor. "Sana bu oyunda iyi olduğumu söylemiştim. Ve diğer yoruma değinmek gerekirse. Hiç utanmam, bu yüzden muhtemelen beni becermene izin verirdim."

"Öyle mi?" Ben soruyorum, o da kızarıyor.

"Evet, öyle. Ama muhtemelen pişman olurum." "Nedenmiş o?" Yeni bir oyun başlatarak soruyorum. "Çünkü sen korkutucusun."

Ona bakıp gözlerimi deviriyorum. "Ben iyi bir adamım."

"Arkadaşını üzerime saldın."

"Ah, Mal. Korkutucu olduğumu düşünüyorsun," diye cevap veriyorum ve sonra kıkırdıyorum. Karakterim tekrar öldüğünde kesilmeden önce.

"Seni küçük..." Dedim ve Magnus benden biraz daha uzaklaştı.

"Bana zarar verme."

Ona ters ters bakıyorum ve sonra tüm dikkatimi oyuna veriyorum. "Artık sohbet etmek yok, seni küçük pislik dağıtıyorsun." Magnus boğazını temizliyor. "Yine de kıcını tekmeleyeceğim, seni koca... hödük." Ve öyle de yapar. Tekrar ve tekrar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

(Hit yola çıkmaya hevesli. Yatak odasına girip çıkıyor, parmaklarını birbirine vuruyor ve bana ters ters bakıyor. Ve ben eğildiğimde Whit yenilgiyle arkasına yaslanıp Magnus'u ite kaka apartmandan dışarı atıyor. "Çok kabasın dostum," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Whit odayı işaret ediyor ve ben de ona küçük bir selam veriyorum. "Evet, efendim," diye takılıyorum.

Eşyalarımı iki dakikadan kısa sürede toplamayı başardım. Whit bir şeyi kanıtlamak için gizlice beni . Telefonundaki zamanlayıcıyı görüyorum, bu yüzden eşyalarımı plastik bir torbaya tıkıştırıyorum. Ağzı hafifçe açık bir şekilde her şeyi izliyor.

"Sen bir barbarsın," diye mırıldanıyor küçük valizini bagaja, benim yarısı dökülmüş çantamın yanına yerleştirip arabasına binerken.

Omuz silkiyorum, iri cüssemle yolcu koltuğuna yayılıyorum.

Küçük bir moral konuşmasına rağmen, sikim yine sertleşti çünkü bu pahalı arabadaki Whit görünüşe göre bana bir şeyler yapıyor.

İğrenç, pornografik şeyler.

"Bu arabayı sana kim aldı, süslü adam?" Camla oynayarak soruyorum.

Çocuk kilitlerini takıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ailem," diyor arabayı yola .

Gökyüzünde kara bulutlar toplanıyor ve havaya taş kokusu siniyor. Tanrım, yağmuru seviyorum. Burada yeterince yağmıyor.

"Ailen zengin mi?" Kolumu orta konsola koyup onunkine çarparak soruyorum. Yine de hareket ettirmiyor, sadece kollarımızın birbirine sürtünmesine izin veriyor.

"Zenginliği tanımla."

"Kahretsin, dostum," diyorum, parmağımın elinin arkasındaki damarı izlemesine izin veriyorum.

Bundan bahsetmiyor ve benden uzaklaşmıyor. Gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Zenginliğinizi tanımlamak için sormanız gerekiyorsa, çok zengin olmalısınız."

"Sanırım."

Parmaklarım elinin arkasını okşamaya devam ederken homurdanıyorum. "Bu hafta sonu bir cahille takılacağının farkındasın, değil mi?"

"Peki bu neden önemli?"

"Biz işleri farklı yapıyoruz," diye cevap veriyorum.

"Ailenle tanıştıktan sonra öyle düşünmüştüm."

"Doğru anladım," diyorum ve sonra avucunu yukarı çeviriyor ve parmaklarımı onunkilerin arasında kaydırıyorum. Sanki beni hafta sonu için evime götürürken bir adamla el ele tutuşmak çok normalmiş gibi.

Evet, tamamen düz. Bu benim.

Sonraki bir saat boyunca sessizce araba sürüyoruz, ben onun çalma listesindeki şarkıları karıştırıyorum, ikimizin de hoşuna gidecek bir şeyler arıyorum.

Görünüşe göre, tek ortak noktamız müzik.

"EDM mi seviyorsun? Klasik müzik seversin sanmıştım." "Ben de senin country müzik ya da heavy metal sevdiğini düşünmüştüm."

Omuz silkiyorum. "İkisini de tercih edebilirim ama EDM de güzel. Sem ve Luke klasik rock sever."

"O zaman daha iyi bir zevkin var."

Whit'in ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ben de önüme bakıyorum.

"Buradan dön," diyorum, ışıksız, asfaltsız bir yolu işaret ederek. Yağmur yağmaya başladı ve Whit cam sileceklerini çalıştırıp biraz daha öne oturdu, arabayı biraz yavaşlattı çünkü burada sokak lambası yok. Sadece kayalık tepeler, çalılar ve birkaç yerli ağaç var.

Whit arabanın direksiyonuna geçiyor ve toprak yolda manevra yaparken kayalar aracının dışına çarparak ilerliyoruz.

" ne kadar sürecektir?" diye soruyor ve ben kıs kıs gülüyorum.

"Sana araba kullanmam gerektiğini söylemiştim," diyorum ama bana sadece bir bakış gönderiyor. "O ölüm tuzağında bir saatten fazla araba kullanmadım. Hayret ediyorum.

hala çalışıyor."

"Hak ettin o zaman," diyorum elini sıkarak. "Tam bir züppesin."

Evet, onu bırakmadım. Sakın yargılama. Eli benimkinde güzel hissettiriyor.

"Tam burada," diyorum ve Whit arabayı uzun bir araba yoluna sürüyor. Bir süre sonra önümüzde iki katlı eski bir ev belirliyor. Biraz yıpranmış ama bir ev. Sağ tarafta teyzem ve eniştemin yıllar boyunca topladıkları oyuncakları barındıran büyük, müstakil bir garaj, sol tarafta ise oynadığımız kamyonlardan birkaçı var.

Eve daha sık gelmeliyim. Ama burada olmak bana annemi . Onun yavaş yavaş yok oluşunu izlemeyi.

Göğsümü ovuyorum ve kabaca yutkunuyorum.

Ben hallederim. Whit dikkatimi dağıtacak, kuzenlerim de beni meşgul edecek. Ya da başımı belaya sokacak. Her iki şekilde de olabilir, gerçekten.

Whit parkları ve ben nihayet elini bıraktığımızda, ona bakmak için dönüyorum.

"Uyarılmıştınız."

"İyi olacağım," diyor ve teyzem ön kapıyı açıp koluna bir mutfak havlusu atarak dışarı fırladığında sürücü tarafındaki kapıyı itiyor. Ellili yaşlarında, saçları ağarmış, tıknaz yapılı bir kadın. Teyzem buradaki en kısa boylu kişi. Hepimiz ondan uzun boyluyuz. Yine de hepimizi idare ediyor.

Etkileyici bir kadın.

Kalbim kabarıyor ve ona bakıyorum. Ailem hakkında saçma sapan konuşuyorum, evet, vahşi ve biraz deliler ama onlar benim.

Del Teyze, "Çocuklar geldi," diye bağırır ve Whit'in yanına koşarak onu kucağına alır. Aralarındaki boy farkını kapatmak için eğilmek zorunda kalır.

Çok şirin.

"Tanrım," diyorum. "Aşkı hissediyorum."

Başıma yetişemediği için omzuma vuruyor ve sonra beni kucaklıyor. Whit'in yaptığı gibi çömelmek yerine onu ayaklarından kaldırıp etrafında döndürüyorum.

Sem ve Luke amcamla birlikte verandada belirirken çığlık atıyor ve sonra bana bir tokat daha atıyor.

"*Bunu* buraya sen mi sürdün?" Luke ıslık çalarak söylüyor. "O araba yüz bin dolar falan, kuzen," diye ekliyor.

Sem, Luke ve amcam Whit'in arabasına doğru ilerliyor ve ona bakıyorlar.

Çok şık. Koyu gri de. Şok edici.

"Nasıl sürüyor?" diye soruyor amcam

Whit'e. "Sorunsuz," diye yanıtlıyor Whit.

Luke, "Yarın kullanmayı umuyorum," diyor ve amcam ona kaşlarını çatıyor.

"Sorman kibarlık Luke. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Luke arabanın diğer tarafına doğru yürür ve Whit'in gözleriyle karşılaşır. "Yarın kullanmama izin ver, lütfen."

Whit parmaklarını birbirine vurup bana bakıyor ve onları izlediğimi görünce başını sallıyor. "Elbette."

Luke kükrer ve Sem yolcu tarafındaki kapıyı açıp içeri bakar.

Whit'e "Seni uyarmıştım," diyorum ve ensesini sıkıp teyzemi eve kadar takip ediyorum.

Teyzem mutfakta bana dönüp soruyor: "tatlım? Gerçekten, bana karşı dürüst ol."

"Peki," diyorum omuz silkerek.

Bana bakıyor, aklımı okumaya çalışıyor.

"Tamam, sana inanıyorum. Burada olmak çok zor.... biliyorum. İyi mısın?"

Onu kendime çektim ve iyice sıktım. "İyi olacağım, Del Teyze." Kısmen doğru. İyi olacağım. Ama teyzem hâlâ son yılımda onlarla yaşamaktan nefret ettiğim için taşındığımı düşünüyor.

Ben yapmadım. Burada büyüdüm sayılır ama annem öldükten sonra nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı.

Bu ve işe gidip gelmek öldürücüydü. "Whit iyi bir dikkat dağıtıcı."

"O bir şey," diye mırıldanıyorum ve teyzem elini tezgâha vurmadan önce bir an beni izliyor.

"Tamam, bu kadar yeter. Diğer şeylere geçelim. Mümkün olduğunca uzlaşmacı olmak istiyorum çünkü bu evde yargılama yok. Yani sen ve Whit eski odanızda uyuyacaksınız."

"hoş geliyor," diye cevap veriyorum ve tezgahın üzerindeki tabaktan bir kurabiye kapıp ağzıma atıyorum.

"Sadece bir yatak var," diye ekliyor ve bu gerçek beni heyecanlandırmıyormuş gibi omuz silkiyorum.

"Bizi gördün. Çok fazla yere ihtiyacım yok.

İkinci bir kurabiye alıyorum ve o da tabağı önümden çekiyor. "Birazını Whit'e ayır."

Saatin adamı, amcam ve iki kuzenim gelirken gözlerimi deviriyorum. Dışarıdaki sisten dolayı hafif nemliler. Whit'in gömleği zayıf bedenine yapışıyor ve ben bu manzara karşısında ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Elinde bavulu ve benim yırtık plastik çantam var. "Ah, bebeğim," diyorum sırtıtarak. "Teşekkürler."

Buruşuk kıyafetlerle dolu çantamı alıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Kızarıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

Sem ve Luke kurabiye almak için uzanırlar, ama Del Teyze ellerine vurur ve sonra da tıslar. "Onlar Whit için."

"Hey, o neden bu kadar özel, ha?" Luke soruyor.

"Çünkü," diyor Del Teyze. "Caleb daha önce hiç kimseyi eve getirmedir. *Kalmasını* sağlamaya çalışıyoruz."

"Ah," diye cevap veriyorum, kolumu Whit'in omzuna atıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Teyzem bana bakıyor ve sonra ekliyor: "Whit'i mümkün olan her şekilde ikna etmeliyiz."

"Kahretsin," diyor Sem kıkırdayarak.

"Erkeğimi elimde tutamayacağımı mı söylüyorsun?" Teyzeme soruyorum, o da bana kaşlarını kaldırıyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, kolumu Whit'ten kurtarıyorum ve o kadar hızlı bir şekilde bir kurabiye alıyorum ki teyzemin elimden almaya vakti olmuyor. Ağzıma atıyorum.

Kırıntılar gömleğimin önünden aşağı dökülüyor ve Whit'e gülümsemek için dönüyorum.

Bana çöplükten yeni çıkmışım gibi bakma sırası onda. "Bana tapıyor," diyorum bir lokma yemeğin etrafında.

"Öyle görünüyor," diyor Luke ve ben dehşete düşmüş gibi Whit'e bakıyorum. "İstersen bu gece benimle uyuyabilirsin," diyor Luke Whit'e ve ben de kuzenimin yanından geçip elimi Whit'inkiyle birleştiriyorum.

"O benim, göt herif," diyorum. "Onu çok tatmin ediyorum." "Bu gece orada kal," diyor Luke.

Ben kuzenime ters ters bakarken Whit bir kahkaha attı.

"Bahse girerim çığlık atıyordur, ha?" Luke alçak sesle ekliyor ve ben de onun göğsüne vuruyorum.

Küfür ediyor ve sonra teyzem herkesi mutfaktan kovuyor. Tanrı onu korusun.

"Git yerleş," diyor ve Whit'le birlikte üst kata, misafir odasına çıkıyoruz. Sem içeri girmesin diye kapıyı kapatıp kilitledim.

"Bu..."

Bir elimi kaldırarak ağzından çıkmak üzere olan sözcükleri durduruyorum. Sonra gömleğimin önündeki kırıntıları fırçalayıp yüzümü siliyorum.

"Kardeşin var mı?" Artık Kurabiye Canavarı gibi görünmediğim için memnun şekilde soruyorum.

Whit başını sallıyor.

"O zaman şunu bilin ki zorba olabilirler ama ben onları seviyorum."

Ben plastik poşetimi yatağın üzerine bırakırken Whit kapıya yaslanıyor ve buruşup dökülüyor.

"Onları aşağılamıyordum," diyor.

Ona bir bakış attım. "Biliyorum. Kültür şoku yaşıyor olmalısın."

"Bu farklı. Ben sevdim."

Ona şüpheyle bakıyorum ama boş karar veriyorum. O büyük bir çocuk. Onların yanında kendini idare edebilir.

"Duş alacağım ve sonra aşağı inip biraz dinleneceğim. Katılmak ister misin?"

"Duşta sana katılayım mı?" Whit hafif bir sırıtişla sorar.

"Siktir git," diye mırıldanıp eşofmanlarımı ve boxer'larımı kapıyorum. Onun ıslak ve çıplak olduğu fikri bana bir şeyler yapmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Ve bil diye söylüyorum, beni becerdiğinde çığlık atmayacağım." "Ne zaman?" Whit soruyor ve ben kızarıyorum, geçip gidiyorum.

Bunu söylerken ne düşünüyordum ki?

Ben banyoda kaybolurken Whit, "Aşağıda görüşürüz," diye sesleniyor.

İşim bittiğinde Whit'i aşağıda birasını yudummlarken buluyorum. Siyah pijamalarını giymiş ama koyu gri Henley'sini çıkarmamıştı. Öte yandan ben sadece gri eşofmanlarımı giymiştim, başka hiçbir şeyim yoktu. Ayaklarım bile çıplak.

"Bensiz mi başladın?" Karnımı ovuşturarak ve odaya bakarak soruyorum.

Amcam koltuğunda neredeyse uzanıyordu. Sem ve Luke kanepede yan yana uzanıyor, bana oturacak yer bırakmıyorlar.

"Biriniz yere geçsin," diyorum ama beni duymazdan geliyorlar.

Sem bana bir bira uzatarak, "Eskisi gibi kucağına otur," diyor.

Onu alıyorum ve sonra bacaklarını hafifçe aralayan Whit'e bakıyorum. Sikeyim böyle işi.

"Peki," diye mırıldanıyorum ve sonra kendimi onun kucağına bırakıyorum. Birayı açıyorum ve kapağını sehpanın üzerine koyuyorum.

Whit usulca, "Görüyorum ki teyzenin alanına saygı duyuyorsun," diyor ve ben de dirseğimle onu dürtüyorum.

Temas karşısında ofluyor ve ben de ona yaslanıyorum. Soğuk biradan uzun bir yudum alıyorum ve ben onun kalçalarının bana ne kadar iyi geldiğini görmezden gelmeye çalışırken bira boğazımdan aşağı kayıyor.

Ama bu imkansız. Ve sonra, üstüne üstlük, Whit'in eli karnıma doğru ilerliyor ve kuru, sıcak avuç içi orada öylece duruyor. Çıplak tenime karşı.

Lanet olsun.

Sikim kalkıyor ve kucağında hafifçe kayıyorum. Sem ve Luke beni hazır olda beklerken görürlerse bunu yaşamama izin vermezler.

"Del bana ikinizin bir süredir birlikte olduğunuzu söyledi," diyor amcam ve ben de dudaklarını dişlerinin arasında döndüren Whit'e bakıyorum.

"Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum," diye mırıldandım.

Amcam ikimizi süzdükten sonra, "Eşcinsel olduğunu bilmiyordum evlat. Yine de merak ettim."

"Neyi merak ediyorsun?" Ben soruyorum.

Benim amca Omuz silkiyor,BAKIŞ at ve TELEVIZYON. "Sadece Eğer sen kızlarla ilgilenmiyorlardı. Şimdi mantıklı geliyor. Erkeklerle ilgileniyorsun.

İç çekiyorum. "Ben eşcinsel değilim."

Sem ve Luke çok komik bir şeymiş gibi güldüler. Sanki ben böyle bir konuda şaka yapıyormuşum gibi. Pislikler.

Whit'in başparmağı şimdi tenimde küçük daireler çiziyor ve pantolonumun içinde sikimin büyüdüğünü görüyorum. Bu bir korku gösterisi.

"Bunda utanılacak bir şey yok Caleb. Anlamıyorum ama bu yanlış olduğu anlamına gelmez," diyor amcam.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra elimi Whit'inkinin üzerine koyarak o çekilmez parmaklarını oynatmasını engelliyorum.

"İçinde olmaz," diye tısladım ona.

Elimi , eli karnımda donup kalmıştı.

"Birbirleri için yaratılmışlar, sence de öyle değil mi?" diyor teyzem, kapıda belirip odayı süzerken. Oturduğum yeri görünce bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Sem yere doğru ilerler ve az önce boşalttığı koltuğa vurur. "Hadi anne. Otursana."

"Pislik," diye mırıldanıyorum ve Sem kıkırdıyor.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diye mırıldanıyor teyzem ve uzanıp bacağımı okşuyor.

Vay anasını, neredeyse kalçamdan aşağı süzülen ereksiyona dokunacaktı.

Elinin üzerinde olduğunu düşünmek beni hafifçe ürpertiyor.

"Siz ikiniz birbirinizden çok farklı görünüyorsunuz. Zıt kutuplar birbirini çeker, ama tekrar söyle Whit, seni birbirinize çeken neydi?"

"Yine mi?" diye soruyorum ve Whit'in başparmağı tenimde daireler çizmeye başlıyor ve ben çıldırıyorum. "Siz ikiniz ne zaman konuştunuz?"

"Bazen beni arıyor," diyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Seni öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, elini bir kez daha kendi elimle sabitledikten sonra teyzeme dönüyorum. "Hiçbiriniz benim haberim olmadan onunla konuşmamalısınız."

"Neden?" Luke sorar.

"Çünkü."

"İyi bir neden değil," diyor Sem ve ben de onu tersliyorum.

Teyzem gülümsüyor ve ben Whit'in üzerinde kayıyorum, böylece belimin altında neler olduğunu görmeyecek. Çünkü tekrar büyümeye başladı ve bunu fark etmesi utanç verici olurdu.

Tek sorun şu ki, şu anda Whit'in kucağında kıvrılmış durumdayım, gülünç görünüyorum ama ayağa kalkabileceğimden emin değilim çünkü tamamen sertleşmiş .

Gitmeden önce mastürbasyon yapmalıydım. Bu herifin etrafında olmadan önce sürekli mastürbasyon yapmalıyım.

Teyzem Luke'a döndü. "Whit gibi birini bulmanı istiyorum." "Ben eşcinsel değilim, anne."

"Bunu biliyorum ama bence Whit gibi klas birini bulmalısın."

"Ben klas biriyim," diyorum teyzeme ama o beni görmezden geliyor. Bu iyi bir şey çünkü Whit'in eli şu anda mutlu izlerimin üzerine yayılmış durumda.

Ve onunla oynuyor.

Şu gergin parmaklar. Onlara bir şeyler yapmak istiyorum. Titriyorum ve Whit'in diğer eli saçlarıma dolanıyor.

"Üşüdün mü?" diye kulağıma doğru soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

Sadece teyzemin yanında otururken pantolonuma boşalarak onu travmatize etmemeye çalışıyorum. Hepsi bu. Bu kadar basit.

Teyzem Whit'in sorusunu duymuş olmalı ki ona bir battaniye uzatıyor ve o da ikimizin üzerine örtüyor.

İyi, güzel. En azından şimdi aletim örtüldü, ama şimdi Whit'in parmakları çıldırmaya başladı.

Eşofmanımın ipiyle oynuyor ve ben gözlerimi kapatıp kendime bu kadar garip davranmamam için telkinde bulunurken bir iniltiyi ısıriyorum.

"Umarım Şükran Günü'nde bizimle kalırsın," diyor teyzem Whit'e.

Tekrar başlamadan önce parmakları hâlâ bana ediyor.

"O zaman birlikte olacağımızı sana düşündüren ne?" Biraz huysuzca sordum.

Teyzem bana "Kapa çeneni, sen," dedikten sonra Whit'e "İstersen gelebilirsin," dedi.

"Kulağa çok hoş geliyor, Bayan van Beek." Kızardı. "Bana Del deyin lütfen."

Gözlerimi deviriyorum ve Whit'in üstünde kayıyorum. Bir türlü rahat edemiyorum. "Ona tepende nasıl dayanabiliyorsun?" Sem soruyor,

Uzun, kalın bacaklarını önüne yaymış, birasının karıştırıyordu.

Whit yine parmağını mutlu izlerimin üzerinde gezdiriyor. "Hoşuma gidiyor."

"Hoşuna gidiyor," diyorum küçümseyerek ve sonra başımı omzuna koyup vücudumu biraz aşağı kaydırarak parmaklarını göğsüme götürüyorum.

Şimdi başparmağını amaçsızca meme halkamın üzerinde gezdiriyor. Bir ileri bir geri. Çekiştiriyor, sürtüyor. Arzunun şimşekleri sikime inerken gözlerim neredeyse şaşı oluyor. Daha fazla dayanamıyorum. Çok gerginim ve biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Dünkü gibi. Burada bir dakika daha oturamam.

"Yatmam gerek," diye geveledim, az önce amcamın sözünü kestiğimi fark ettim.

Ne söylediği ya da önemli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Whit'in ellerini çekmesi gerektiği.

Battaniyeyi belime sararak ayağa fırlıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer koşarak .

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ama durmuyorum. Odaya girip kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Ama kapanmıyor, bir şeye çarpıp açılıyor.

"İyi misin?" Whit soruyor ve ben battaniyeyi bırakırken ona ters ters bakıyorum.

"Sana iyi görünüyor muyum?" Tıslıyorum ve pantolonumun önündeki çadırı gördüğünde gözleri hafifçe açılıyor. Kocaman bir şey. "Onlar şu lanet kapıyı kapat."

Whit içeri girer ve kapatıp kilitler.

Ve sonra loş odada birbirimize bakıyoruz. Whit sonunda,

"Bu acı verici görünüyor, Caleb," diyor ve ben inliyorum.

"Parmakların sinir bozucu. Bana orada öyle dokunmamalıydın," diyorum kendimi ayarlayıp dönerken.

Bu adamın üstüne yatmak ve ara sıra sarılmak bir şeydir, ama başka şeyler yapmak tamamen başka bir şeydir.

Ama şu anda bunun neden bu kadar önemli olduğunu unutuyorum. Whit boğazını temizliyor ve sonra tuvaleti işaret ediyor.

"Belki de bununla sen ilgilenmelisin."

. "Bununla sen ilgilenmelisin, pislik herif. Buna sen sebep oldun."

Bana bakıyor ve sonra ayaklarının üzerinde kayıyor, parmakları uyluklarına vurarak ritim tutuyor.

Sonra bana doğru yaklaşıyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, bacaklarımın arkası yatağın ucuna çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye soruyorum, tek kelime etmiyor, sadece bardaklıyor beni.

Eli *aletimi kavlıyor* ve neredeyse . Sonra sıkıyor ve nefes alamıyorum.

"Yarattığım sorunların sorumluluğunu zaman üstlenirim," diyor ve sonra başparmakları eşofmanımın kemerine takılıyor ve aletim aramızda sallanıp gerilene kadar çekiştirerek aşağı indiriyor

O uzun, yumuşak parmaklarını kalın uzunluğumun etrafına sararken "Oh lanet olsun," diye tıslıyorum.

Ağlayan sikimin üzerindeki elini görmek müstehcen. önce hiç bir erkek bana dokunmamıştı. Asla. Ve nedense, gözlerimi bu görüntüden ayıramıyorum.

Elini yavaşça hareket ettiriyor ve ben önce bir şeye tutunmak zorunda kalıyorum. Karnımdan kıvılcımlar çıkıyor ve meme uçlarım acıyla sertleşiyor. Ellerim düşmemek için bir şey bulmaya çabalıyor ve Whit'in omzuna tutunarak hayatımı kurtarıyorum.

Ve beni ustalıkla çalıştırıyor, o eli yukarı aşağı kayıyor, yumruğuyla beni beceriyor.

Bir kere. İki kez. Üç kez.

Gözlerimi . Sadece bileğini aşağı yukarı hareket ettirmesini izliyorum.

Nasıl o Bu Yani İyi. Bu yapmamalı olmak
Yani Güzel. Bu bir adam....Beyaz....

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra hiçbir uyarı olmadan kalçalarım sarsılıyor, taşaklarım yukarı kalkıyor ve boşalıyorum, tüm yükümü onun üzerine boşaltıyorum.

Müstehcen miktarda geliyor. Uzun süre devam ediyor, elini ve gömleğinin altını kaplıyor. Üzerine o kadar çok damlıyor ki

yere. sıçradığını duyabiliyorum.

Ve sonunda bittiğinde, tüm vücudumun ısındığını hissediyorum.

"Bu... hızlıydı," diyor Whit, hâlâ yumuşayan sikimi kavrarken.

"Başka bir söyleme," diye homurdanıyorum. "Uzun zaman oldu, tamam mı?" I

gözlerimi kapatıp burnumdan derin nefes alıyorum. "Bırak beni, Whit."

O uzun parmaklar etrafımdan çözülüyor ve bir adım geri atıyor. Benimle kaplanmış. Benim serbest bırakılmam gibi kokuyor.

Sikim seçiyor. Gözlerim sert vücudunda aşağı yukarı kayıyor ve pantolonunun önünün her daha sıkı olduğunu görüyorum. Oh lanet olsun. *Bu hoşuna* gitmiş.

"Senin tipin olmadığımı sanıyordum," diye mırıldanıyorum ve o da gözlerini bana diyor.

"Gidip yıkanacağım."

Sonra Whit banyoya gitti ve ben de yaptığım pisliği temizlemek zorunda kaldım.

Kısa bir süre sonra geri döner, üzerinde yeni bir gömlek vardır ama daha önce giydiği pijama pantolonunu giymektedir.

Küçük yatağa yayılmışım, bu kadar çabuk boşaldığım için biraz utanıyorum ve hakkım olandan daha rahatım. Bir adamın beni az önce boşalttığı için çıldırıyor olmalıydım, ama açıkçası umurumda değil.

Bu hayatımın en iyi el işiydi.

Ve görünüşe göre, Whit'i tekrar görmek sikimi ikinci bir tur için hazır hale getiriyor.

Bunu yapar mıydı? Onun tipi olmadığımı biliyorum ama bunu yapmazdı, değil mi?

"Genelde çok daha uzun süre dayanırım," diyebiliyorum yanıma tırmanıp ışığı söndürdüğünde. Bacaklarımız birbirine sürtünüyor ama o elini benimkinden çekip tavana bakıyor.

"Bana inanmıyor musun?" Ben soruyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Sana inanıyorum, Caleb."

Yine de ona inanmıyorum ve yan dönüp silüetine bakıyorum.

"Sekste çok iyiyimdir."

Çarşafarla oynuyor.

"Yatağına git, Caleb."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum ve sonra diğer tarafıma dönüp gözlerimi kapatıyorum.

Konuşmak istemiyor. Tamam. O zaman onu yalnız bırakayım.

Silah sesleriyle uyandım. Sesler sanki hemen yanımdaymış gibi geliyor, sanki biri penceremize doğru nişan alıyor. Ses camı titretiyor.

Aptal herif, diye düşünüyorum gülümseyerek.

"Bu da ne?" Whit elleriyle sırtımı tutarak soruyor. Yarı yarıya onun üzerine yayılmış durumdayım.

Gece ona doğru yol almış olmalıyım. Uykuya daldığımda sinirlenmişim, ama görünüşe göre vücudum onun daha önceki rahatsız edici sessizliğini umursamamıştı. Hatırladığı tek şey elinin üzerimde ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Yüzümü Whit'in boynuna sokuyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Sikim kalçasına sertçe dayanıyor.

"İşte özgürlüğün sesi bu bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Whit yan tarafımı çimdikliyor. "Ben ciddiylim. *Bu da Caleb?*"

Kalçalarımı hafifçe yuvarlayarak, "Muhtemelen Sem orada boşaltıyordur," diyorum.

"Gecenin bir yarısı bunu neden yapsın ki? Deli mi bu?" "Çünkü yapabilir ve sana söyledim. Bu tamamen başka bir dünya gibi senin gibi biri için. Hayatın boyunca hiç silah sesi duydun mu?"

Yorumumu görmezden geliyor ve silah sesleri tekrar başlayana kadar biraz rahatlıyor.

"Ailenin ıssız bir yerde yaşıyor olması iyi bir şey," diye mırıldanıyor, elleri tekrar bana doğru sıkılıyor.

"Heh. Sen de neden merak ediyorsun," diye cevap veriyorum ve sonra boynundaki tendonu ısıriyorum.

Ona yeterince yakın değilim. İçine girmek, kalıcı olarak istiyorum.

Caleb burada yaşıyor.

Kendimi yukarı iterek üzerine çıkıyorum, böylece tamamen üzerine yayılıyorum. Ağırlığımın altında homurdanıyor ama beni itmiyor. Yarısını karnımda hissedebiliyorum. Bu büyük bir tahrik edici ve elimde olmadan buna karşı koyuyorum.

"," diye tısladı Whit.

Bir kez daha yapıyorum ve sonra kendimi durmaya zorluyorum.

"Özür dilerim. Görünüşe göre sikim senin için yanıp tutuşuyor. Bana hiç elini vermemeliydin, ahbap."

ofluyor. Muhtemelen inançsızlık içinde.

Biliyorum. Bütün bunlar çok saçma.

"sevdim. Bir canavar yaratmışsın."

Ona doğru eğildim ve o da yan tarafımı çimdikledi. Sertçe. Dudaklarımdan bir küfür dökülüyor ve misilleme olarak bir kez daha ona doğru atıyorum.

"Bunu sen başlattın," diye fısıldadım. "Bunu düzeltmen gerek."

Whit beni tekrar çimdikledi ve sonra "Sana her zaman el işi yapamam." dedi.

"Uh, evet. Yapabilirsin."

Göğsümü itiyor ve ben ona bir koala gibi yapışıyorum, kalçalarım ona karşı dönüyor. Ve onun bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum.

Hay aksi. Bu sarhoş edici. Whit benim için zorlaşıyor.

"Caleb," diye azarlıyor, ama ben ikinci bir orgazmın peşindeyim ve kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söylemekte zorlanıyorum.

"Bana sadece bir dakika ver. Muhtemelen sadece on saniye," diye mırıldanarak yüzümü boynuna gömüyorum. "Bu kadar harika kokmak senin suçun."

Whit'in eli saçlarımda ve ben ona göz kırpana kadar saçlarımı sertçe çekiyor.

"Dur," diyor, göğsü genişliyor.

"Kahretsin. Siktir," diye mırıldandım ve üzerinden yuvarlandım. Ne yapıyorum ben böyle?

Yüzümü ovuşturdum ve doğruldum. Ona karşı bir tür hayvan gibi kızışıyordum ve o bunu istemiyordu. Ben korkunç, korkunç bir insanım. Annem benden utanırdı.

"Özür dilerim. Ben... yerde uyuyacağım," diye mırıldandım. "Ama önce...."

Ayağa kalkıp biraz rahatlamak için hamle yapıyorum ama Whit çullaniyor ve yatağın üzerine yığılana kadar geri çekiyor.

"Gidebilirsin demedim," diyor kalçalarımı sarılarak ve sonra eşofmanlarımı çekiştirip beni avuçluyor.

"Fuuuuuck," inliyorum parmaklarını etrafıma sarıp pompalarken. "Evet."

Whit beni sıkıyor ve "Bu ne zaman bitecek?" diye soruyor.

" cehenneme," diye mırıldanıyorum, o uzanıp diğer eliyle taşaklarımı kavrarken.

Ve neredeyse o anda çözülüyordum.

"Caleb, sanırım ikimiz de *seni* becerenin *ben* olacağımı biliyoruz."

Bu sözler üzerine gözlerim yuvalarından fırlıyor ve kalçalarımı onun eline doğru kıvırıyorum. Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Bu gece beni ikinci kez boşaltmasına izin verdiğime inanamıyorum. Bu yanlış çünkü ben . .

Muhtemelen hayır.

Muhtemelen hiç de değil.

Whit taşaklarımı çekiştiriyor ve ben bir kez daha onun eline ve göğsüme patlıyorum.

Ve aşağı indiğimde beni bırakıyor, kalçalarımından kayıyor ve banyoya girip kayboluyor.

Ve beş dakika sonra tekrar ortaya çıktığında, "Benden...uh...." diye sordum.

"Hayır," diyor, yanıma tırmanıyor ve yorganı çenesine kadar çekiyor.

Sinirli bir nefes aldım, bunu benden istemediği için şükrettim ama en azından bana bir seçenek sunmadığı için de sinirlendim.

Belki de ona dokunmak, çözülüşünü izlemek istiyordum.

"Yerde uyumamı ister misin?" Ona soruyorum çünkü bilmiyorum. Birkaç dakika önce ona sarkıntılık ettim, sonra o beni . Şimdi de bana karşı soğuk davranıyor.

Belki de bu onu iğrendirmiştir. Bunu ona sormalıyım ama söyleyecek söz bulamıyorum.

"Hayır," diyor Whit ve sonra iç geçiriyor. "Buraya gel."

Yapmamalıyım. Uzakta, çok uzakta durmalıyım, ama endişelerime rağmen onun üzerine tırmanıyorum ve kollarında uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah, cehennem gibi sert bir şekilde uyandıktan sonra Whit, "*Gerçekten mi, yine mi?*" der gibi bana bir kaşını kaldırdı. Sonra beni sırtüstü yatırdı ve otuzbir çekti.

Bu sefer en az bir dakika dayanarak saygınlığımın bir kısmını geri kazanabiliyorum.

Ben bitirdiğimde banyoya gidiyor ve düşün duyuyorum. Hareket edemiyorum, tüm vücudum jöle gibi, bu yüzden sadece orada yatıyorum, karnıma boşalıyorum, horoz dışarı çıkıyor ve uyuyorum.

Whit başımda dikiliyor.

"Teyzen kahvaltı için aşığı istiyor," diyor.

Karnımı ovuyorum ve hala orada ıslaklığı hissediyorum. Whit'in üzerimde olduğunu, elinin beni çok iyi çalıştırdığını hatırlayınca sikim seğiriyor ve tekrar sertleştiğimde gözlerini devirip nefes veriyor.

"Sana söylemiştim," diye sızlanıyorum ve Whit uzanıp beni tekrar boşaltıyor.

Oda arkadaşlarının bunu yapması çok normalmiş gibi.

Kısa bir süre önce geldiğim için çok hızlı bir şekilde taşak patlattım. Whit ellerini yıkadıktan sonra bana "Duş al," dedi.

Karnı dölle ıslanmıştı. "Ben aşığıda olacağım."

İnliyorum ve bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Zorlama beni. Bütün gün yatakta kalalım."

Whit bu gülünç öneriye cevap veremedi Liam kapıyı yumrukluyor. "Kalkın pislikler. Kalkma zamanı!"

Gözlerim açılıyor ve , ıslaklık karın kaslarımdan çarşafın üzerine kayıyor.

"Sikişmiyor olsan iyi edersin!" Liam şeytani bir kıkırdamayla ekliyor. İçlerinde en kötüsü o.

"buradan," diye bağıyorum ve yataktan fırlıyorum.

Whit beni izliyor, kaşlarını kaldırmış. Hepimizin dinsiz olduğunu düşünüyor olmalı.

Liam hâlâ kapımızın önünde çünkü bağıyor: "Dün gece yağmur yağdı. O yüzden kışını aşığı indir de dışarı çıkalım. O kadar yolu bütün gün sikişesiniz diye gelmedim!"

"On dakika uzaklıkta oturuyorsun!"
Cevap veriyorum. "Acele et, seni
göt yiyen!!"

Liam kapıya bir kez daha vuruyor ve ben daha da yüksek sesle
inliyorum. "Bunu sen yaptın," diye suçluyorum Whit'i. O da
sadece banyoyu işaret ediyor. "Duş al, Caleb."

ALTINCI BÖLÜM

(Liam beni durmadan azarlarken kahvaltı boyunca homurdanıyorum. Onu zamandır görmemiştım ve benimle dalga geçtiğinde ona hırladım.

Kafamdaki şapkayı çıkar. Bu sabah fazladan bir gömlek unuttuğum için çok gülünç görünüyorum.

Şimdi üzerimde Sem'den ödünç aldığım *"All Trash, No Trailer"* yazan bir tişört, yırtık bir kot pantolon ve Texaco şapkası var. Öte yandan Whit her zamanki gibi giyinmiş, benden daha erken kalktığı için çok iyi görünüyor.

Sem ve Luke dışarıda kamyonları hazırlıyorlar. Açık ön kapıdan gülüşmelerini ve konuşmalarını duyabiliyorum.

"Anne nerede?" Liam'a sordum. "Onu sana tercih ederim, biliyorsun." "Bugün gelemedi."

İç çekiyorum. "O benim en sevdiğim baldızım."

"O senin tek baldızın," diyor Liam ve kalan yumurtaları ağzına tıktırıp dışarı çıkıyor. "Beş dakika içinde dışarıda ol. Yapacak işlerimiz var!" diye bağılıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Whit bir dakika sonra verandaya soruyor. Havada bir sis var ve yer sıırılsıklam. Hava henüz çok soğuk değil ama yağmur her zamanki sisi gibi görünüyor. Yılın bu zamanı benim en sevdiğim zaman.

"," diyorum ve sonra içimden gülümsüyorum çünkü Whit'in neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok.

Onu Sem, Luke ve Liam'ın sohbet ettiği yere götürüyorum.

"Bu işe mi giriyoruz?" Whit önündeki korkunç kamyonu bakarak soruyor. Kamyonların Frankenstein canavarı. Hurdalıktaki farklı parçalar bir araya getirilerek oluşturulmuş.

O benim bebeğim ve onu çıkarırken Whit'in yanımda olmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

"Evet."

"sen mi kullanacaksın?" diye soruyor, emin görünmeden. "Evet."

"Hiç kapı yok." "Yok."

"Ve çatı yok."

"Evet. Betsy'ye merhaba de." Kamyonu okşadım ve ekledim, "Betsy, bu Whit."

"sen mi koydun?" "Evet."

Kıkırdıyorum ve kamyonu tırmanmak zorunda kalana kadar sırtına bastırıyorum.

Kendini yukarı çekerken utanmadan kıcını izliyorum.

Liam cipini çalıştırmadan hemen önce, "Onu incelemeyi bırak da gidelim," diyor. Alçak ve yüksek sesle gürliyor.

Whit emniyet kemerini takıyor ve bana sert bir bakış gönderiyor.

"Cumartesi sabahı yapacağımı düşündüğüm şey bu değildi."

Kendimi sürücü koltuğuna çektim. "Keşke onun yerine bana mastürbasyon yapsaydın?"

Whit'in yüzü kızarır ve ellerini bacaklarına vurur. "Sanırım seninle bu kamyonu binmek kötü bir fikirdi."

Genişçe gülümsüyorum, şapkamı geriye doğru çeviriyorum ve anahtarı kontağa sokuyorum. Kamyon tekliyor ve öksürüyor ama sonra kükreyerek canlanıyor. Whit sestten irkildi ve dönüp bana baktı.

"Oh, Whit, hiçbir fikrin yok."

Genel bir pislik gibi motoru birkaç kez deviriyorum ve sonra çakıllı garaj yolundan çıkıp Liam, Sem ve Luke'u kovalıyorum. Liam kendi cipinde, Sem ve Luke ise üzerinde birlikte çalıştıkları başka bir büyük kamyonunda.

"Neden yoldan çıkıyoruz?" Whit bizi çalıkların üzerinden geçirdiğimde yüksek sesle soruyor. Yerdeki bazı çukurlara çarpıp sekiyoruz ve önündeki boktan çubuğa öyle sıkı tutunuyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Evden uzaklaşmaya devam ederken kamyonun yanlarına çamur sıçırıyor ve bir kısmı kot pantolonuma bulaşıyor.

"Buna off-roading deniyor, bebeğim. Teknik olarak..." Küçük bir tepenin üzerinden sekip çamurlu bir su birikintisine sıçradığımızda söylüyorum. Whit'in temiz pantolonuna sıçırıyor ve bana dönmeden önce ona bakıyor.

"Buna çamurlanma deniyor," diye ekliyorum ve motoru tekrar çalıştırarak bizi ileriye doğru itiyorum.

Whit nefesinin altından küfrediyor ama kamyonların motor sesleri bu küfrü bastırıyor.

"İlk seferin için iyi iş çıkardın," diyor Liam, Whit'in omzuna sertçe vurarak. "Bakire olduğunu tahmin edemezdin."

Whit ellerini yere doğru hafifçe vuruyor ve çamur yere çarpıyor.

Kıkırdıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana kaşlarını çatmış. Sabahtan beri bana kem gözle bakıyor.

"İstediğin kadar gül," diye .

Berbat durumdayız. Benim tüm alt tarafım çamurla kaplı, ama Whit, onun tarafındaki bir çamur birikintisinden bilerek kışımı geçirdiğimde en kötüsünü aldı.

Çamura bulanmış. Tepeden tırnağa. Çok sevimli görünüyor.

Çamurlu gömleğini çekiştiriyorum ve gülümsemem genişliyor.

"Dağınık halin iyi görünüyor," diyorum yüzündeki lekeyi silerken.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, sonra gömleğini teninden çekip çıkarıyor.

Emme sesi çıkarıyor.

"Seni uykunda öldüreceğim."

"Hayır, o zaman seninle kim kucaklaşacak, ha?"

"Benim seçtiklerim var," diye mırıldanıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Eminim öyledir, ama önemli olan tek şey geceleri onun peşinde olanın ben olduğum.

Ve elini sardığı.

"Hadi gidip duş alalım," diyorum ve onu evin arka tarafına doğru çekiştiriyorum.

"Giysilerinizi çıkarın!" Teyzem bağırıyor. "Senin çamurlu pisliliğini temizlemeyeceğim. Çıkar ve çamaşır kutusuna at."

Liam, Luke ve Sem soyunmaya başlıyorlar, ben de onları takip ediyorum ve Whit'i önümüzde beceriksizce durması için bırakıyorum.

"dostum," diyorum ona, gömleğimi çıkarırken. "Giysilerini çıkar."

Whit bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Ben-hayır, ben...."

Başımı eğiyorum. Whit'i daha önce ne diyeceğini bilemez halde görmemiştim.

"Neden olmasın?" Kuzenlerim kapıdan içeri daldığında soruyorum, her biri önce kimin duş alacağı konusunda kavga ediyor.

"Lütfen bana bir havlu getirin."

Kaşlarım buluşuyor ama onu sorgulamıyorum. Neredeyse utanmış görünüyor. Böylece evin içinde kayboluyorum ve bir süre sonra büyük bir plaj havlusuyla yeniden ortaya çıkıyorum.

"Bana anlaşmanın ne olduğunu söyleyecek misin?" Ben soruyorum, Whit başını sallıyor.

"Vücudunla ilgili sorunların mı var? Çünkü gördüğüm kadarıyla güzel."

Whit havluyu elleriyle sıkıca kavırıyor ve sonra fısıldıyor. "Lütfen git, Caleb."

Böyle söyleyince sikeyim. "Tamam, dostum. Gidip duş alacağım."

Whit bana bakmadan başını sallıyor. Beş dakika sonra banyodan çıktığımda Whit odada duruyor, havluyu omuzlarına sarmış, vücudunu gözlerimden saklıyor.

"Hepsi senin," diyorum ve o da başını sallayarak beni geçip kapıyı arkasından kilitliyor.

Bu da ne demek oluyor?

Omuz silkmeye çalışıyorum ama tam olarak bırakamıyorum.

On dakika sonra giyinik bir şekilde ortaya çıktığında üzerine atladım. "Cidden benimle bunun ne olduğu hakkında konuşmayacaksın.

Orada mı?"

"Bu konuda değil, hayır."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Seni dışarı çıkardığım için bana kızgın mısın?"

Whit ellerini ceplerine sokar ve başını sallar. "Bununla hiçbir ilgisi yok."

İç çekiyorum, karanlıkta olmaktan nefret ediyorum. Hâlâ bu adamı anlayamıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Kaşınmayı bırakmayan bir sivrisinek ısırığı gibi.

"Cidden paylaşmayacak mısın?"

"Hayır, sadece aşağıya inebilir miyiz?" diye soruyor ve ben ağır bir şekilde iç çekiyorum, bundan vazgeçmek istemiyorum ama zorlamam gerektiğinden de emin değilim.

Whit ve ben hala yabancıyız. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bir ay önce olduğu kadar gizemli biri.

"Sandviçler hazır," diyor Liam aşağı indiğimizde. Sıradan bir hindili sandviçi yüz dolara mal olacakmış gibi göstermiş. Tabağı elime aldığımda ağzım sulanmaya başlıyor.

Whit ve ben mutfak masasına oturuyoruz ve ben mesafemi korumaya çalışıyorum ama sonunda bacaklarımız en azından birbirine değecek şekilde kayıyorum. Kalçamı onunkine bastırıyorum ve ancak o zaman Liam'ın yaptığı sandviçe yumuluyorum, ilk ısırıkta inliyorum.

"Bu harika," diyorum ve sandviçin yarısını yaklaşık on saniye içinde tüketiyorum.

Whit başını sallayarak onaylıyor, daha küçük ısırıklar alıyor ve arada bir ağzını siliyor.

Yemek yerken iyi görünüyor. Çöp öğütücüsüne benzediğimi düşünüyor olmalı.

Liam aramızda bir el sallayarak, "Anne bunu kaçırdığı için çok kızacak," diyor.

Bir bardak su içiyorum. "Evet, belki Whit ve ben bir dahaki sefere onu saklandığı delikten çıkarırız."

Whit bana bakıyor, ben de açıklıyorum: "Karısı bir sanatçı ve sadece resim yaptığı dönemler geçiriyor. Onu haftalarca görmüyoruz."

Liam bir soda içiyor ve sonra elinin tersiyle ağzını siliyor. Yüksek sesle geçiriyor ve sonra karnını sıvazlıyor.

"Her ne kadar kalıp sohbet etmek istesem de, gidip bir şeyleri ateşe vermem gerekiyor. Yarın sabah daha fazla eğlence için döneceğim. Anne'in gelip gelemeyeceğine bakacağım. Erkek arkadaşını tekrar

görmek isteyecektir."

"Bekleyemeyiz," diyorum ve Whit sessizce çiğnerken onu dürtüklüyorum.

Liam evden çıkarken Whit usulca, "Yani artık erkek arkadaş mıyız?" diye sorar.

"Görünüşe göre," diye cevap veriyorum ve sonra yaklaşıp bileğimi onunkine doluyorum. "Bununla iyi misin?"

Whit suyundan uzun bir yudum alır ve sonra "Şimdilik" der.

Bununla ne kastettiğinden emin değilim ama verdim. İsteksizliğini daha sonra inceleyebilirim.

"Günün geri kalanında ne yapacağız?" "Şey, atış yapmaya gideriz diye düşündüm."

"Atış mı?"

"Evet."

Whit bana yan gözle bakıyor. "Silahlara karşı ahlaki bir sorunum var."

"Kapa çeneni," diyorum ona ve sonra ayağa kalkıyorum. "Bitir şu sandviçi. İngiltere Kraliçesi gibi yiyorsun."

Whit, "İki yaşında bir çocuktan iyidir," diye cevap veriyor ve ben de eğilip ensesini ısıriyorum. Yüksek sesle tıslıyor ve acıyı ovuşturuyor. "Hadi gidelim. Bu kadar garip ahlaki ikilem yeter. Gerçek dünya

bekliyor."

Kısa bir süre sonra işini bitiriyor ve sonra dördümüz ailemin arazisindeki derme çatma poligona gidip sırayla silahlarımızla atış yapıyoruz.

"Neden burada yangın çıkmış gibi görünüyor?" Whit soruyor ve ben de genişçe gülümsüyorum.

"Evet, son her şeyi havaya uçurmuştuk." "Ciddi misin?"

"Destansı bir şeydi. İzlemek istersen yeniden yaratabileceğimize eminim." "Hayır. Ben....no, teşekkür ederim."

Söyleyecek söz bulamıyor.

Sem ve Luke AK 47'lerini kullanıyorlar ve uzaktaki paslı arabayı ve tahta hedefleri vururken Yaralı Yüz gibi manyakça gülüyorlar. Bunu ilk kez Whit'in gözlerinden gördüğümde, biraz deli gibi göründüğümüzü fark ediyorum. Özellikle de muhtemelen çok korunaklı bir hayat yaşamış bir adam için.

Whit büyürken ne yapardı? Seyahat ettiğini biliyorum. Devasa bir ev kütüphanesinde oturup kitap okur muydu? Süslü gümüş takımlarla yemek yer miydi? Golf kulüplerine gider miydi? Peçete katlamayı öğrenir miydi? Kuzenlerime bir kez daha bakıyorum. Kahretsin, şu anda aklından ne geçtiğini bile bilmiyorum.

Oh neyse. Hayat yeni deneyimler yaşamaktır, değil mi?

Whit bir süre kuzenlerimi izledikten sonra Luke denemeye zorluyor. Whit'i ikna etmek için biraz geri mantık kullanıyor ama tek bildiğim, birkaç el ateş ederken onu sabit tutmak için kollarımı beline .

"Berbatsın," diye gülüyorum, ellerimi Whit'in kalçalarına dayıyorum. Bana ters ters bakıyor ve silahı yere indiriyor.

"Hayatımda hiç silah kullanmadım. Tabii ki berbatım."

"Yukarıdan başka gidecek yer yok. Benimle okulun yakınındaki atış poligonuna gelebilirsin ve geri döndüğümüzde kış tekmeleyebilirsin."

Whit gelecekle ilgili yorumumu duymazdan gelerek başını sallıyor. "Sanırım bu, bunlardan birini son kez kullanışım olacak."

Gözlerimi deviriyorum ve sonra silahını tekrar doldurup eline geri veriyorum. Sonra kendimi onun lezzetli arka tarafına yaslıyorum ve avuçlarımı kalçalarına yerleştiriyorum. Kaslar avuçlarımın altında esneyip bükülüyor ve ben de onları hafifçe yoğuruyorum.

"dağıtmayı bırak Caleb," diyor. "Seninle ilgili bir şey, değil mi?"

Öfkelendi ve ben de fısıldadım, "Sen halledersin."

Şarjörü boşaltıp hedefi bir kez vuruyor.

Herkes kıkırdıyor ve Whit bana gülümsüyor.

O nadir gülümsemesiyle o kadar sevimli görünüyor ki silahı alıp yere koyduktan sonra onu kendime çekip boynuna sokuluyorum. Whit gibi kokuyor, ama biraz da barut ve yağmur kokuyor. Çok sıcak.

Sem silahını hedeflerin üzerine boşaltmadan önce "Bir oda bulun," diye bağılıyor. Deli gibi kıkırdıyor.

"Yetti mi?" diye sordum ve Whit başını salladı. Ve yapabildiğim için elini tutuyorum ve sessizce eve doğru yürüyoruz.

Yatak odasına gittiğimizde birbirimize bakıyoruz.

Aramızda bir şey çatırdıyor ve sonra üzerime geliyor, beni kabaca duvara doğru itiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum gömleğimi çıkarıp yere atarken.

"Bunu katlamayacak mısın?" Alay ediyorum ve o da beni kabaca kucaklıyor, gülümsemem bir nefese dönüşüyor.

"Bugün bir silahla ateş ettim," diyor pantolonumun düğmelerini açarken.

"Kimse seni zorlamadı. Tamamen sen yaptın," diyorum ve o da pantolonumu ve boxer'ımı bir hamlede aşağı indiriyor. Onları ayak bileklerimden tekmeliyorum ve önünde duruyorum, aletim ona doğru geriliyor, taşaklarım kalçalarımın arasında sallanıyor. Arkası dönük şapkam dışında tamamen çıplığım.

Bana bakıyor, beni içine çekiyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Seninle daha önce hiç yapmadığım pek çok şey yapıyorum," diye itiraf ediyor, elini her seferinde bir parmak olmak üzere etrafımda dolaştırıyor ve sonunda bir yumruk yaptığında ona doğru eğiliyorum.

"Öyle mi?" Beni hızla kenara doğru iterken nefes almayı başarıyorum. O sihirli eller, beni doğru şekilde büküyor ve sıkıyor.

"Evet, Caleb. Aynen öyle."

Nefes nefese kalıyorum, ellerim omuzlarını kavırıyor, o beni bir kreşendoya doğru çalıştırırken kendimi sabit tutuyorum.

"Whit," diye inliyorum. Çok yakınım, patlamaya çok hazırım.

"Lütfen."

Sonra uzanıp taşaklarımı kucaklıyor ve ben onun eline patlıyorum. Hepsini yakalıyor ve ben orgazm sonrası kurtulmaya çalışırken telefonu alıyor. Anı mahvediyor. Gerçekten paramparça ediyor. Göz bebekleri şişmiş ve yanakları kızarmış Whit gitti. Onun yerine, tüm bu durumdan rahatsız olmuş bir şekilde öfkeli öfkeli bakıyor. İyiliğine karşılık vermemi umuyordu ama çalan telefon planlarını mahvetti.

Umarım öyledir. Onu ele geçirmek için ölüyordum.

Elini mendille silerken ona "Aldırma," diyorum.

"Yapamam," diyor bana, omuzları gergin, nefes alış veriş kesik.

Sonra telefonunu alıp Romence konuşmaya başlıyor.

Demek ailesi, diye düşünüyorum parmaklarını kalçasına izlerken.

Mümkünse omuzları daha da yükseliyor. Neredeyse kulaklarına varmışlardı. Benden uzaklaşıyor, sesi kısık, neredeyse kızgın.

Boxerımı çekiştiriyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve dinliyorum. Bir yanım gidip kollarımı ona dolamak istiyor çünkü çok tedirgin görünüyor ama bu durumu daha da kötüleştirir mi bilmiyorum. Sinirlendiğinde ona dokunmamı ister mi ki? Sanırım deneyebilirim, değil mi? Denemeden asla bilemeyeceğim.

Ben de yataktan kalkıp arkasına geçtim, kollarımı ona doladım ve çenemi omzuna yasladım.

Bir an için sertleşiyor ama sonra içimde eriyor. Ve bunu yapmama izin vermesini seviyorum. Muhtemelen yapmam gerekenden daha çok hoşuma gidiyor.

Telefonla konuşmaya devam eder ve bir süre dinler. Karşı taraftaki adamın sesi mutlu ya da nazik gelmiyor. Babasını sevmiyorum. Sesi bok kafalıya benziyor.

Ellerim göğsünde geziniyor ve onu kendime doğru bastırıyorum, ses tonundaki hayal kırıklığını biraz olsun hafifletmek istiyorum. Onu yatıştırmak istiyorum. Biraz yardımcı oluyor. Omuzları hafifçe alçalıyor, vücudu benimkine karşı o kadar sert değil.

Bu gergin konuşma birkaç dakika daha devam ediyor ve sonra telefonu kapatıp bana doğru sarkıyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor ve yüzümü boynuna bastırıyorum.

"Ben de ondan nefret ediyorum. Kulağa tam bir pislik gibi geliyor," diyorum ve Whit buna bir kahkaha atıyor.

"O iyi bir baba değil."

"Benim hiç babam olmadı ama ben bile seninkinin daha iyisini yapabileceğini biliyorum." "Senin amcan var. O seni seviyor. Bu benim sahip olduğumdan daha fazla."

"Evet," diyorum ve sonra dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve onu tam olarak öpmüyorum, ama ağzımın orada oyalanmasına izin veriyorum, sadece onu soluyorum.

Ürkütücü olmalı, ama bana daha fazla yer açmak için boynunu hafifçe eğiyor.

Bu yüzden burnunu sokmadan önce ağzımı birkaç saniye daha orada tutuyorum.

"Aşağı inmeliyiz," diyor ve ben onu sıkıca sarıyorum. "Neden?" diye soruyorum. "Bir süre daha burada kalabiliriz."

"Teyzen seni özledi. Seninle vakit geçirmek istiyor. Eminim amcan da istiyordur."

"Beni buna zorluyor musun, Whit?" Soruyorum ve sonra ekliyorum. "Sırf beni izin verdiğim için bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Whit yüzünü hafifçe çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. "Evet."

Gözlerimi deviriyorum ve sonra gitmesine izin veriyorum. "Peki, tamam. Hadi gidelim."

Gecenin geri kalanını kâğıt oynayarak geçiriyoruz ve Whit bizi birkaç kez pataklayınca şaşıyorum.

Beni deli gibi azdırıyor. Ama yine de, yaptığı her şey beni azdırıyor.

Bu biraz saçma olmaya başladı.

O gece dışarıda oturduğumuzda, bir battaniyenin altında bedenim onunkine sarılmış halde yıldızları izlerken ve ağaçların arasından esen rüzgârı dinlerken kendimi çok huzurlu hissediyorum.

Whit de mutlu görünüyor. Kindle'ını bir kez bile çıkarmadı ve ben de gurur duyuyorum.

"Burayı seviyor musun?" diye soruyorum ve Whit başını sallayarak kulağımın kabuğunu inceliyor.

"Bağlantıyı keseli uzun zaman oldu."

"Bunu daha fazla yapmalısın. Belki şu telefonunun bağlantısını da kesersin."

Whit başını arkaya yaslar ve iç çeker. "Evet, yapmalıyım." "Hiç gitmek istediğin oldu mu?" Ben soruyorum.

Whit dönüp bana bakıyor, yüzünü saçlarıma bastırıp iç çekiyor. "Her zaman."

Ve o gece yatağa girdiğimizde, rol yapma zahmetine bile girmedim. Sadece üstüne çıkıp yüzümü boynuna gömdüm.

BEYAZ

"Yarın ATV'lere bineceğiz. Sadece seni uyarmak istedim," diyor Caleb ve ben de bu düşünce karşısında ürpermekten kendimi alamıyorum.

Bugün o kamyonda olmak *berbattı*. Tüm o karmaşa, ama dürüst olmak , Caleb'la birlikte olmak... Bunu düşünemiyorum. Onunla ne yaptığımı bilmiyorum.

Bir daha asla heteroseksüel bir erkekle birlikte olmayacağıma dair kendime hep söz verdim ama ondan bir türlü kurtulamıyorum.

Bu kalp kırıklığı için bir reçete.

"Ben arkada kalıp teyzenin yemek pişirmesine yardım edeceğim," diyorum Caleb'a, parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek ve neredeyse bana karşı mırıldanıyor.

İri bir adam, kaslı ve uzun boylu ve üstüme çıktığında neredeyse beni eziyor ama ben... şey, *hoşlanmak* bunun için tek kelime.

"Ezik," diye mırıldandı boynuma doğru. "Benimle geliyorsun, yoksa seni oraya sürükleriz."

"Lütfen yapma," diyorum.

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. O mavi gözler parlıyor. "Yalvarıyorsun, bebeğim."

Sevgi sözcüğü ağzından kaçıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Yetişkin hayatımda hiç bu kadar kızarmamıştım.

Ama bu kelimenin onun ağzından çıkmasını seviyorum. "Ben asla yalvarmam," diyorum.

"Eminim," diye mırıldanıyor ve sonra kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor, siki bana sürtünüyor. Mümkün olan en kötü şekilde lezzetli.

"Yalvarmakla bir sorunum yok," diye ekliyor o dolgun dudaklarını yalayarak. "Görünüşe göre tam bir sürtüğüm."

Sert bir şekilde yakışıklı. Hiç benim tipim değil. Ben minyon erkekleri severim, güzel erkekleri. Caleb güzel ya da minyon değil. Hiç değil. Hayır, daha da kötü. O seks. Her şeyi tüketen seks.

Ben ne yapıyorum ki? Bununla eğlenemem. Bu yıl bittiğinde beni bekleyen çok şey var. Bir şeye başlayamam

benim için tamamen yanlış olan bir adamla.

Geri dönüşüm yapmıyor. Kıyafetlerini plastik torbalara koyuyor. Giysileri lekeli ve kırıışık.

Meme ucu piercingi var.

Onun için eğilmemi isteme ihtimali yüksek ve ben bunu asla yapmam.

Hayır, kontrol hep bende. Sikişen kişi olmayı seviyorum. Kimseye bu kadar güç vermem.

Buna bir son vermeliyim, bir son vermeliyim.

Ama yapmam gerekeni yapmak yerine, "" diyorum.

Dediğimi yapıyor ve ben de pantolonunu indirip kocaman sikini çıkarıp okşamaya başlıyorum.

olduğunda çok lezzetli sesler çıkarıyor.

İnliyor, inliyor, adımı söylüyor. Bağımlılık yapıyor.

"Bunu yapmamalıyız," diyorum ona, ellerim salyaları akan başının üzerinde dönüp .

"Siktir et. Bu kadar iyi hissettirirken neden durayım ki?" diye cevap veriyor nefes nefese.

Eskisinden daha uzun süre ve sikim pijama pantolonumu zorluyor. Bütün hafta sonu işkence gibiydi. Ben de kendimi dışarı çekip rahatlamalıyım.

Ama yapmayacağım. Kendimi bundan daha fazla kontrol edebilirim. Caleb'in yanında her zaman kontrolüm vardır... çoğu zaman.

Şu anda benim adımı söylüyor ve kendimi tanrı gibi hissediyorum. Bu rahatsız edici.

Boştaki elimi kaslı karnının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımın altında kasların esnediğini hissediyorum. Kendime tüm bu kasların medeniyetsiz olduğunu söylüyorum ama hoşuma gidiyor.

Gecenin geri kalanını onun vücudundaki çıkıntıları ve olukları haritalayarak geçirmek istiyorum.

Bu bir sanat eseri.

Caleb nefes nefese kalçalarını elime doğru kaldırıyor ve sonra boşalıyor, tohumu parmaklarıma değiyor.

"Vay . Bu nasıl hâlâ bu kadar iyi?" soruyor.

Parmaklarımı birbirine sürüyorum, parmaklarımın arasında serbest kaldığını hissediyorum ve sonra kendimi yataktan atmaya zorluyorum. Ya bunu yaparım ya da bir şey yaparım.

olmamalı. Bu düzenleme, her ne olursa olsun, zaten istikrarsızdır.

Buna bir son vermeliyim.

Daireye döner dönmez söyleyeceğim. Caleb'a bunun artık olamayacağını söyleyeceğim.

Ve birkaç ay sonra, onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bir planım olduğu için kendimi rahatlamış hissetmeliyim, ama Caleb'in yatağına geri döndüğümde ve o bana doğru kayarak etrafıma sarıldığında.... kendimi

Melankoli.

YEDİNCİ BÖLÜM

(Whit'in etrafına sarılmasından daha iyi bir şey var mı bilmiyorum.
Ben. Onun uyluklar vardır bastırılmış karşı
Benim, onun eller

göğsümü tutuyordu, yüzü omuzlarıma bastırılmıştı.

Onunla daha sık ATV sürmeliyim. Ya da belki bir motosiklet alırım ve onu gezintiye çıkarırım.

"İyi misin dostum?" Bizi uzun bir tepeden aşağı indirirken bağıyorum.

Elleri beni daha sıkı kavıyor ve ben de yüksek sesle gülüyorum. Bu kuzenlerimin bütün gün aklına gelen en iyi fikirdi.

Engabeli arazide ilerlerken Luke ve Sem önümüzde. Uzakta büyük bir su kulesi ve birkaç elektrik direği seçebiliyorum.

Motoru çalıştırıyorum ve bir tepenin zirvesine doğru hızla tırmanıyoruz, tepeye varmadan önce lastikler bir an dönüyor ve aniden duruyorum.

"Neden duruyoruz?" Whit soruyor, ben de yüzümü ona dönüyorum. Saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri ıslık ıslık ve dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Nefesini ağzımda hissedebiliyorum ve karanlık bakışlarıyla buluşuyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Whit dudaklarını yalıyor. "Sana özel bir şekilde bakmıyorum."

"Evet, " diyorum usulca. "Senin tipin olmadığımı sanıyordum."

"Değilsin," diye cevap veriyor ama gözleri dudaklarıma kayıyor ve elimde olmadan onları ıslatıyorum. Çünkü Whit'i öpmenin hayatımı değiştireceğini düşünüyorum.

Ama ben mesafeyi kapatmadan Sem yüksek sesle kükrüyor ve ATV'sinin üzerinde havada uçuyor. Bacaklarını ATV'nin arkasından kaldırdı.

Makineyi bir tür dublör şeytan gibi kullanıyor ve Whit kaşlarını kaldırarak onu izliyor.

"Kask takıyor olmalı," diyor Whit ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Muhtemelen. Kask takmaması aslında pek çok şeyi açıklıyor," diye cevap veriyorum ve

Sonra da "Sürmek ister misin?" diye sor.

Whit başını sallar. "Bence en iyisi bunu senin yapman." "Bir konuda senden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun?" diye soruyorum.

Whit dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve ben onu tekrar istiyorum. Bu biraz saçma olmaya başladı. Hiç kimseyi bu adamı gibi istememiştim. Biri tarafından tüketilmeye hiç bu kadar doyumsuz ihtiyaç duymamıştım.

"Senin eksik olduğunu hiç düşünmemiştim," diyor bana ve ben ATVyi kapatıp üzerine çıkma dürtüsüne direniyorum.

Bu adam.

"Daha fazlası için hazır mısınız?" Soruyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Whit arkamdan iç geçiriyor ama cevap vermiyor, sadece bana yaslanıyor.

Bir saat sonra eve döndüğümüzde Whit ATV'den dengesiz bacaklarıyla indi. Bir kolumu ona dolayarak eve girmesine yardım ediyorum. Muhtemelen buna ihtiyacı yoktu ama de yapmama izin verdi.

Günün geri kalanını dışarıda uzanarak geçiriyoruz, ben bira içiyorum, bacaklarım Whit'inkilerin üzerinde, kuzenlerim, teyzem ve eniştemle takılıyoruz. Anne kısa bir süreliğine göründü, kıyafetleri boya içindeydi, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. İkimizi de uzun uzun kucaklıyor ve kısa bir süre sonra ortadan kaybolmadan önce ilişkimizle ilgili tüm zorunlu soruları soruyor. Anne yaratıcılığının zirvede olduğu zamanlarda bazen böyle olur. Geldiğine bile şaşırdım.

Whit isteksizce Luke ve Sem'in arabasını sürmesine izin verir, onlarla birlikte gitmekte ısrar eder ve eve biraz fazla solgun döner.

Ama sonra bana baktı ve yanakları kızardı. Muhtemelen ona kalp gözüyle baktığım içindir. Ama nasıl yapmayayım ki? Kuzenlerimi son derece mutlu etmişti ve bunu rahatsız olmasına rağmen yapmıştı. Ama bütün hafta sonu bunun için değil miydi? Whit'in konfor alanını zorlaması ve benimle normalde yapmayacağı şeyleri yapması?

Tanrım, annem onu çok severdi.

Güneş battığında ve nihayet ayrılıp dairemize dönme vakti geldiğinde, ayrılmak istemiyorum. İşler büyük olasılıkla eski haline dönecek, Whit ve ben arkadaş olarak bir arada yaşayacağız. En azından burada birlikteymişiz gibi davranabiliriz. Okula döndüğümde, Whit'in beni görmezden gelme ihtimali çok az. Hatta belki de benden tamamen kaçacak.

Giysilerimi plastik çantama tıktırırken, bavulunun fermuarını çekmekte olan Whit'e bakıyorum.

"Bu çok acı verici değil miydi?" Ona soruyorum, o da bana bakıyor. "Hayır. Güzeldi."

Elimdeki plastik çantayı tutmadan önce karnımı ovuşturarak başımı sallıyorum.

"Eve gittiğimizde tuhaf davranacak mısın?" Ona soruyorum ve Whit bavulunu kavrayıp kapıya doğru ilerliyor.

"Bu konuda hiçbir şeyin garip olmasına gerek yok."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim, ama onu aşağıya kadar takip ediyorum ve sonra arabasına gidiyorum, orada teyzem, , Sem ve Luke bizi kucaklayarak uğurluyorlar.

Sonra yine arabada yalnız kaldık ve ben zorlandım çünkü o sürüyordu. Duh.

Kendimi ayarlıyorum ve Whit bakışlarını kasıklarımaya diktikten sonra tekrar yola çeviriyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, gözlerimi deviriyorum ama bir şey söylemiyorum.

Bana ne yaptığını zaten biliyor. Bu apaçık ortada. Numara yapmaya gerek yok.

Ayrıca, ATV'lere binip döndükten sonra beni çoktan boşaltmıştı. Beni döndürüp ellerimi duvara dayayana kadar yalvardığımı itiraf ediyorum. Sonra uzandı ve ben yere dökülene kadar pompaladı.

Bir kere bile benimle boşalmadı, ama beni boşaltırken genellikle sert olduğunu biliyorum. Neden ona dokunmama izin vermediğini anlamıyorum ama asla zorlamıyorum. Bana yaptığı şeyi yapmaktan gerçekten hoşlandığından tam olarak emin değilim.

Belki de nefret ediyordur, sadece beni susturmak için yapıyordur. Oh, kahretsin.

Bu ani düşünce midemi bulandırıyor ve pencereden geçen arabalara bakıyorum.

Ne halt ben? Neden bu adamla takılıyorum ki? Çoğu zaman bana katlanıyor gibi görünüyor, ama diğer zamanlarda benden tiksinimediğinden tam olarak emin değilim. Ama bazen de o kara gözleriyle bana bakıyor ve ben merak ediyorum....

" ne?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Bir sorun olduğunu kim söyledi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Konuşmuyorsun ya da müzikle oynamıyorsun ya da...." Sesi kesiliyor.

"Yoksa ne olur?" Ben soruyorum.

"Bana dokunarak," diye ekliyor, parmakları direksiyona vurarak.

Alay ediyorum ve sonra başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum," diyorum ve iki eliyle direksiyonu sıkıca kavırıyor, parmakları esniyor.

"Ara vermek istediğimi kim söyledi?" Whit sonunda söylüyor ve ben de ona bakıyorum.

"Sadece nasıl hissettiğinden asla emin olamıyorum. Okuması kolay biri değilsin ve asla açılmıyorsun."

Bir elini gevşetiyor ve kolunu orta konsola uzatıyor. Avuç içi yukarıda, parmaklarımı onunkilerle birleştirmem için beni davet ediyor. Tanrım, kalbim bu küçük jestle acıyor, bunun onun söylemeden ne istediğini iletme yolu olduğunu biliyorum.

"Elini tutmamı ister misin, Whit?"

Alay ediyor ve onu uzaklaştırmaya başlıyor, ama o kaçamadan ben onu yakalıyorum ve avucunu benimkine sarıyorum.

Ona bakıyor ve sonra alt dudağını ağzına götürüyor. Sanki ne yaptığından emin değilmiş gibi. Evet dostum, ben de. Birkaç ay önce heteroseksüeldim.

"Ee Whit," diyorum başparmağımı elinin arkasına sürterek, "madem bana karşı daha açık olmaya çalışıyorsun, bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Ve gerçekten, bu her şey olabilir çünkü senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun, Caleb?"

Koltuğumda kayıyorum çünkü adımı böyle söylediğinde, ciddi ve gülümsemeden. Bana bir şeyler *yapmasını* istiyorum.

"Pekâlâ, kaç yaşındasın?"

Bana göz kırptı. "22, ya sen?" "21."

"Göbek adı?" "Stafford."

"Gerçekten, sesiniz çok seçkin geliyor. Benimki Carter."

"Caleb Carter," diyor Whit ve ben şu anda tam anlamıyla orgazm olmuş durumdayım. Yumruğuyla beni pompalarken bunu söylerse saniyeler içinde boşalacağım. Bundan eminim. İyi ki bu çoktan oldu. Ne kadar kolay olduğum konusunda utanmaya gerek yok.

"Eve gidene kadar adımı söylemekten kaçınır mısın?" diye homurdanıyorum ve Whit bana yan gözle bakıyor.

"Denerim."

Boğazımı temizliyorum, avuç içimi ereksiyonuma bastırıyorum, biraz rahatlamaya ihtiyacım var.

"Tamam," diye başlıyorum. "Bana nerede söyle."

"İlk beş yıl Romanya'da yaşadım ve sonra New York'a taşındım. Sen mi?"

"Hayatım boyunca burada büyüdüm."

"Hiç seyahat ettin mi?" Whit soruyor.

"Hayır, ama bir gün 50 eyaletin tamamını ziyaret etmek istiyorum, biliyor musun? Belki denizaşırı seyahat ederim."

Whit başını sallar.

"Eminim çok gezmişsindir," diyorum ve Whit omuz silkiyor. "Seyahat ettim ama çoğu eğlence için değildi." "Öyle mi?" Ben soruyorum ve Whit başını sallıyor.

"Ailem beni dünyanın her yerindeki etkinliklere sürükledi. İstediğim gibi keşfetmek için nadiren zamanım oluyordu."

"Ah, ne kadar acı çektin," diye şaka yapıyorum ve Whit ciddiyetle bana bakıyor.

"Evet, Caleb. Çocukluğum... ideal değildi."

Ona göz kırpıyorum. Bu da ne demek oluyor? Bu da ne demek oluyor? "Detaylandırmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

Arabanın içini sessizlik kaplıyor ve ben camdan dışarı bakıyorum. Birkaç dakika sonra Whit elini benimkinden çekip pantolonuna sildi ve tekrar üzerine koydu. Ve ben kendimi bok gibi hissediyorum.

Neden elini sildi? Onu iğrendiriyor muyum? Tanrım, aklım karmakarışık.

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandım. "Sadece seni tanımak istiyorum."

Whit sustu ve sonra, "Tanınmak istemiyorum Caleb." dedi.

Hadi canım.

ve kollarımı kavuşturuyorum, bu kadar olmasına kızıyorum. Bana bir şey borçlu olduğundan değil, ama bir ipucu bulabilirim. *Benim* tarafımdan bilinmek istemiyor. Anlıyorum.

Daireye döndüğümüzde berbat bir ruh hali içindeydim. Medeni olmaya çalışıyorum ama çok sessizim ve Whit dikkatli gözlerle beni izliyor.

Kapı kapanıp kilit devreye girer girmez Whit, "Sanırım canın yanmadan buna bir son vermeliyiz," der.

Alay ediyorum. "Oh, sadece ben mi yaralanırım?"

Whit parmaklarını kalçalarına vuruyor ve başını sallıyor. "Evet, en iyisi bu. Sen heteroseksüelsin. Bu sen değilsin. Bu bir evre ve.... bir deney."

"Öyle mi?" Soruyorum ve ifadeleriyle ilgili sorularımın onu rahatsız etmeye başladığını söyleyebilirim çünkü parmaklarıyla yarattığı ritim hız kazanıyor.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi benim tipim değilsin. Ben de açıkça senin tipin değilim."

"Emin misin?" Soruyorum ve Whit'in parmakları hareket etmeyi kesiyor.

"Kes şunu, Caleb. Oda arkadaşı olarak kalmalıyız, hepsi bu. Tüm bu olanlar biraz hataydı."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve sonra omuz silkerek tamamen hayal kırıklığına gibi davranıyorum. Sanki bu gece onunla yatağa ve yüzümü boynuna bastırmayı hayal etmemiştim.

Ben boşalırken adımı söylemesini. "Ne istersen, dostum."

Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere fırlatıyorum. Çocukça, biliyorum, ama gözleri kızgınlıkla parladığında sırtıyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Alacağın bu, göt herif.

Pantolonumun açarak bir tekmeyle çıkardım ve koridorda asılı bıraktım.

"Duş alacağım," diyorum ona.

Bana bakıyor.

"Elbiselerini topla."

"Hayır," dedim. "Sonra yaparım, oda arkadaşım."

Whit'in elleri yumruk şeklinde sıkılıyor ve yavaşça esnetiyor. Yanakları kızarmış, gözleri yere atılmış giysilerimden neredeyse çıplak bedenime kayıyor.

Yanından geçerken elimin, yanında asılı duran elinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve kolumda bir şehvet şoku dolaşıyor.

Sonra bileğimden tutup ilerlememi durdurdu.

"En iyisi bu," diyor sıkıca. "Öyle mi?"

"Göreceksin." Gitmeme izin veriyor ve ben de az önce ne olduğundan ya da neden olduğundan tam olarak emin olmadan ama yine de kendimi bok gibi hissederek banyoya giriyorum.

Önümüzdeki birkaç gün onu görmeyeceğim. Programlarımız çakışmıyor. Hurdalıkta uzun saatler çalışıyorum, Sem ve Luke'la vardiyalarımızı değiştiriyoruz, sonra da sınıfta olmadığım zamanlarda Mal'in vakit geçiriyorum. Eminim Whit de benzer bir şey yapıyordur. Çünkü ben evdeyken, o orada olmuyor.

Evden çıkarken onu *bir kez* gördüm. Merdivenlerden iniyorum, kasketimi başımın üzerine indirmişim, o da yukarı geliyor.

Gözlerimin bakıyor ve ben de şu anda ne yapmam gerektiğinden emin olamadığım için başımı sallıyorum.

Yanımdan geçip gidiyor ve bana dokunduğunda kolum karıncalanıyor.

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum, ama onu özlüyorum. Geceleri onunla uyumayı özledim, elini tutmayı özledim. Her neyse, şimdi aşmak en iyisi. O haklıydı. İşler kontrolden çıkmadan önce bunu durdurmak en iyisi.

Hetero olmaya geri döndüm sanırım.

Bir anda yelpazenin bir ucundan diğer ucuna savrulabilir miyim emin değilim. Böyle bir şey var mı?

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Diğer erkekler beni pek etkilemiyor. Objektif olarak bakınca fena değiller ama bir erkeğin aletini düşünmekten hiç sertleşmiyorum. Sanırım Whit'e karşı bir şeyim var.

Hala tüm fantezilerimin yıldızı o.

Pislik.

Cuma günü, Mal ve Bree ile dışarı çıkmaya hazırlanırken işler doruğa ulaştı. Üçüncü teker olacağım ama oda arkadaşımı takıntı haline getirmeyi bırakmam için eğlenceli bir şeyler yapmam gerekiyor.

Bu gece biraz alacağım.

Ve biraz derken, seksi kastediyorum. Umarım çok istekli ve hevesli bir *kadın* tarafından.

Cüzdanımı ve telefonumu alıp dışarı çıkmak üzereydim ki dairenin kapısı açıldı ve Whit görüldü.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra geri kalan her tarıyor.

Bu gece çok iyi görünüyorum, her zamanki rahat halim değil. Temiz beyaz bir tişört, uzun kollu flanel bir gömlek ve yeni mavi bir kot pantolon giyiyorum. Saçlarım şekillendirilmiş ve yüzümde güzelce kesilmiş kirli sakallar var. Tam olarak temiz olmayan tek şey iş botlarım.

Gideceğimiz yerde bu kıyafet hanımların gözdesi olacak.

"Yoluna çıkmayacağım," diye mırıldanıyorum, Whit'in yanından geçmek o beni durduruyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

Boğazını temizliyor. "Belli ki. Nereye gidiyorsun?"

"Sana ne bundan?" Kapıya yaslanıp bacak bacak üstüne atarak ve kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum. Gözlerim onu, koyu renk kot pantolonunu, uzun kollu gömleğini içine alıyor. İyi görünüyor. Şimdiye kadar

Aslında onu hiç böyle . Hayal mi görüyorum yoksa benim yanımda değilken mi çiçek açıyor emin değilim.

Bu düşünce beni . "Seni görmedim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu bir tasarım değil miydi?"

Whit ellerini ceplerine sokuyor ve...bilmiyorum...kaybolmuş gibi görünüyor.

"Bak, umurundaymış gibi davranmana gerek yok, tamam mı? Şimdiye kadar yaptığımız gibi birbirimizden uzak durabiliriz, tamam mı? Dediğin gibi oda arkadaşı olmak daha iyi."

Whit ayaklarının üzerinde kayar ama bir şey söylemez. "Gitmem gerek dostum. Biraz almam lazım."

Whit "Bekle" dediğinde kapıdan çıkmak üzereydim. Ben..." Boğazını temizliyor. "Size katılabilir miyim?"

Kaşlarım kalkıyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını salladı, ben de omuz silktim. "Sen nasıl istersen."

Kahretsin, kalbim saatte 100 mil hızla atıyor. Neden takılmak istiyor? Beni özlüyor mu? Eğer özlediyse, neden benden kaçıyor? Kahretsin, erkekler kadınların kafa karıştırıcı olduğunu söyler, ama Whit'le tanışmadıkları kesin. Akıl karıştırıcı biri.

Elindeki çantayı yere bırakıyor ve beni cipime kadar takip ediyor.

Yolcu koltuğuna kayarken ona "Gideceğimiz bu bar muhtemelen senin sahneden değil," diyorum.

Kemerini bağlarken ayağı birkaç boş soda kutusuna ve atılmış birkaç fişe çarpıyor ama dağınıklık hakkında yorum yapmıyor. Ön camdan dışarı bakmadan önce bir süre öylece bakıyor.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kamyonu vitesine taktım ve birinci vitesine geçirdim.

Gözleri dışarıdaki manzaradan vitesin üzerindeki elime kayıyor ve onu birkaç kez beni izlerken yakalıyorum. Göz göze geldiğimizde hızla bakışlarını kaçırıyor ama muhtemelen üzerinde oturduğu parmakları hareket etmiyor.

Gergin mi?

Yaklaşık on dakika araba kullandık ve park ettikten sonra birlikte kalabalık bara girdik.

Mal herkesin üzerinde yükseliyor, bu yüzden insan kalabalığından onu görmek kolay ve biz de onun ve Bree'nin barda beklediği yere doğru ilerliyoruz. Biz yaklaşırken dövmeli kollarından biri Bree'nin omzuna dolanmış durumda. Yanımda kimin olduğunu görünce gri gözleri kısılıyor.

"Hey, dostum," diyorum, ona tek kolumla sarılıyorum ve sonra Bree'yi ayaklarından çekerek kendime doğru bastırıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Hey, Whit," diyor Mal ve sonra şaşkınlıkla bana bakıyor. Evet, ben de dostum. Neler olduğunu anlamıyorum.

Whit ona "Merhaba," diyor ve sonra bana yaklaşıyor, kollarımız çarpışıyor. Onu kendime çekme dürtüsüne direniyorum. Hayır, eğer benden bir şey istiyorsa, bunu kendisinin başlatması gerekir. Şu anda o yola girmeyeceğim.

Mal bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Onu neden getirdin? Bu gece eve getirecek birini bulmak istemiyor muydun?"

İç çekiyorum. Evet, Mal. Yaptım ama o bu kadar yalnız görünürken ne yapabilirdim ki?

Dürüst olmak gerekirse, buradan bir şey çıkmayacağını bilsem de onu burada seviyorum.

Yalan gibi gelse de Mal'a "Beni durdurmayacak," diyorum.

Bree'yle konuşan Whit'e bakıyorum ve göz göze geldiğimizde yüzü kızarıyor.

Oh lanet olsun.

"Pekâlâ, içkilerimizi alalım ve bir masa bulalım. Sonra işe koyulabiliriz," diyor Mal, gözlerini Whit'e dikerek.

Whit önce ona, sonra bana ve sonra tekrar Bree'ye bakıyor ve sanki plan yaptığımızı duymamış gibi konuşmalarına devam ediyor.

Neden burada olduğumu bilmeli.

Cin tonik sipariş eden Whit dışında hepimiz bira sipariş ediyoruz ve bir masaya geçip kayıyoruz. Mal ve Bree, sonra Whit ve ben.

Bu daha önce olsaydı, ona yaklaşırdım, ayak bileklerimizi birbirine bağlardım, hatta belki bir bacağımı onunkinin üzerine atardım, ama o

devam etmekle ilgilenmediğini açıkça belirtti, ben de ona sağlıklı bir mesafe .

Sağlıklı derken birkaç santimden bahsediyorum çünkü bu kabin çok küçük. "Pekâlâ, kardeşim," diyor Mal, kolunu Bree'ye dolayarak. "Bakalım Senin için kimi bulabiliriz?"

Bara bakmaya başlıyorlar ve ben biramdan bir yudum alıyorum, yanımda sert bir şekilde oturan Whit'i görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, uzun parmakları içkisini döndürüyor, döndürüyor ve döndürüyor.

"Peki ya o?" Bree duvara yaslanmış kahverengi saçlı bir kadını işaret ederek soruyor. Kovboy çizimleri ve kısa beyaz bir elbise giyiyor.

"Güzel bir kız," diyorum.

"Görünüşe göre burada yalnız," diyor Mal ve sonra soruyor, "Ne düşünüyorsun Whit? Oğlum için yeterince iyi görünüyor mu?"

Whit elindeki bardağı döndürmeyi bırakıyor ve en iyi arkadaşına bakıyor, o da Whit'in benimle olan nasıl bıraktığı konusunda biraz tuzlu olabilir ya da olmayabilir. Mal tüm bu süreçte beni dinleyen tek kişi oldu. Biraz aşırı korumacı ve çok sadık.

Whit yutkunuyor. "Tipinin ne olduğundan emin değilim, o yüzden objektif olarak bir şey söyleyemem."

Gözlerimi devirip koltuğumda geriye yaslanıyorum ve kalçam Whit'in bacağına çarpıyor. Kazara. Yine de temasla birlikte içime bir ürperti yayılıyor.

"Peki ya o?" Bree, barın karşı tarafındaki kızıl saçlı kızı işaret ederek öneriyor. Arkadaşlarıyla gülüyor ve partinin neşesi gibi görünüyor.

"Eğlenceli görünüyor," diyorum ve Whit içkisinden uzun bir yudum alıyor.

"Dışarı çıkıp onlarla sohbet etmek ister misin? Bakalım hangisi yapışacak?" Mal soruyor.

Omuz silktim. "Evet, biramı bitirmem için bana bir dakika ver."

"Sen bunu yaparken biz de dans etsek olur mu? Bu şarkıya bayılıyorum," diyor Bree ve ben de onlara sallıyorum.

Mal gitmek konusunda isteksiz görünüyor ama sonunda Bree'nin ellerinin üzerinde dolaşmasından etkileniyor. Onun için tam bir enayi. Yıllardır ona aşıktı. Şimdi ona zaman ayırıyor olması tüm hayatını değiştirdi.

Whit ve ben nihayet yalnız kaldığımızda, Whit bana doğru eğilene kadar sessizce oturduk. "Buraya birini almaya geldiğini fark etmemiştim."

"Evet, planımız bu," diyorum ona, ne diyeceğimi bilemeden. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Whit bardağı elinde çeviriyor ve bir yudum daha alıyor ama bana cevap vermiyor.

Biramın kalanını yutuyorum ve masaya vurarak Whit'i biraz şaşırtıyorum.

"Ben gidiyorum. Bana şans dile," diyorum ona ve kabinden çıkıyorum. Yerde adımlarken Whit'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Güzeldi. Bunu o yaptı. Bütün hafta boyunca sevişebilirdik ama o bunu tuhaflaştırdı. Kendi yaptığı yatakta yatabilir. Bensiz.

Bana tatlı tatlı gülümseyen kahverengi saçlı kadına doğru ilerliyorum. Yatağa götürmek için iyi bir kıza benziyor. Belki sonra bana sarılır bile.

Bana adını söyledi ve el sıkıştık. Yumuşak bir teni vardı....

". Seninle konuşabilir miyim Caleb," diyor bir ses ve arkamı döndüğümde Whit'in arkamda durduğunu görüyorum, dudakları ince bir çizgi halinde.

Adını bile hatırlamadığım kahverengi saçlı kıza dönüp hemen söylüyorum. Sonra Whit'i dışarı kadar takip ettim. Cipime kadar.

"Atla" dedi bana.

"Bir şeyin ortasıydım dostum," diyorum.

"Sanırım sizin için gitmeyeceğini makul bir şekilde söyleyebiliriz."

"Çok saçmalıyorsun Whit," diyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Whit huffs. "Lütfen, arabaya bin."

"Neden?"

"Eve gidiyoruz."

"Uh, hayır. ," diye cevap veriyorum ve anahtarlarımı bırakıyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, arabayı ben kullanıyorum. Ve buraya bir piliç için geldim, dostum.

Vibe'ımı öldürme."

Whit ellerini esnetiyor ve sonra başını sallayarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Yapmamayı tercih ederim," diyor.

"Neyi yapmamayı tercih ederim?" Kalbim hızlanarak soruyorum. Neden bahsettiğinden emin değilim ama bir titreşim alıyorum. Bu, olması gerekenden daha fazla hoşuma giden bir titreşim.

Whit elini saçlarında gezdiriyor ve "O kadınlardan birini eve götürmemeni tercih ederim" diyor.

"Sana ne bundan?" Duruşumu genişleterek ve göğsümü şişirerek soruyorum.

Whit boğazını temizler. "Eğer istediğiniz buysa, önceki anlaşmamıza devam etmekten mutluluk duyarım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Düzenleme mi?"

"Evet," diyor Whit ve benden kaçan küçük kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Ciddi misin? İptal eden sendin. Bunun en iyisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum," diyorum tırnak işareti kullanarak.

Bu adam. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Buraya geliyor, heyecanımı öldürüyor, sonra da *anlaşmamıza* geri dönmek istiyor.

Kim öyle diyor ki zaten?

"Yanılmışım."

"Oh, öyle mi?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Evet."

Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap veremeyince cipi göstererek, "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Mal ve Bree'yi burada mı bırakayım?" "Onlara mesaj atabilirsin."

"Daha yeni ."

"Eminim anlayacaklardır."

"Ya seninle eve gitmek istemezsem?" diye sordum.

Whit'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını hafifçe eğiyor, sonra bana doğru birkaç adım atıyor ve bana doğru bastırıyor ve istemememe rağmen, yarı sert horozum tam direğe kadar şişiyor.

Çünkü bu adamın yanındayken kendimi kontrol .

Uzanıp avucunu hafifçe bastırıyor ve gözlerim kapanıyor.

"Sanırım biliyorsun," diyor usulca ve sonra beni son derece telaşlı bırakarak yanımdan uzaklaşıyor.

Whit'le hiç kazanma pozisyonunda olmadım. İşler utanç verici bir hal almadan pes etsek iyi olur.

"Peki," diye homurdanıyorum ve cipime atlamadan önce kendimi ayarlıyorum. Kükreyerek çalışıyor ve telefonumu çıkarıp Mal ve Bree'ye mesaj atıyorum,

Whit'i eve götürdüğümü haber vermek için.

Ve sonra eve doğru yola çıktık. Vardığımızda planın ne olduğundan emin değilim, ama sessiz daireye adım attığımızda ve kapı kilitlendiğinde, Whit ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

Whit'in gözleri vücudumda geziniyor. "Ne istersin, Caleb?"

Bu çok zor bir soru ama yalvaracak değilim. Duygularım hâlâ incinmiş durumda ve son beş gündür kendimi bok gibi hissediyorum.

Bir elimi saçlarımda gezdirip alay ediyorum. "Buna inanamıyorum. Çok aptalım."

Whit bana doğru bir adım attı. "Değilsin."

"Öyleyim. *Seninle eve gelmek* için arkadaşlarımı ve planlarımı bir kenara bıraktım ve sen ne istediğini bile *söylemiyorsun*," diye cevap veriyorum ve sonra elimi yüzümde gezdiriyorum. "Geri dönüyorum. Burada seninle ne işim var benim?"

Gitmek için dönüyorum ve Whit beni yakalıyor, parmakları bileğimi sıkıca sarıyor.

"Kal."

"Hayır," diye cevap veriyorum ama kıpırdamıyorum, sadece eliyle beni yerinde tutmasına izin veriyorum.

"Hadi bir film izleyelim," diyor. "Sen seç. Herhangi bir şey."

Kolumdan çekiştirerek beni kanepeye götürüyor ve kumandayı elime tutuşturuyor. Sonra yanıma oturuyor ve ellerini kalçalarının altına kaydırıyor.

Gördüğüm ilk filmi açıyorum ve sonra yanımda kaskatı oturan Whit'e bakıyorum.

"Neden böyle oturuyorsun?" Ben soruyorum, Whit duruşunu gevşetmeye çalışıyor ama az önce olduğu kadar katı.

"Neden kaçmak istiyormuş gibi görünüyorsun? Beni burada isteyen sendin," diye hatırlatıyorum ona.

"Burada olmak istiyorum. Kaçmak istemiyorum. Sadece... gerginim." "Gergin mi?"

"Evet, çünkü... Şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Senin ne istediğini bilmiyorum. Ama sadece oda arkadaşı olmak istediğim şey değil."

Bunu söylediği süre boyunca onu izliyorum, gözleri televizyondan hiç ayrılmıyor.

"Ne istiyorsun Caleb? Söyle bana, lütfen," diye yalvarıyor ve ben yutkunuyorum.

Şu anda o kadar savunmasız görünüyor ki, kendini benim görmem için ortaya koyuyor, bu işkenceyi daha fazla uzatmaya gerek duymuyorum.

"alınmayı özledim," diye teklif ediyorum.

Whit bana doğru dönüyor ve ben daha gözümü kırpamadan beni doğru çekiyor, ben onun üstünde yatana kadar vücutlarımız yer değiştiriyor. Parmakları saçlarımda, telleri hafifçe çekiyor, diğer eli gömleğimin altında hareket ediyor, omurgamın tümseklerini aşağı yukarı ovuyor.

"Ben de bunu özledim," diye titreyerek itiraf ediyor ve ben de yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum.

"Ne kadar yapışkan olduğumdan rahatsız olduğunu sanıyordum." "Sen yapışkan değilsin."

"Sadece birazcık. Yine de seni uyarmıştım." "Benim için sorun değil."

Kalbinin göğsünde güm güm attığını duyuyorum ve bir elimi yukarı uzatıp köprücük kemiğinin dış hatlarını izliyorum. Dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Daha sonra bu anı inceleyeceğim ve onu tekrar içeri alarak doğru kararı verip vermediğimi merak edeceğim, ama şu anda tek bunun ne kadar iyi hissettirdiği.

"Başka ne kaçırdın?" diye soruyor.

"Cevap mı arıyorsun?" Alay ediyorum.

Saçlarımı kabaca çekiştiriyor, ben de yüzümü boynuna daha da gömüp burnumu kulak memesine sürüyorum.

"Sanırım bazı sırlar saklayacağım," diye fısıldıyorum ve altımda titriyor.

Bu şekilde yatıyoruz, elleri saçlarımda ve tişörtüm gövdem yarısına gelene kadar tenimde.

Ben de doğrulup önce fanılamı sonra da beyaz gömleğimi çıkardım. Onları yere bırakıyorum ve Whit gözlerini çıplak göğsüme kaydırmadan önce yığına bakıyor.

"Bu gece çok iyi görünüyordun," diyor Whit, ben kendimi onun üzerine bırakırken.

"Ben her zaman iyi görünürüm," diyorum ve Whit alay ediyor.

Parmakları yine sırtımda geziniyor ve ben bu temastan zevk alarak titriyorum. Koca beş günü bu olmadan nasıl geçirdim? Tüm hayatımı nasıl onsuz geçirdim?

"Neden hep çıplak olan ben oluyorum, ha?" diye soruyorum. "Seni ne zaman göreceğim?"

Whit altımda geriliyor, başımı yukarı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Koyu renk gözleri parlıyor ve başımı hafifçe eğiyorum.

"Ne saklıyorsun?" Fısıldıyorum.

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor, ardından gözleri sıkıca kapanıyor.

"Hey," diyorum usulca, ellerimle yüzünü kavriyorum ve Başparmaklarımı yanaklarının pürüzsüz teninde gezdirdim.

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve bana okuyamadığım bir şeyle bakıyor. Bu adamı hiç okuyamıyorum.

Burnumu onunkine sürüyorum ve o da titreyerek nefes veriyor. "Caleb," diye fısıldıyor ve kalbim biraz kırılıyor.

Dudaklarım onunkileri sıyrıyor çünkü nasıl . Ağzı *tam oradayken*. O yumuşak, dolgun dudaklar öpülmek için yalvarıyor.

Ağzımı onunkine doğru hareket ettiriyorum ve parmak uçları sırtıma batıyor, kalçaları hafifçe benimkine doğru eğiliyor. Birçok insanı öptüm ama hiç bir erkeği öpmemiştim.

Bunun artık önemli olduğundan emin değilim.

O kadar ileri gittim ki artık geri dönemem.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyorum ve Whit cevap olarak ağzımı kendi ağzının içine çekmeden önce bana göz kırpmıyor.

Dudaklarımız çarpışıyor ve beni bir an için orada tutuyor, ikimiz sadece birbirimizin içine nefes alıyoruz. Ve sonra dudaklarımız hareket etmeye başlıyor, emiyor, yalıyor, ısıyor. Tüm vücudum sinirsel bir enerjiyle titreşiyor.

Çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Ve benim için açıldığında ve dili ağzıma girdiğinde, yüksek sesle inliyorum.

Çünkü Whit'in dili ağzımda ve tadı şeker gibi. Tatlı ve bağımlılık yapıcı. Başını eğip ağzımın içinde gezinirken, ağzımın bir köşesinden diğerine yavaşça yalarken şekere hücum ediyorum. Beni tadıyor, benimle ziyafet çekiyor. Sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamış gibi hafifçe inliyor. Ve bu ses, Whit'in bırakma sesi, beni nükleer hale getiriyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve kalçalarımı kavislendiriyorum, ona karşı kızışmaya başladığımda sert siklerimizi birbirine bastırıyorum.

"Caleb," diyor, geri çekiliyor, dudağımı ısırtıyor ve sonra tekrar ağzına alıyor. Acıyı öpücükle uzaklaştırmaya çalışıyor. İçimde oluşan acıyı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Tanrım," sözlerimi yutup kalçalarını yukarı kaldırarak itişlerime karşılık verirken nefes veriyorum. Kontrolümüzü kaybediyoruz. İkimiz de sadece serbest kalmaya çalışan bedenleriz.

Lanet olsun, bu çok ateşli. Neden onu ilk tanıştığımız gün öpmedim ki? Bunca zamandır bunu yapıyor olabilirdik. Kaçırmışım.

Whit ağzını benimkinden ayırıyor ve ağır ağır pantolonunu indiriyor. "Bekle," diye nefes alıyor. "Bekle."

Duraklıyorum, tüm vücudum onun üzerinde donup kalıyor. Aletimdeki damarın kalp atışlarımla birlikte zonkladığını hissedebiliyorum.

"var?" Ben soruyorum, o başını sallıyor, nefes almaya çalışıyor.

"Bunu yapmaya devam edersek, boşalacağım."

"Amaç da bu değil mi zaten?"

"Pantolonumun içinde."

Burnumu onunkine bastırıyorum ve sertçe nefes veriyorum.

"Ve bu bir sorun çünkü?" Kalçalarımı ona doğru eğiyorum ve kara yanakları daha da kızarıyor. "Biraz dağılacağından mı endişeleniyorsun, Whit?" Kalçalarımı tekrar kavislendirdim.

"Caleb," diye inliyor ve sonra itişlerime karşılık veriyor ve dudaklarımız yine birbirinin üzerinde. Yağmalıyor. Bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru itiyor. Geri dönmek istediğimden değil. Hayır, tam burada olmak istiyorum, bedenim bu adama yaslanmış.

Şimdi ben iniliyorum, o nefes nefese ve kalçalarımız doğru hareket ediyor, siklerimiz birbirine mükemmel bir şekilde kayıyor. Sadece doğru şekilde.

Bunu yıllar önce yapmalıydık. Yıllar önce.

"Siktir," diye mırıldanıyorum orgazmımın zirveye ulaşmaya başladığını hissederken.

Whit tam yanımda, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları öpücüklerimden şişmiş. Sonra boşalıyorum, tüm vücudum serbest bırakılmaktan titriyor, boxer'ım içine ne kadar döktüğümden ıslanıyor.

Whit benden hemen sonra kenara kayıyor, ağzı sessiz bir nefesle açık, başı geriye atılmış, yanakları kırmızı ve ben yardım ama boynunu ısıırıyorum ve boşalırken Adem elmasını emiyorum çünkü çok seksi. Benim tarafımdan çözülmesini izlemek.

Tükendiğimizde, vücudumuzdaki son döl de akıp gittiğinde, nefesimizi yeniden kazanmaya çalışırken nefes nefese yatıyoruz. Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor ve tüm vücudum onunkine karşı gevşek.

"Hareket etmiyorum," diye mırıldanıyorum, kendimi temizleyemeyecek kadar kemiksizim. Sonsuza kadar böyle yaşayacağım.

"Çekilsen iyi olur Caleb. Duş almam lazım," diyor Whit, bir kolu gevşekçe yere sarkmış, diğeri hâlâ saçlarıma dolanmış halde. O da benim kadar kendinden geçmiş durumda.

Bu içimde bir şeyler yapıyor.

"Hadi soyunalım ve tekrar yapalım," diyorum ona. "Seni pis ve her boşalmış bir halde görmeyi çok isterim."

Whit'in parmakları saçlarımı sıkıyor ve ağzım onunkinin üzerine gelene kadar saçlarımı çekiştiriyor. Sonra beni tekrar öpüyor, kabaca öpüyor, sonra öpüşmeyi kesip omuzlarımı itiyor.

"zamanı."

Hayal kırıklığımla ofluyorum ama altımdan yuvarlanmasına ve banyoya girip kaybolmasına izin veriyorum.

Duşa ona katılma teklifi almayı umuyordum ama alamayacağımı biliyordum. Onun yerine pantolonumu çıkarıp boxer'ımı temizlemek için kullandım ve tekrar yere attım.

Beni böyle buldu, kanepede çırılçıplak yatıyordum ve yerde bir yığın kıyafet vardı.

"Filmi bitirmeliyiz," diyorum ve o da yarı sertleşmiş sikime .

"Daha fazla kıyafet giymelisin."

"Hayır," diyorum göğsümü ovuştururken. "Birimiz her zaman çıplak olmalı ve bu sen olmayacağına göre, o zaman ben olmalıyım. Takım için bir tane alacağım."

Whit bana şöyle bir bakıyor ve sonra yürüyüp şezlongun diğer ucuna yayılıyor. Çok geride değilim çünkü eğer bu pislik *bundan* sonra aramıza biraz mesafe koymasına izin vereceğimi sanıyorsa fena halde yanılıyor.

"Farkındasın değil mi?" diyorum dudaklarına bir öpücük kondurup bacaklarının arasına kayarken, "Daha önce de yapışkandım ama şimdi bambaşka bir solucan kutusu açtın."

Sırtımı göğsüne yaslıyorum ve sonra başımı yukarı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilimi onunkinin içine sokup başka bir tat alıyorum. Tadı neden bu kadar güzel?

Sonunda geri çekiliyorum ve ona doğru eriyorum, başım omzunda. Elleri karnımın alt kısmına yayılmış, parmakları mutlu izimin kıllarıyla oynuyor ve sikim bana dokunma hissinden yarı uyanık.

"Artık benden kurtuluş yok dostum," diyorum.

"Emin misin?" Whit soruyor.

"Eminim."

Whit bir an sessiz kaldı, parmakları göbek deliğimin kenarlarında gezindi ve sonra sordu: "Bu senin için ne ifade ediyor Caleb?"

Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce heteroseksüeldin, peki bu ne?"

"Yani daha önce söylediğin gibi senin üzerinde deney mi yapıyorum?" Whit yutkunur ve başını sallar.

"Bilmiyorum dostum, sadece seninle olmaktan hoşlanıyorum. Bunu etiketlemeli miyiz?"

"Bir etiket istemiyorum, sadece istediğin şeyin bu olmadığını fark edersen sonuçlarından kaçınmaya çalışmak istiyorum."

"Ne istiyorum?"

"Eğer bir erkekle birlikte olmanın istediğin şey olmadığını fark edersen."

Elimi saçlarının arasından geçirip dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve çekilmeden önce onu uzun bir süre öpüyorum. Dudakları benimkiler yüzünden şişmiş, yanakları kirli sakalım yüzünden biraz pürüzlenmişti.

"Bir erkekle birlikte olmak benim için sorun değil, yeter ki o erkek sen ol." Ve bu gerçek değil mi? Bu adamla ilgili bir şey.

Whit'in eli sikimin etrafını sarıp, elinde zonklayana kadar çekiştirdiğinde ağızımdan bir nefes çıkıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. "*Benim* gibi bir adamla birlikte olabildiğin sürece."

"Peki bu hangi adam?" diye soruyor, beni yavaşça pompalıyor, benimle oynuyor. O herif.

"Senin tipin olmayan bir adam."

Whit başını eğiyor ve kulağımı ağızına alıyor. "Yanılmışım."

Taşaklarımı diğer eliyle kavrayıp avucunun içinde yuvarlarken inliyorum.

"Ne hakkında yanlışı?"

"Tipim hakkında. İstemeyi bir şey oldun. Ama şimdi sen varsın. "

O boynumu emerken ve kulağımı yalarken ben de elinin içine giriyorum. Sesi kesiliyor ama ben fark etmiyorum bile. Dikkatimi gereken şeylerden uzaklaştırmak gibi bir var.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

(Yatak odasına asla geri dönemeyiz. Whit'in karşısında uyuyakalıyorum, çıplak bedenim onun tamamen giyinik üzerine yayılıyor. Bu

Sem ve Luke'un ertesi sabah beni nasıl bulduklarını.

İçeri dalarlar. Kapı duvara çarpıyor ve ikisi irkilerek uyanıyor.

Luke elini gözlerine götürürken Sem, "Kahretsin," diyor.

Luke, "Bunu görmeden tüm hayatımı geçirebilirdim," diye ekliyor.

İkisi de gülmeye başlıyor ve ben kendimi örtmek için hiçbir girişimde bulunmadan onlara ters ters bakıyorum. Eğer pislik gibi içeri girmemiş olsalardı, çıplak popoma bakıyor olmazlardı.

"Gidin buradan," diye homurdanıyorum ve onlar da hafifçe arkalarını dönerek bizi biraz yalnız bırakıyorlar.

"Hayır, buraya kadar arabayla geldik. Ve sana mesaj attık."

"Ugh," diye homurdanıyorum ve yüzümü Whit'in boynuna gömüyorum, elleri saçlarımın arasından kayıyor. İki hödük kuzenim etrafımda dolanırken sabahımı böyle geçirmek istemiyordum. Aklımda başka şeyler vardı. bununla ilgili rüyalar görüyordum. Tüm detaylarıyla.

"İkiniz de onuncu dereceden pisliklersiniz. Neden çekip gitmiyorsunuz?"

Bana göz kırpmıyorlar ve ben de mırıldanıyorum, "İyi. Bize sadece otuz dakika verin. Ve bize kahve ve kahvaltı borçlusun."

Kabul ettiler ve apartman kapısında kayboldular. Merdivenlerden gürleyerek indiklerini duyabiliyorum.

Whit'e doğru bastırarak mırıldandım: "Sana kilitleri değiştirmeni söylemişim ama bana inanmadın. Hepsi senin suçun."

"Gerçekten dışarıda kilitli kalmanın gelmelerini engelleyeceğini mi düşünüyorsun? Büyük olasılıkla biz açana kadar kapıyı yumruklayacaklardır."

Boynunu ısıyorum ve sonra kalçalarımı döndürüyorum. "Tamam, haklısın ama yine de sinirliyim."

"Onlar duş alalım ve seni giydirelim." "İstemiyorum," diyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum.

Whit kıkırdıyor ve sonra eli kıcıma tokatlıyor. Yanaklarım alev aldı ve ona baktım.

"misin?" diye soruyorum, kıcımdaki acı ona olan arzumu azaltmaya yardımcı olmuyor. Sadece daha da arttırıyor.

Kıcıma bir tokat daha atıyor ve gözlerim açılıyor. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Kalçalarımı tekrar ona doğru yuvarlıyorum ve Whit bana bir kaşını kaldırıyor. "Bununla çalışabiliriz."

Kıcıma bir tokat daha atıyor ve bu sefer çok fena acıyor. "Kahretsin, sen ve o eller," diyorum, ondan uzaklaşıyorum, kıcıma ovuyorum ağrıyan popo. "Bununla çalışabiliriz de ne demek? Ne demek bu?"

Whit ayağa kalkıyor ve kırmızı kıcıma bakıyor, sonra tek kelime etmeden yatak odasına geçiyor.

Tabii ki takip ediyorum çünkü artık merak ediyorum. Ve vahşi hayvanlar beni uzak tutamazdı.

"Açıklayacak mısın?" Kollarımı göğsümde kavuşturup Whit'in giysilerini toplayıp şifonyerinin üstüne izleyerek soruyorum.

Bana döndü ve "Onlar gelmeden duş almalısın" dedi.

"Sen ve senin duşların. Ya günün geri kalanında seks gibi kokmak istersem? Bu seni mi?" Ona sırtarak soruyorum.

Yanakları hafifçe kızarıyor ve sonra gözlerini deviriyor.

"Peki, bunu sen istedin Caleb. Yatağa. Kaldır kıcını."

Bir kaşımı kaldırıyorum ama dediğini yapıyorum çünkü neden ki? Merak ediyorum. Ve azgın.

"Ne yapacaksın?" Ona dönüp bakarak soruyorum, o da elini yavaşça kışımında gezdiriyor. Baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla, sanki bütün zamanı gibi...

Hiç uyarmadan, tokat atıyor. Sertçe. Kanepede vurduğundan daha sert.

İleri atılırken homurdanıyorum.

"Ne oluyor Whit?" Gözlerimi ona dikerek söylüyorum ama o beni görmezden geliyor ve aynı şeyi diğer yanağıma da yapıyor.

İşimiz bittiğinde kışımın acıyacağını ve kızaracağını bildiğim için acı hissiyle homurdanıyorum.

Düşüncesi bile sikimin ağrmasına neden oluyor. Bundan çok hoşlanıyorum. Utanmalıyım ama son iki haftada o kadar çok çizgiyi aştım ki artık umursamıyorum.

"Böyle itaatkâr görünüyorsun," diyor usulca ve sonra eli tekrar vuruyor. Ve tekrar, ve tekrar, ta ki ben kalçalarımı havaya kaldırıp kasıklarımındaki zonklamadan kurtulmaya çalışana kadar. Kışımın derisi karıncalanmaya başlayana kadar bırakmıyor.

Bu noktada yalvarıyorum. Bir fahişe gibi. Görünüşe göre hiç utanmam yok.

Birkaç dakika sonra bana acıyarak ",," dedi.

Bu noktada üzgün bir çuval *gibiyim*. Sızlanıyorum, inliyorum, yalvarıyorum.

Ters dönüyorum, o da üstüme çıkıp beni avuçlarının içine alıyor. Ve ondan sonra, zamanın nasıl geçtiğini . Whit üstümde, parmakları sikime *hiç* yapmaması gereken şeyler yapıyor. Eli yukarı aşağı gidip geliyor, tepede lezzetli bir şekilde bükülürken diğer eli taşaklarımı avucunun içinde yuvarlıyor. Zirveye ulaşp aşağı yuvarlanırken bir an için kendimden geçtiğime eminim.

Elleri, o *parmaklar*, hayat değiştiriyor. Şaka değil.

Ondan sonra da , yatağımdan kalkmak ya da genel olarak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama Whit beni duşa soktuğundan emin oluyor ve ben tüm bu süre boyunca homurdanıyorum.

Kışım ağrıyor ve kotumu çektiğimde sürtünüyor. üzerinde.

"Sen kötüsün," diyorum Whit'e gömleğimi . "Sen de kışımın kızaracağı beni uyarmıştı."

"Ve yine de, ilginç bir şekilde, benden durmamı istemedin." Bana doğru yaklaşıyor ve parmağını dudaklarımda gezdiriyor.

Isırarak onu tersledim ve gözleri parladı. Beni indirdiğinde kendimde değildim ama gelmediğini biliyorum. Bu adam böyle şeyleri nasıl kadar kontrol edebiliyor? Ben bunun için bir sürtük sayılırım ama o sanki hiç boşalmamış gibi. Ya da belki sadece utangaçtır? Onu hiç anlamıyorum.

"Seni görmeme ne zaman izin vereceksin...." Elimi kasıklarına doğru sallıyorum ve Whit cevap vermek için ağzını açıyor ama o bir şey söyleyemeden Sem ve Luke kapıya vuruyorlar.

"Açın kapıyı, sizi sikikler," diyorlar ve Whit *ben demiştim* der gibi bir kaşını kaldırıyor.

İsteksizce kapıyı açıyorum ve kuzenlerim ellerinde iki kahve ve içinde kahvaltılık olan kahverengi bir poşetle içeri giriyorlar, yoksa çok kızacağım.

Kahvemi ve çantamı alıp kahvaltılık bir sandviç çıkarıyorum.

Harika, diye düşünüyorum, büyük bir ısırık alırken. Açlıktan ölüyorum. Hayatım boyunca bu kadar çok seks yapmamıştım.

"Peki, siz ikiniz ne istiyorsunuz?" Whit kahvesinden bir yudum alıp masada oturan kuzenlerimi izlerken soruyorum.

"Metinleri okumadın mı?" Luke soruyor.

Gözlerimi devirip sandviçten biraz daha ağzıma atıyorum.

"Meşguldüm."

Sandalyemde kayıyorum ve kığım sızlıyor. Whit'e görmezden geldiği bir bakış fırlatarak kuzenlerime dönüyorum.

"Plan nedir o zaman?"

"Akvaryuma gidiyoruz," diyor Sem ve ben başımı sallıyorum.

"Nesin sen on iki mi? Akvaryuma gitmeyeceğim. Yapacak başka işlerim var."

"Ne gibi?" Luke sorar.

"Gibi..." Whit ile uğraşmak gibi, bu.

Luke gözlerini tavana doğru deviriyor, "Evet, hiçbir şeyin yok. Bütün hafta sonu erkek arkadaşınla takılmak istediğini biliyorum ama aylardır bu akvaryuma gitmekten bahsediyordun, işte geldik."

"O ben değildim. Mal'dı." Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, o da geliyor. Bizimle orada buluşacak. O yüzden kışını kaldır da trafik sıkışmadan yola koyulalım," diyor Sem.

İnliyorum ve ayağa kalkıyorum, bunu yaparken kışımı ovuyorum. Whit sırtıyor.

"Bunun için seni daha sonra geri alacağım," diyorum ona sessizce ve o da güzelce kızarıyor.

Tanrım, bu adam. Onu öpmek istiyorum ama kaçınıyorum. Eğer başlarsam, durmak istemeyeceğim.

Akvaryuma rekor sürede vardık çünkü trafik çok azdı. Whit direksiyon başında bu kadar iyi görünürken arabada ellerimi kendime saklayamazdım. Yola odaklanması gerektiği gerçeğinden biraz faydalanmış olabilirdim. Ellerim kalçalarında, karnında gezindi ve meme uçlarıyla oynayarak aşırı miktarda zaman geçirdim.

Oturduğum yerden tahrik olduğunu, pantolonunu zorladığını görebiliyordum ama dokunmama izin vermedi. Denediğimde kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Bu yüzden ondan kaçındım.

Ama arabayı park edene kadar ona acımasızca dokunmaya devam etti.

Şaka yapıyorum, çünkü ben ağırırken o *hiç önemli bir şey yokmuş* gibi arabadan iniyor.

Siktir et bu adamı.

Birkaç derin nefes alıyorum ve sonra arabadan iniyorum. Geriniyorum ve tişörtüm biraz kalkarak karnımın alt kısmını gösteriyor. Whit hızlıca bir göz atıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor. Alt dudağı dişlerinin arasında yuvarlanıyor.

"Seni bakarken yakaladım," diyorum omzuna vururken.

Boğazını temizliyor ama hiçbir şey itiraf etmiyor, sadece beni geri itiyor. Bu adamı anlamıyorum. Yatak odasında nasıl bu kadar kontrolcü olabiliyor da karnımın bir kısmını gördüğünde liseli kızlar gibi kızarıyor? Kafa karıştırıcı ama bir o kadar da sevimli.

Elini tutmak istiyorum ama onunki kot pantolonunun içine sıkışmış, yüzden bırakıyorum. Bir an için, belki de beni herkesin önünde sahiplenmek istemiyordur diye düşündüm. Belki de benden utanıyordur. Gri tişörtüme, yırtık kotuma ve botlarıma bakıyorum. Şapkamı başımdan hafifçe aşağı doğru çekiyorum ve Whit bu harekete bakıyor.

"Ne?" Bilet gişesine doğru ilerlerken sordum.

"Yok bir şey," diye cevap veriyor, sıraya giriyor. Onu tekrar dürtüyorum ve o da ofluyor. "Aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibisin."

"Daha önce şikayet ettiğini duymadım."

Biz yavaşça sıranın önüne doğru ilerlerken Whit sırtıyor. "Bilmen gerekiyorsa," diyor usulca, "bugün ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşünüyordum."

Süsleniyorum ve şiştiğimi hissediyorum. "Öyle mi Bay Cristian?" "Evet, öyle."

"Biliyor musun," diyorum, bunu sessizce kulağına söyleyebilmek için eğilerek. "Her zaman daha çok Magnus gibi giyinen birinden hoşlanacağını düşünmüştümdür."

Whit içinden mırıldanıyor ve sonra cevap veriyor: "Şapkayı beğendim."

Bu... bana bir şeyler yapıyor."

Kaşları bu külçe karşısında kalktı. "Öyle mi? Bana daha fazlasını anlat."

Bakışlarını benden kaçırıyor ve sonra "Bence bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda bunu takmalısın" diyor. Sonra eğildi ve mırıldandı. "Arkaya doğru ve sen tamamen çıplakken."

Kendime hakim olamıyorum. Zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Yine pantolonumu zorluyorum. Bilet gişesine yaklaştığımızda kendimi gizlice ayarlıyorum ve Whit ikimizin de giriş ücretini ödüyor. Parayı ona Venmo ile göndereceğimi söyleyerek itiraz ediyorum ama bana kaşlarını çatıyor.

"Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Bu benim ikramım." "O zaman bu beni senin şeker bebeğin mi yapıyor? Seni aramalı mıyım?"

Babacığım?"

Whit gözlerini deviriyor ve sonra avucuma bir bilet sıkıştırıyor. Bileti ondan alırken parmaklarımdan onunkilere değmesine izin veriyorum ve o da .

Parka yan yana yürüyoruz ve lobide sohbet eden Sem, Luke, Mal ve Bree'ye yetişiyoruz.

"Pekâlâ, başardılar," diyor Sem ve Whit'i yumruklamadan önce sırtıma bir tokat atıyor. "Nereye, Mal?"

Mal Noel'deki bir çocuk gibi ışıldıyor ve ben de onun bu heyecanına kıkırdıyorum. Yıllardır buraya gelmek istiyordu. Tuhaf.

Renkli deniz yaşamına bakmak için durarak birkaç sergiye doğru . Whit'i rahatsız etmek istemediğim için ellerimi kendime saklıyorum. Ama kahretsin, elini tutmak istiyorum ama tutamıyorum çünkü ellerini ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

Nedenini merak ediyorum.

Sanırım benim. Tamamen benim. Utanıyor. Beni sadece yalnızken seviyor. Bu cahil pislikle birlikte olduğunu kabul etmek istemiyor.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye soruyor Bree, güzel, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Uh," diye mırıldanıyorum, Whit'in sırtına bakıyorum. Bir denizanası sürüsüne bakıyor. Vücudu yumuşak mavi bir parıltıyla aydınlanıyor. "Hiçbir şey yok."

Bree beni yanımdan dürtüyor. "Bir şey olduğunu sanmıyorum. Kaşlarını çatıp Whit'e bakmaya devam ediyorsun."

İnliyorum ve sonra elimi yüzümde gezdiriyorum ve her şey ağzımdan dökülüyor. "Elini tutmak istiyorum ama benden uzak tutuyor. Sanki benimle görünmek istemiyormuş gibi. Anlıyor musun? Sanırım benden utanıyor."

Bree'nin kaşları birleşir. "Gerçekten mi? Sürekli sana bakıyor. Sanırım seni hiçbir şey için zorlamamaya çalışıyor."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen için kendini baskı altında hissetmeni istemiyordur."

. "Bunun için çok geç."

"Evet, ama o ailenizle birlikteydi. Peki ya dünya?" Etrafta duran insanlara eliyle işaret ediyor ve farkına varıyor. Bree'nin açıklaması benimkinden daha mantıklı.

Whit bana baskı yapmaya çalışmıyor. Düşünceli davranıyor. Bu adam, cidden.

Kararımı , Bree'ye teşekkür ediyorum ve Whit'e doğru yürüyorum, kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Başımı omzuna yaslayıp boynunu öpüyorum.

Tutuşumla sertleşiyor ve bir an için, sadece bir an için, Bree'nin yanılıp yanılmadığını merak ediyorum, ama sonra bana doğru gevşiyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor.

"Elini tutmak istiyorum," diyorum ona usulca.

Whit bana bakıyor, kara gözleri parlıyor. "Yapabilirsin. Eğer istersen."

Emin görünmüyor ama boynuna bir öpücük daha kondurduktan sonra yanına gidip avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzatıyorum.

Ona bakıyor ve takıntılı olduğum o uzun parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Orada durup etrafımızda hareket eden denizanelerine bakıyoruz ve etrafımızdaki herkesin ne düşündüğünü merak ediyorum. Halka açık bir yerde el ele tutuşan iki adam. Etrafta koşuşturan ailelerin ve çocukların olduğu bir yerde. Ama etrafıma baktığımda kimse bize dikkat etmiyor.

Huh.

Kimsenin değil.

"Gelecekte bir karışıklık olmasın diye söylüyorum, her zaman elini tutmak istiyorum Whit," diyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor, gözleri parlıyor.

"Tamam."

Onu öne doğru çekiyorum, grubumuzu denizanası sergisinden çıkarıp vatozları sevebileceğimiz bir yere kadar takip ediyorum. Deniz anemonları, iki dev vatoz ve birçok renkli balığın bulunduğu büyük bir odanın ortasında sığ bir havuz var. Bir grup çocuk öne doğru eğilmiş, elleri suyun içinde geziniyor. Ne kadar havalı değil mi? Mal'in buraya gelmek için heyecanlı olması için her türlü nedeni vardı.

"," dedim Whit'e. "Birini sevecek misin?"

"Hayır," diyor, sığ havuzda yüzen balıklara bakıp ürpererek.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Sümüksüdürler. Yapmamayı tercih ederim."

"Hadi ama. Yeni deneyimler seni esnetir." Whit hala kıpırdamayınca, "Benim için, değil mi?" diye ekliyorum.

Bir süre beni izledi ve sonra iç geçirdi. Eğiliyor, elini suya uzatıyor, parmaklarını bir vatozun sırtında kaydırıyor ve sonra elini çekip esnetiyor.

"Yeterince iyi mi?" diye soruyor, sinirli görünüyor ama ben sadece ona bakıyorum.

"Evet, bebeğim, bu iyi."

Sifonu çekiyor ve sonra ellerini yıkamak için lavaboya gidiyor.

Homurdanıyorum ve sonraki on dakikayı ellerimi suda gezdirerek, her şeye dokunarak geçiriyorum. Mal sonunda beni uzaklaştırmak zorunda kaldı. Bütün gün burada kalabilirim. Görünüşe göre, konu bu şeylere gelince on yaşında bir çocuğum.

Ellerimi yıkıyorum ve Whit'in serginin çevresinde durduğunu, başparmaklarıyla telefonundaki bir mesajı hızlıca tuşladığını görüyorum.

"Baban mı?" diye soruyorum ve Whit telefonu karıştırıp cebine sokuyor.

"Um...evet."

Boğazını temizliyor ve sonra lavaboyu işaret ediyor. "Ellerini yıkadın mı?"

"Evet, söyledim. Baban ne istedi?" Konuşmayı başka yöne izin vermeyerek soruyorum.

Kaşları çatıldı. "Her zaman istediği şeyi." "Peki bu ne olabilir?" Ben soruyorum.

"Benim... taahhütlerim var ve o da bunları yerine getirdiğimden emin olmak istiyor."

"Ne tür taahhütler?"

Whit gözlerime bakmıyor. "Şu anda açıklayamayacağım şeyler var."

"Neden? Çok gizli falan mı?"

Whit yere bakar ve sonra gözlerini kapatır. "Caleb, hakkında konuşmak istemediğim bazı şeyler var. Özür dilerim."

Hareket halindeki bu şeylerin ne olduğunu bilmek istiyorum, ama onu bu konuda zorlamıyorum. Zamanla bana hayatı hakkında açılacağını umuyorum. Geçmiş, bugünü ve geleceği.

"Tamam. Şimdilik peşini bırakacağım."

Başını hafifçe sallıyor, ben de uzanıp parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve kendi parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Sabahın geri kalanını Whit'in eli benim elimde sergileri gezerek geçirdikten sonra sahilde öğle yemeği yemek için ayrıldık. Biz

Sahildeki bir şarküteriden sandviç alıp kuma taşıdık. Whit'in bacaklarının arasına oturuyorum, Sem, Luke ve Mal'in suya atlayışlarını izlerken elleri belime dolanıyor, onlar giderken ben de üzerimdekileri çıkarıyorum.

Whit bana "Tutuklanacaklar," dedi.

Kıkırdıyorum. "İnsanların onlarla takıldıklarında hapse girdiklerini söylemiştim. Ama hayır, boxerlarını çıkarmayacaklar. Halka açık çıplaklık yok. Burada olmaz. Standartlarımız var."

Whit soğuk dudaklarını şakağıma bastırıyor. Tam bir öpücük değil, daha çok dudaklarının bana sürtünmesi gibi. Buna *bayıldım*.

"Onlara katılabilirsin. Eğer istersen."

Ona bakıyorum. "Ne yaptığını görüyorum, değil mi? Beni soyunurken izlemek istiyorsun. Bir dalganın altına dalmak ve ıslak bir şekilde çıkmak. Muhtemelen senin bir fantezin."

Whit huffs. "Sadece seni geride tutmak istemiyorum

Caleb." "Hayır. Tutmuyorsun. Ben burada iyiyim.

Seninle."

Eve vardığımızda öğleden sonra olmuştu ve ben çok yorulmuştum. Çok eğlendim.

Kanepeye uzandım, kot pantolonumun düğmelerini açtım ve botlarımı çıkardım. Whit aralarına bacaklarım önümde yayılmıştı.

"Ne?" Yüzündeki ciddi ifadeyi görerek soruyorum.

Sahilde geçirdiğimiz zamandan sonra düşünceli görünüyordu. Eve dönüş yolumuz her zamankinden daha sessizdi, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. de burnumu sokmadım. Sadece sessiz kalmasına izin verdim.

"Senden hoşlanıyorum," diye geveliyor ve sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, yanakları kıpkırmızı.

"Ah. Ben de senden hoşlanıyorum Whit," diyorum geniş bir gülümsemeyle.

"Sen... sen beni birden fazla şekilde konfor alanımın dışına çıkmaya zorluyorsun."

"Güzel."

"Ben sadece," diye iç geçirdi. "Ben eşcinselim."

"Anladım."

"Ve sen...."

"Bunu daha yeni konuşmadık mı? Ne olduğumu bilmiyorum. Sadece seninle olmaktan hoşlandığımı biliyorum."

Whit bir elini ensesinde ve sonra ellerini kot pantolonunun içine sokuyor.

"İnsanları içeri almam. Asla."

"Anladım."

"Seninle bu kadar ileri gitmek istememiştim ama... iş çıkırından çıktı."

Karşı konulmaz birisin. Bu gerçekten iğrenç."

"Teşekkürler mi?" Gülümsememi bastırarak söylüyorum. Whit beni görmezden geliyor, yoluna devam ediyor. Sanki bunun provasını yapmış gibiydi. Muhtemelen daha önce eve dönerken yapmıştı. Beyninin duvarında bir sinek olmak için.

"İlk tanıştığımızda ve sen yanıma taşınmaya karar verdiğinde, bunun mükemmel bir anlaşma olacağını düşünmüştüm. Sen heteroseksüeldin ve asla ilgilenmeyeceğim biriydin. Dağınıktın ve benim zevkime göre fazla erkeksiydin."

Kaşları çatıldı. "Tamam..."

"Ama sonra sen... bana karşı büyüdün. Ve yere bakamadım."

Duruyor ve dudaklarını ağzına götürüyor. Duraklama o kadar uzun sürüyor ki, acaba istediği her şeyi söyledi mi diye merak ediyorum ama nefes alıyor ve devam ediyor.

"Sorunlarım var. Ailem bunlardan biri. Başka şeyler de var."

"Sevmek mi?" Bastırıyorum ve o da bakışlarına karşılık veriyor.

"Soğuk, alışılmadık bir yetiştirilme tarzım vardı. Hayatımın çoğunu cinselliğim ve ailemin beni sevmeyişi gerçeği gibi şeylerle mücadele ederek geçirdim. Hâlâ da ."

Kalbim göğsümde tekliyor ve onu ovuyorum, ona ulaşmak istiyorum ama ona alan bırakıyorum.

"Ne yaptığımı bilmiyorum Caleb. Ne yaptığımızı bilmiyorum. Nasıl senin insanın olacağımı bilmiyorum. Hiç kimsenin insanı olmadım."

"Whit..." Dedim ama başını salladı.

"Bunun çok erken karanlık bir hal almasını istemedim çünkü bunun senin için ciddi olmadığını biliyorum ve bu sadece bir başlangıç... bu her neyse, ama benimle neye bulaştığını bilmelisin. Ben... geçinmesi zor, etrafta olması kolay olmayan biriyim. Bunu biliyorum. Başarısız oldum."

iletişim kuruyorum, bir şeyleri çok uzun süre içimde tutuyorum ve nadiren açıyorum. Ben bir karmaşayım. Her şeyi yoluna koymuş gibi görünüyorum ama ... kaos."

"Whit..." Tekrar söyledim ve bu sefer uzanarak onu daha yakına çektim. Dizleri kanepenin kenarına çarpıyor ve ellerim onunkilerle . Dikkatle onlara bakıyor.

"Denemeye hazırım. Senin için düz kartımı çoktan teslim ettim. Küçük bir kaos nedir ki? Hoşuma gidiyor. Ailemle tanıştın mı?"

Whit'in gözleri parlıyor ve benimkilerle buluşuyor.

"Yine de bana aılmanı istiyorum. En azından dene," diyorum ve sonra onu daha yakına çekiyorum, böylece bana sarılıyor.

Elini ağızıma götürüp öperken "Bunu nasıl yapacağıım?" diye fısıldıyor.

"Günde bir kez bana bir şey söylemeye ne dersin? Düşündüğün bir şeyi ya da senin hakkında bilmemi istediğın bir şeyi?"

Whit bunu bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Bunu deneyebiliriz."

"Güzel."

Sonra alnımı onunkine yaslıyorum ve elimi saçlarında gezdiriyorum.

"Bunu bana sylediğın için teşekkür ederim."

Başını sallıyor, tedirgin görünüyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"yle mi? Beni oldukça özel yapıyor olmalı," diye takılıyor ve o da beni derinden pererek susturuyor.

Kendimizi kaybediyoruz, ellerimiz keşfetmeye başlarken dillerimiz birbirine dolaşıyor. Çünkü o *buradayken* nasıl yapmayayım ki? Gömleğimi başımdan çekiştiriyor, sonra ellerini göğsümde gezdiriyor ve titreyen bir sesle, "Seni ilk kez tişrtsz gördüm ve hemen ardından banyoda otuz bir çektim," diyor.

"Whit," yarı inilti, yarı gülümseme.

"Senin gibi birini hiç görmedim. Sen çok büyüksün. Hiç bu kadar büyük biriyle birlikte olmamıştım."

Karın kaslarımı hafifçe esnetiyorum ve daha belirgin hale geliyorlar. Whit'in parmakları onlara çarpıyor ve gözleri yollarını takip ediyor.

"Tanrım, çok seksisin," diye mırıldanıyor, gözleri buğulanmış, dudakları şişmiş. Uzanıp kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve ona srtnyorum.

"Bana daha fazlasını anlat," diye nefes alıyorum.

Beni tekrar öpüyor ve tekrar nefes almak için ayağa kalktığımızda ekliyor, "Seni becermek...."

"Söyle bana," diye yalvarıyorum kotumun belini aşağı çekip ereksiyonumu serbest bırakırken.

"Bu cennet, Caleb. Seni izlemek..." titreyerek nefes veriyor. "Bana yaptığın şeyler."

Elini boyumda gezdiriyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

"Seni sikmeyi hayal ediyorum," diye fısıldıyor ve bu itiraf karşısında tüm bedenim titriyor. "Bunu senin için çok iyi yapardım."

Yumruğu üzerimde yavaşça hareket ediyor ve kot pantolonunun beline uzanıyorum.

"Lütfen," diyorum, düğmelerini açıp fermuarı aşağı çekerek. "İstiyorum...."

Whit başını , ben de kararsız ellerle boxer külotunu, sikini serbest bırakacak kadar aşağı çekiyorum. Ona bakıyorum. Benimkinden daha ince ama aynı uzunlukta ve uzanıp başparmağımı şişkin ucun üzerinde gezdiriyorum. Parmağımı altındaki uzun kalın damardan aşağı doğru sürüklerken Whit keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Bana ne yapacağımı söyle," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. Daha önce hiç başka bir erkeğin aletine dokunmamıştım. Nelerden hoşlandığına dair hiçbir fikrim yok.

"Ne yaparsan yap... Tanrım," diye inliyor, onu okşamaya başladığımda sesi kesiliyor. "Daha sert" diyerek kalçalarını yumruğuma doğru kaldırıyor.

Lanet olsun.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu yukarı ve aşağı çalıştırmaya başlıyorum, o da bana aynısını yapıyor. Her şeyin ortaya çıkışını izliyorum, ikimiz de nefes nefese kalana kadar kendimizi daha yükseğe çıkarırken ellerimiz birbirimizin aletlerini kavıyor. Özensizce öpüşüyoruz. Nefes alıp verirken ve inlerken dillerimiz birbirimizin ağzına giriyor.

"Lanet olsun, Whit. Dayanamıyorum," demeyi başarıyorum ve sonra kendimi onun avucuna bırakırken sikimin zıpladığını hissediyorum. Kısa bir süre sonra o da beni takip ediyor, gözleri kısılmış, onu okşayan elimi izliyor. Gözlerimi . İnlediğini duyuyorum, nefesi paramparça oluyor ve sonra mükemmel aletinden döl fışkırıyor ve tenime sıçramasına izin veriyorum.

Biraz dağınıklık konusunda hiçbir endişem yok, özellikle de bu onunsa. Whit omzuma yaslandı.

"Tanrım."

"Biliyorum."

Bir süre öyle oturuyoruz, bedenlerimizin sakinleşmesi için bir dakika veriyoruz ve sonra Whit başını kaldırıyor, o karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sorar.

"Her şeyi yaparım," diyorum, parmaklarımı karnımı kaplayan salıverilmesinde gezdirerek.

"Bunu nasıl sorun etmiyorsun? Nasıl ?"

Omuz silkiyorum, "Bilmiyorum dostum. Olmalıyım, değil mi? Ama seninleyken bu doğru geliyor."

Whit bir kahkaha attı. "Tüm bu oda arkadaşlığı olayının bir saçmalık olduğuna inanamıyorum."

Bu benim için yeni bir haber. "Ha?"

Whit hafifçe kızarıyor ve sonra başka tarafa bakıyor. "Bunu ailemi için yaptım. Bir oda arkadaşı için ilan verdim çünkü bunu açıkça yasakladılar."

"Seni küçük asi."

"Ve sonra sen ortaya çıktın...."

Bana bakıyor ve ben de eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Ve hayır diyemedim."

"Ve , lanet olası piyangoyu kazandın, ha?"

Kendini üzerimden itiyor ve uzaklaşıyor. "Öyle hissettiriyor. Şimdi ."

"Hayır," diyorum ve olduğum yerde kalıyorum. "Sanırım burada kalacağım. Bırak döllerin üzerimde kurusun, seni bütün gün yanımda taşıyayım."

Whit gözlerini bana diyor, ben de kıkırdıyorum. "Şaka yapıyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

(Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her şey aynı şekilde devam edecek. Whit ve ben tahmin edilebilir bir düzene girdik. Sabah, yollarımızı ayırıyoruz ve

derse gidiyorum. Dersten sonra işe gidiyorum, spor salonuna gidiyorum ve her gece dairede buluşuyoruz. Genelde ben onun üstüne uzanırım, o takıntılı olduğum parmaklarını sırtımda ve saçlarımda gezdirirken bir dizi izlerim. Genellikle ben daha eğlenceli bir şeyle dikkatini dağıtana kadar kitap okur. Ve sonra ikimiz de öpüşüp sevişiyoruz ve sonunda birbirimizi ellerimizle boşaltıyoruz. Daha fazlası için bana asla baskı yapmaz, ben de sormam.

O hala asla tam olarak soyunmuyor, sadece etrafta dolaşırken sikini pantolonundan çıkarıyor, bense yalnızken neredeyse sürekli soyunmuş durumdayım. Bana daha fazlasını göstermesi için onu zorlamıyorum, ancak onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam o kadar meraklanıyorum.

Ne saklıyor?

Bu küçük tuhaflığa rağmen, gittikçe daha fazla açılıyor. Her gün bana düşündüğü bir şeyi ya da kendisi hakkında bilmemi istediği bir şeyi anlatıyor. Genellikle ikincisinden ziyade ilki oluyor. Yine de, benimle birlikte denediğini bilmek kalbimi rahatsız edici bir şekilde daraltıyor. Kendini insanlara karşı savunmasız bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Ama nedense benim için çaba sarf ediyor. Ben buna değerim.

Bu düşünce beni önümüzdeki birkaç hafta boyunca taşıyor ve beni dışladığı zamanlarda beni zorluyor. Soğuk davrandığında ve

Sessiz. Telefonuna öfkeyle tıkladığında ve sonra sakinleşmek için birkaç saatliğine ortadan kaybolduğunda.

O anlardan nefret ediyorum. Ama o her zaman geri geliyor, beni kendine çekiyor, parmaklarını gezdiriyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir an için onu ne kadar az tanıdığımı unutmama yardımcı oluyor.

"Bu hafta sonu bir tartışmam var," diyor Kindle'ını sandalyeye bırakıp bana bakarak. Spor salonundan eve yeni dönmüştüm ve düş almam gerekiyordu ama o beni bu küçük külçeyle bombardımana tuttu.

"Şehir dışında, o yüzden Pazar gününe kadar yokum."

Kalbim sıkışıyor. Onun yanında uykuya dalmaya alışmışım. Ve beni de davet etmediği gerçeğinden nefret ediyorum. Çıktığımızdan değil. Pek çıkmıyoruz. Yaptığımız her şeyi özel olarak yapıyoruz, akvaryumdaki bir sefer hariç.

"Bu konuda yapılacak bir şey yok Caleb," diyor yüzümü okuyarak ve ben de buzdolabından bir bira alıyorum.

"Yüzümü okumayı bırak."

"O zaman bu kadar kolay okunmayı bırak."

Gözlerimi devirip biranın kapağını açıyorum ve yere düşmeden yakalıyorum. Çöpe atıyorum ve sonra kanepeye oturuyorum.

"Sen yokken bütün hafta sonu ne yapacağım ben?" Lanet olsun sana. Seninle gelmem için beni davet et.

"Aileni ziyaret etmek mi? Mal ile vakit geçirmek?"

Kindle'ını alıp beni başından savarak okumaya devam ediyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. Genelde bundan daha dikkatli olur.

"Bir şeyler . Ne ?" Kindle'ının üzerinden bana bakarken soruyorum.

"Neden sordunuz?"

"Şüpheli davranıyorsun."

Alay ediyor. "Ben şüpheli davranmam."

"Evet, dostum. Biliyorsun. Şu anda öylesin. Bilmediğim ne var?"

Boğazını temizliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Önemli bir şey değil."

"Whit..." Ben uyarıyorum, o da elindeki kitaba bakıyor.

"Magnus'la kalıyorum. Bir odayı paylaşıyoruz."

"Öyle mi?" Bu bilgi karşısında midem rahatsız edici bir şekilde sıkışarak soruyorum. Hayatım boyunca bunu bilmeden yaşayabilirdim, gerçekten.

Whit'e güvenmediğimden değil, ama aramızda olan her şeye rağmen, hala ne olduğumuzu tanımlayamadık. Gerçekten bir şey olduğumuzdan emin değilim. Sadece takılıyoruz sanırım.

"Evet, ama endişelenecek bir şey yok... endişelenmeni beklediğimden değil. Bunun sıradan bir şey olduğunu biliyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Onu becermemeni tercih ederim, Whit. Ne kadar *sıradan* olursa olsun."

Yanakları kızarır ve başını sallar. "bir planım yok." "Güzel."

Tekrar boğazını temizliyor ve sonra okumaya devam ediyor. "Hepsi bu kadar mı?" Bu konuşmanın gerçekten bittiğinden emin olmadığım için soruyorum.

"Eski sevgilim de orada olacak."

Koltukta kayıyorum ve biramı biraz daha sıkı tutuyorum. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Bir akşam birlikte yemek yemek için plan yaptık." "Öyle mi?" Dedim ve Whit Kindle'ını kabaca yere bıraktı.

"Şunu söylemeyi kes. Sinir bozucu. Bilmen gerekiyorsa, aramızdaki bu şey olmadan önce buluşmak için plan yapmıştık. İptal etmek istemedim."

"Senden bunu istemedim," diyorum biramdan bir yudum alarak. "Dediğin gibi. sıradan bir şey."

Bu lanet kelimedenden nefret ediyorum. Beni büyüyor ve mantıksızca sinirlendiriyor.

Whit bana bakıyor, beni okumaya çalışıyor ama ben onun bakışlarını görmezden gelip biramı yudumluyorum. Lekeli ve kırıksık gömleğime bakıyorum. Gerçek ÖDÜL Buraya. Bahis onun eski görünüyor a çok gibi Magnus. Çok şirin, Şımartılmış, minyon.

"Spor salonuna gidiyorum," diyorum ve Whit iç geçiriyor. "Az önce oradaydın."

"Ne olmuş yani?" diyorum.

Whit'le aramızda olanları kafamdan atmak için öfke nöbeti falan geçirmeliyim. Görünüşe göre, eski sevgiliyle buluşacak kadar sıradan bir şey.

Bir saat sonra spor salonundan döndüğümde Whit'in onu bıraktığım yerde olduğunu gördüm. Benim küçük öfke nöbetimden rahatsız olmamıştı.

Siktir et onu.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve "Daha iyi misin?" diye soruyor. "Çok iyiyim," diye cevap veriyorum. "Duş almaya gidiyorum."

Kapıdan içeri giriyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sıcak suyun altına girdiğimde ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyor, alnımı serin fayansa dayıyorum. Yakında atlatacağım. Sadece biraz güvensiz hissediyorum. Tüm bu yıl bir kasırga gibiydi ve o kadar sık yanlara ki hangi yolun yukarı olduğunu şaşırdım.

Çabucak yıkanıyorum, üzerime bir çift eşofman geçiriyorum ve yatağıma yüzüstü uzanıyorum, kulaklıklarım kulağımda.

Whit'in bana doğru hareket ettiğini hissettiğimde gözlerim kapanıyor. Kokusu etrafımdaki boşluğu sarıyor ve onu içime çekme isteğimi bastırıyorum. Hâlâ kızgınım.

Parmakları kulaklıklarımı nazikçe çekip çıkarıyor ve üzerine koyuyor. Sonra başparmakları yanaklarıma değiyor, yüzü yüzümün üzerinde geziniyor. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum.

Sonra ağzı benimkinde, içimi yalıyor, elleri nemli saçlarımda geziniyor.

Ben de öpmemeye çalışıyorum ama ondan uzak durmak için çaresizim. Ağzımı açıp içeri girmesine izin veriyorum ama ona dokunmuyorum. Şimdiden çok yapışkan hissediyorum.

"Üzgünsün," diyor benden ayrıldığında.

Cevap vermediğimde beni tekrar öpüyor, vücudu bedenime yaslanıyor. Ve içimde savaşılan her şeye rağmen, sadece onun yanımda olması bile beni kalınlaştırıyor. Gerçekten acınası bir durum. Yaptığımız şu sıradan şey. Ben tamamen içindeyim ve o...

"Beni kullanıyor musun, dostum?" Ben soruyorum.

donup kaldı. "Sen neden ?"

"Beni kullanıyor musun? Bu senin için bir deney mi? Senin tipin olmayan bir adamla . Bakalım bunu ne kadar sürdürebileceksin? Heteroseksüel bir adamı eşcinsel mı yapacaksın? Ben senin için bir oyun muyum?"

"Hayır, neden... Caleb. Sana söyledim. Senden hoşlanıyorum. Seninle bir şeyler yapmayı seviyorum."

"O zaman neden daha fazla yapmıyorsunuz?" "Daha fazla mı?"

"Sıradanlıktan daha fazlası."

Acı çekmiş görünüyor. "Ben..."

Ben yapamam." "Ama eski sevgilinle yaptın."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Artık her şey farklı."

İçimi çektim ve o da boynuma bir öpücük kondurdu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onunla görüşmeyi iptal edeceğim. Bana kızmayı bırakırsan ne istersen yaparım."

"İptal etme. Ben... sadece... benimleyken başka biriyle olmanı istemiyorum, her ne kadar sıradan olsa da."

Whit tüm vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor. Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez ona sarılan bendim. Bu, olması gerekenden daha çok hoşuma gitti.

"Gündelik kelimesini ayıp bir kelimeymiş gibi bırakın. Ayıp değil. Bu işe başladığımızdan beri başka kimseyle birlikte . Ve bu devam ettiği sürece de kimseyle birlikte olmayı planlamıyorum."

Hâlâ sert olan sikimin üzerinde biraz kıpırdandı ve ekledi, "Kızgın olmana rağmen beni hâlâ istiyorsun gibi görünüyor."

Alay ediyorum. "Kendini beğenmiş bir pislik olma. Senin yanında sürekli sertleştiğimi ve her şeyi yapmaya hazır olduğumu zaten biliyorsun. Bunu yüzüne vurmana gerek yok. Zaten kendimi acınası hissediyorum."

Whit iç çeker. "Yapma. Buna bayılıyorum. Buna ne kadar muhtaçsın."

Bu sözler üzerine sikim kalkıyor ve elimi gömleğinin altında gezdirip yumuşak tenini okşadıktan sonra ensesini kavriyorum.

"mi?"

"Evet," diyor. "Yeni bir şey denemek ister misin?" Adem elmam sallanıyor. "Tabii ki."

Whit mırıldanıyor, sonra kendini yukarı itiyor, sonra bacaklarımın üzerine oturuyor ve ben tamamen ona maruz kalana kadar boxerımı aşağı çekiyor.

"Seni uçuracağım."

Bu küçük haberle nefes alışım hızlanıyor ve çarşafı tutuyorum.

"Bu utanç verici derecede hızlı bitecek," diye mırıldanıyorum ve Whit sinsice gülümsüyor.

"Ağzımı çok iyi kullanırım. Bana bir iyilik yap, Caleb. Kafamı tutma."

Başımı sallıyorum ve sonra ağzı beni içine alıyor. Islak ve sıcak ve ağzını üzerime indirmeye devam ederken dili beni inleyen bir şey yapıyor. Lanet olsun, hala devam ediyor. Bu işte profesyonel olmalı çünkü anda boğazına kadar girmiş durumdayım ve öğürmüyor bile. O bir mucize işçi.

Yüce İsa, cenneti görüyorum.

Dili yasadışı olması gereken bir şey yapıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, bir elimle yatak başlığını tutuyorum ve diğer elimle de ellerimi onun lanet kafasından uzak tutmak için çarşafı yumrukluyorum. Yavaşça çekiliyor ve sonra beni tekrar yutmadan önce zaten salyaları akan sikimin ucunu emiyor.

"Oh satayım," diye yemin ediyorum, o bu işlemi tekrarlarlarken, ben bu hissin etkisiyle neredeyse ağlayacak hale gelene kadar etrafımda yutkunuyor.

Daha önce *hiç* böyle bir oral seks yapmamıştım. Ve Whit'in el işlerinin hayat değiştirdiğini sanıyordum. Oral seks on kat daha iyi.

Lanet olsun.

Bundan sonra daha da doyumsuz olacağım. Dayanılmaz olacağım. Benden asla kurtulamayacak.

Hızını artırıyor ve sonra eli taşaklarımı kavlıyor, bir parmağı biraz daha aşağı inip dar deliğimde daireler çizmeden önce birkaç saniye onları çekiştiriyor.

Ve beni derin boğazlarken okşadığında, boğuk bir çığlık atıyorum ve gülünç derecede sert boşalıyorum. O kadar sert ki gerçek yıldızları görüyorum.

Kendime geldiğimde Whit elinin tersiyle ağzını siliyor ve bana gülümsüyordu.

"Sanırım bu hoşuna gitti."

"Oh, siktir , seni kendini beğenmiş piç," demeyi başarıyorum ve sonra onu kabarcıklı bir öpücük için aşağı çekiyorum. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni daha da heyecanlandırıyor. Bu adam, yemin ederim.

Hava almaya çıktığımızda, "Bundan nasıl geri döneceğim?" diye soruyorum.

Whit, duyguları tamamen silinmeden önce bir an için üzgün görünüyor.

Havayı için ekliyorum: "Bunlar için sana daha sık yalvaracağımın farkındasın, değil mi?"

" değil. Hoşuma gitti. Biraz fazla."

Kendini yukarı itiyor ve sonra üzerimden kayıyor. "Bana bir dakika ver."

"Bekle, sen az önce..."

Pantolonunu değiştiriyor ve banyoya girip kayboluyor.

Tamam, bu çok ateşli. Bir kolumu yüzüme atıyorum ve orada uzanıyorum, sarkık sikim hala dışarıda. Kaldırmak yerine boxerımı çıkardım ve çıplak bir şekilde uzandım.

Whit döndüğünde üstüme tırmanıyor ve yanıma sokuluyor.

İç çekerek onu kendime doğru çekiyorum ve yüzümle başının üst okşuyorum.

"Karşılık verebilmem için bana bunu nasıl yapacağımı öğretmen gerekecek. Bu gece buna ihtiyacın olduğundan değil."

Eli göğsümü okşuyor. "sürece karşılık gerek yok ama verirsen mükemmel olacak. Bundan eminim."

Ve biraz eriyorum.

Peki, tamam. Bu onun için sıradan olabilir ama benim için değil.

Artık değil.

BEYAZ

Magnus aynada papyonunu düzeltirken, "Otuz dakika içinde çıkıyoruz," diyor.

Bir dakika onu izledim ve sonra banyoya girdim.
Son bir ayda zevklerim nasıl da değişti.

Aynaya bakıyorum ve Caleb'in altımda kıvrandığı görüntüler yüzeye çıkarken tezgahı kavriyorum. Nefes nefese yalvarıyor, dudakları dudaklarımda, dili ağzımı yağmalıyor, kasları ellerimin altında esniyor. Bir sürü kas.

Ve o gülümseme.

Başımı eğip burnumdan derin nefes alıyorum. Bu biraz saçma olmaya başladı. Hayatım boyunca başka birine hiç bu kadar aşık olmamıştım. Caleb'la ilk tanıştığımda onun tipik bir bağınaz pislik olduğunu düşünmüştüm ama yanıldığımı birçok kez kanıtladı. Beklediğimden çok farklı biri. Onu tutmama izin vermesi, boynuma sokulması, yalvarması.

Ben takıntılıyım.

Genellikle seks benim için bir alışveriş, içimde biriken gerginliği biraz olsun hafifletmek için yaptığım bir şey. Kişisel bir şey değil ve bundan sadece geçici bir zevk alıyorum.

Ama Caleb söz konusu olduğunda, tarafından tüketiliyorum. Ona olması gerekenden çok daha fazla teslim oluyorum ve eğer kendime izin verirsem... eminim ki açlıktan ölürüm.

Bağımlılık yapıyor ve sevişmedik bile.

Sikimi çıkarıp çekiştiriyorum. Zaten acı verici bir şekilde sertleşmişti ve Caleb'i hayal ederek çabucak boşalmayı kolay buluyorum. Önünde uzanan o kalın, uzun bacaklar, kot pantolonuna karşı sertleşen siki, taktığı o ters şapka, o göğüs ucu halkası, beni öptüğünde yanaklarıma sürtünme şekli.

Onun

zevki.

İnlemeleri.

Kokusu.

Serbest kaldığımda nefes nefese kalıyorum ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışırken hızla yıkıyorum ve sonra başımı kaldırıp aynada kızarmış yanaklarımı görüyorum.

Magnus'la paylaştığım yatak odasına dönmeden önce bir iki dakikaya ihtiyacım var. Son zamanlarda beni yakından izliyor, Caleb hakkında sorular soruyor.

Ne söyleyeceğimden pek emin değilim. Magnus iyi yatıyordu, istekliydi ve sikimi gerçekten iyi aldı, ama benim için hepsi buydu. Dediğim gibi, bir alışveriş. Başka bir şey değil. Zavallı adam için hiçbir şey hissetmiyorum.

Caleb için hissettiklerime hiç benzemiyor.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına tararken, akvaryumda kollarını bana nasıl doladığını ve herkesin içinde elimi tutarak beni nasıl şaşırttığını düşünüyorum. O gün, benim için kendini ortaya için onu zorlayıp zorlamamam gerektiği konusunda düşünmüş ve mesafemi korumanın en iyisi olacağına karar vermiştim. Toplum içinde erkeklere karşı herhangi bir tercihim açıkça göstermenin benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Bakışlar, insanların alaycı tavırları. Caleb için bunu istemiyordum, yüzden uygun olmadığı bir şey yapması gerektiği hissini vermemek için ellerimi ceplerime soktum.

Ama yine de yaptı.

Yıllarca cinselliğimle nasıl mücadele ettiğimi, onu nasıl sakladığımı, bastırdığımı hatırlıyorum. Ama Caleb erkeklerden hoşlandığı sonucuna varmış ve sonra bunun ne anlama geldiği konusunda acı çekmeden devam etmeye karar vermiş gibi görünüyor. Birkaç ay öncesine kadar heteroseksüel olduğu düşünülen bir adam için, açık olmaya nispeten daha kolay geçiş yaptı.

Şu anda benimle birlikte olduğu için tamamen ilgisiz görünüyor. *Benimle.*

Göğsümü ovuyorum, kalbim içinde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Benimle olamayacağını biliyorum, gerçekten. Bilmediği çok şey var.

Onu kıracağım ama yine de uzak duramıyorum. Çok bencilim.

Derin bir nefes alarak banyodan çıkıyorum ve Magnus'a başımı sallıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum, o da başını sallayarak beni sessizce takip ediyor.

Takım arkadaşlarımız Bev ve Kate ile tanışın.

Münazara iyi geçti ve başarılarımızla gurur duyuyorum.
Ve sonra eski sevgilimle buluşma vaktim geldi.

Donovan Gray.

Onu sahnede görüyorum ve tertemiz taranmış saçları, mükemmel ütülenmiş pantolonu ve düğmeli gömleğiyle iyi görünüyor. erkekleri tercih ettiğim zamanları hatırlıyorum. İyi giyimli, terbiyeli ve benden küçük erkekleri.

Şimdi zevklerim tamamen farklı bir yönde ilerliyor.

"Whit," diye Donovan bana başıyla selam vererek. "Seni görmek çok güzel.

İyi iş "

Elini uzatıyor ama ben sadece başımı sallıyorum, ellerim yanlarımda kenetlenmiş. Zararsız bir jest olsa bile ona dokunmak istemiyorum.

"Sen de öyle."

Elini geri çeker ve rahatça cebine sokar. "Şimdi yola çıkmak ister misin? Yürüyerek gidebileceğimiz bir yerde rezervasyonum var."

Onunla birlikte olmak yanlış geliyor ama yine de başımı sallıyorum, ceketimi alıp omuzlarıma silkiyorum. İkimiz sessizce binadan çıkıyoruz ve serin sonbahar havasına girdiğimizde Donovan bana bakıyor.

"İyi görünüyorsun, Whit. Hatta mutlu."

"Teşekkür . Öyleyim," diyorum ve o da öne doğru bakıyor. "? Elini şaşırdım."

Donovan biraz kıkırdar. "Ah, evet, beni geri çevireceğinden endişeleniyordum. Bir süredir seni takip ediyordum. Bu gece yarışacağımızı gördüğümde, bunun arayı kapatmak için bir fırsat olduğunu anladım."

"mi ediyorsun?" Kaşlarını kaldırarak sordum.

"Evet, her şeyi nasıl bıraktığımıza pişman olduğumu söylemek hafif kalır."

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Geçmişî geçmişte bırakmak en iyisi. Yıllar geçti ve ikimiz de hayatımıza devam ettik. En iyisi buydu."

Donovan bir şey söylemiyor, sadece yan gözle bakıyor. Her zaman çok güzel gözleri vardı. saatlerce düşünmüştüm. Şimdi

Tek görmek istediğim bana bakan o hayran olduğum mavi gözler.

"Biriyle görüşüyor musun?" diye soruyor bir anlık sessizlikten sonra. "Evet."

"Ciddi bir şey mi?"

"Bu..." telefonum cebimde çaldığında sözlerim kesildi. "Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor."

Del Teyze'nin adı ekranda yanıp sönüyor ve ben aramayı cevaplamayı düşünüyorum. Donovan'la dışarıdayım ve benimle görüşmek için sabırsızlandığını biliyorum ama sonra cevap versem iyi olacağına karar veriyorum.

Daha önce turnuvada bana şans dilemek için aramıştı ve şimdi muhtemelen sadece nasıl olduğumuzu takip etmek istiyor. Benimle tanıştığından beri iletişim halinde olması içimde bir şeyleri değiştirdi. Geçtiğimiz ay bana ailemin tüm hayatım boyunca gösterdiğinden daha fazla ebeveyn sevgisi ve şefkati gösterdi.

Onu tutuyorum.

Sert parmaklarla kavra.

Gitmesine izin

vermeyeceğim.

Adını kaydardım. "Merhaba, Del Teyze."

"Whit," diyor, sesi yumuşak ve endişeli. "Turnuvan nasıldı. İyi miydin?"

"Evet, öyle yaptık."

"Aferin, tatlı bezelyem." Duraklıyor ve "Sadece Caleb'in hastanede olduğunu bilmeni istedim" diyor

Tüm vücudum donuyor ve yürümeyi bırakıyorum. Kulaklarımdaki telaştan onun sözlerini duyamıyorum.

"Neden?" Nefes

veriyorum. "Bir kaza

oldu...."

"O iyi mi?" Sözünü kestim. Nefes alamıyorum. Lanet olsun. Başımın döndüğünü hissederek yakındaki bir duvara yaslanıyorum. Donovan görüş , gözleri endişeli.

Del Teyze, "Çok ciddi bir şey değil. Bir beyin sarsıntısı, kırık bir el, bir sürü sıyrık ve çürük. Sadece bilmeni istedim...."

"Geliyorum," dedim. "Bana adresi gönder."

"Hayır Whit, her şeyi bırakıp buraya gelmeni istememiştim. Caleb bu gecenin senin için ne kadar önemli olduğundan bahsetti. Bazı eski arkadaşlarınla buluşacakmışsın. Sadece bilmeni istedim...."

"Geliyorum," diyorum ve sonra ekliyorum, "Adres şimdi, lütfen."

Sonra telefonu , ellerim o kadar acımasızca titriyor ki neredeyse telefonu düşüreceğim.

"İyi misin?" Donovan elleriyle kollarımı ovarak soruyor. Bana dokunması yanlış geliyor, bu yüzden omuz .

"Gitmem gerek. Benim... Caleb. O hastanede."

Donovan'ın ağzı açılır ve sonra kapanır. "Tamam, seni geri götürelim o zaman."

Sertçe yutkunuyorum ve beni otele geri götürmesine izin veriyorum. Ona veda bile etmedim. Asansörlere doğru koşup gözden kayboluyorum. O kadar kötü titriyorum ki otel odasına girdiğimde Magnus yatağından fırlıyor ve "Ne oldu?" diye soruyor.

Çiçekli bir pijama ve dar bir atlet giymiş. Saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi hafifçe dağınık.

"Gitmem gerek. Bir işim . Eve bırakacak birini bulabilir misin?" diye sordum.

"Şey, evet, ama... nereye gidiyorsun?" diye soruyor, gözleri endişeli, ama bana dokunmaması gerektiğini biliyor. Buna izin vermeyeceğim.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Caleb hastanede. Gitmem gerekiyor."

"Titriyorsun. Araba kullanmamalısın. Ben... Ben seni oraya götürebilirim."

Kıyafetlerimi gelişigüzel bir şekilde bavula atıp çekerken ona bakıyorum. Caleb beni şimdi görse çok heyecanlanırdı.

"Bunu yapar mısınız?"

"Tabii ki... aramızdaki ilişkinin bitmiş olması arkadaş olmadığımız anlamına gelmez," diyor ve hızla giysilerini toplayıp spor çantasına tikiştiriyor. "Büyük adamdan hoşlanıyorum. Ayrıca arabayı da ben kullanacağım. Kimsenin izin vermediğini biliyoruz. Yani bu için de bir kazanç."

Kırık bir kahkaha attıktan sonra anahtarları ona veriyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın Mag," diyorum ve yüzü kızarıyor. "Biliyorum."

Rekor sürede hastaneye varıyoruz. Magnus acımasız bir sürücü, arabaları hızla geçiyor ve kamyonların etrafından dolanıyor. Acaba kendim sürseydim daha güvende olur muydum?

Gıcırdayarak bir park yerine giriyor ve ben de dışarı fırlayıp hızla hastane girişine doğru yürüyorum. Magnus yanımda koşuyor ve içeri girdiğimizde hemen Sem ve Luke'u ellerinde kahve fincanlarıyla duvara yaslanmış halde görüyorum.

Önemli bir şey yokmuş gibi sohbet ediyorlar. Sonra aklıma Caleb geliyor, bana bunun onlar için normal olduğunu söylemişti.

dinsiz.

"Nerede o?" Gözlerim çıldırmış bir halde soruyorum. Titreyen ellerimi ceplerime sokuyorum.

Tanrım, hastanelerden nefret ediyorum. yerlerde o kadar çok kötü anım var ki. "Del Teyze'nin yanında. Ağrı almış."

"Ne oldu?" Kaba bir tavırla soruyorum ve Sem ile Luke garip bir şekilde duran Magnus'a bakıyorlar.

"Kim bu küçük adam?" Sem gözlerini Mag'in tuhaf pijama seçiminin üzerinde gezdirerek sorar. Muhtemelen daha önce hiç kadınsı kıyafetler giymeyi tercih eden bir erkek görmemişlerdi. Bu başka bir durum olsaydı, gülünç olurdu.

"Beni buraya o getirdi. Münazara takımında beraberiz. Bu neden önemli ki? Caleb'a ne oldu?"

Luke, "Bugün ATV'lere biniyorduk ve onunki yuvarlandı," derken Sem Magnus'a bakıyor.

"Bu şeylerin tehlikeli olduğunu biliyordum," diye mırıldandım. "Ve hepinizin onları kullanma şekli. Sanki yenilmezmişsiniz gibi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Her şey göz önüne alındığında," diye yanıtlıyor Luke.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da ellerini kaldırıyor. "Bak dostum, zaten gelmemeliydin. Ziyaret için çok geç kaldın. Orada artık sadece ailem var."

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Hastanelerden nefret ediyorum. Onları küçümsüyorum. Büyürken oralarda çok fazla gün geçirdim ama buraya kadar geldim ve onu görmek istiyorum. Ona dokunmak, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bu çaresiz, çirkin bir duygu.

Sıradan. Evet, doğru.

"Ben onun nişanlısıyım. Bu işe yarar mı?"

Luke omuz silkiyor. "Belki."

Gözlerim, yüzü kızarmış bir halde Luke ve Sem'i dikkatle izleyen Magnus'a dönüyor. Muhtemelen Sem ona baktığı içindir.

"Arabamı eve götürebilirsin," diyorum ama o daha cevap vermeden Sem öne çıkıyor.

"Gerek yok. Onu geri götürebilirim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Çok naziksin, Sem."

"Ben iyi bir adamım."

Magnus gözlerini bana çeviriyor ve ben de soruyorum: "Bu işe yarar mı? Olmazsa benim arabamı alabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Yutkunuyor ve sonra fısıldıyor, "Aklı başında mı?"

Manik bir geri yutuyorum. "Çoğu zaman, sanırım." "Güzel.

O zaman işe yarıyor. Bu adam beni eve götürebilir."

Magnus'un eve bırakılmasını sağladıktan sonra resepsiyon görevlisinin yanına gidip durumu açıklıyorum. *Nişanlı* kelimesi ağızımdan kaçıyor ve *nedense* çok *doğru* geliyor. Bankonun arkasındaki kadın gözünü bile kırpmıyor. Sadece kimliğimi tarıyor ve bana oda numarasını söylüyor. Arkama bile bakmadan ona doğru ilerliyorum.

İyi olduğundan emin olmak için ona dokunmalıyım. Ona sarılmalıyım.

Yol vücudum titriyor.

Nihayet vardığımda kapıyı titreyen ellerimle iterek açıyorum ve hemen Del Teyze'nin bir sandalyede uyukladığını, üzerine bir battaniye çektiğini görüyorum. Sonra gözlerim bir yatakta uyuklayan Caleb'e kayıyor, vücuduna kablolar bağlanmış, yüzü sıyrılmış, sol elinde bir alçı var.

Ona doğru kararsız adımlarla ilerliyorum ve sanki varlığımı hissediyormuş gibi gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Whit?" diye soruyor ve boğazım duygularla o kadar doluyor ki hiçbir şey söyleyemiyorum, ellerimi yüzünde ve boynunda nazikçe gezdirirken sadece başımı sallıyorum.

Sanki beni özlemiş gibi iç çekiyor. "Ben iyiyim, dostum."

Ama kendim görmeliyim, bu yüzden battaniyeleri hafifçe aşağı itiyorum ve önlüğünü yukarı kaldırıyorum, cildindeki çürükleri görünce gözlerim açılıyor. Onlara nazikçe dokunarak hızla göz kırpiyorum.

"Kahretsin, şunu yapmayı kes," diye mırıldanıyor.

Aletin kalınlaştığını görüyorum ve gözlerim onunla buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor, yanakları kızarıyor ve ben de hemen önlüğünü geri yerleştirip onu .

"Endişelendim," diyorum sonunda ve Caleb önce homurdanıyor, sonra da yüzünü buruşturuyor. "Ben iyiyim. Çok kötü bir şey değil, daha önce olmamış bir şey değil.

Daha kötüsü de olabilirdi. Patlayıcı olabilirdi."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissetmiş olmalı ki uzanıp elimi tutuyor, o güçlü parmaklarını benimkilere doluyor.

"Buraya gel, bebeğim. Seni özledim," diyor ve ben daha fazla yaklaşılamayana kadar beni çekiştiriyor.

"Orada değil, pislik. Yatakta. Benimle," diye mırıldanıyor ve bir iniltiyle yana kayıyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

"Sen çok daha çok acıyacak. Buraya gel. Özledim seni. Seni özledim."

Yanındaki yatağa vuruyor ve ben de isteksizce onun yanına sürünüyorum. Yavaşça başımı omzuna koyuyorum ve o da rahatlayarak iç çekiyor.

"Daha iyi," diye mırıldanıyor.

Kolu beni ona yaslıyor, ben de elimi göğsüne koyuyorum. Kalbinin güm güm atması bana huzur veriyor ve biraz daha rahatlıyorum.

"Buraya nasıl girdin?"

"Artık benim nişanlımsın," diyorum ve enseme kavriyor.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, o da kıkırdıyor. "Ben farkına varmadan beni kendinle evlendireceksin. Planın bu mu, ha?"

"Bu çok mu kötü olurdu?" Ben soruyorum, o da başımın bir öpücük konduruyor.

"Hayır. Seninle idare edebilirim sanırım." Esniyor ve sonra diyor ki, "Çok uykum var. Benimle kal, tamam mı? Eski sevgiline geri dönme. Ben daha iyi bir seçimim."

"Yapmayacağım," diyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor ve sonra onun uyuduğunu hissediyorum.

Yanına uzanıyorum, kalp atışlarını kulağımla dinliyorum, göğsünün her nefeste yükselip alçaldığını hissediyorum.

"Tatlı bezelye?" Del bana hafifçe dokunuyor ve ben transımdan irkiliyorum.

Bana doğru yürüdüğünü bile duymadım.

"Buraya nasıl girdin?" soruyor, gözleri uyku dolu.

"O benim nişanlım," diyorum ve bir, iki kez göz kırpmıyor, sonra dudakları gülümsüyor.

"Çok çabuk oldu ama seni suçlamıyorum. Tam bir av."

Uyuyan Caleb'e bakıyorum ve aynı fikirde olmaktan kendimi alamıyorum. Ağrı kesici ilaçların etkisi geçtiğinde ve benimle aynı yastığa baş koyduğunda beni öldürecek.

Görünüşe göre Del Teyze nişanlandığımızı söylediğimde sesimdeki alaycılığı tam olarak anlayamamış.

", yiyecek bir şeyler alalım. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Yemekten bahsedince midem gurulduyor. Nereden biliyordu ki?

Hastane önlüğünü tutup fısıldıyorum, "Onu bırakmamalıyım." "Bir kendine gelemeyecek. Her zaman sersem ve uykulu olur. Ağrı kullanıyor."

"Sakin bana bunun daha önce de olduğunu söyleme."

Del Teyze gözlerini deviriyor. "Böyle durumlar için arabamda bir paket çantam var." Sandalyesinin yanındaki battaniyesini, yastığını ve tabletini işaret ediyor. "Böyle umursamaz çocuklar olunca, mecbur kalıyorsun."

Başımı sallıyorum ve sonra isteksizce yataktan kalkıp onu kafeteryaya kadar takip ediyorum. Vücudum gerginlikle dolup , bunun başlıca nedeni tekrar hastanede olmak ama aynı zamanda kalmamı istediğinde onu terk ettiğim için.

Bir sandviç ve su alıyorum, sonra oturmak isteyip istemediğimi sorduğunda başımı sallıyorum. "Ona geri dönmem gerek."

Del Teyze anlayışla başını sallıyor, beni izlerken gözleri yumuşuyor.

"Sen onun için iyisin, biliyorsun."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sonra ona bakıyorum. "O benim için iyi."

Gülümsüyor. "Her zaman onu sevecek birini bulmasını umdum, bunun başka bir erkek olacağını hiç düşünmedim, ama" elini havada sallıyor, "bunun bir önemi yok, değil mi? Seninle hiç kimseyle olmadığı kadar mutlu. Senden bahsetme şekline bak."

Sandviçimden bir ısırık alıyorum ve mümkün olduğunca çabuk yutuyorum. Ağzım kurudu ve yuttuğumda kurşun gibi mideme oturdu.

"Yakında serbest bırakılacak mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum çünkü hüngür hüngür ağlamak istemiyorum.

"Yarın. Onu eve götüreceksin mi? Yoksa benimle kalmasını mı planlamalıyım?"

"Benimle," diye geveledim ve sandviçimden bir ısırık daha aldım. "İyi adam."

Omzuma pantolonunu ve Caleb'in odasına girmeden önce beni durduruyor.

"Burnumu sokmak istemem ama Caleb size annesinden bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Öldüğünü biliyorum ama detayları bilmiyorum." Del Teyze bir an için üzgün görünüyor, gözlerinden gölgeler geçiyor.

"Kanserdi. Aniden ortaya çıktı ve onu aldı. Ölüm yıldönümü yaklaşıyor. 23 Kasım."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

"Tatile kadar dayanmak istedi ama dayanamadı. Eğer... Eğer o sırada onun yanında olamayacaksanız, lütfen onu eve dönmeye ikna edin. Onun için zor olduğunu biliyorum. Onun için zor olacak. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

"Onun için orada olacağım," diyorum. "Ve Şükran Günü'nde orada olacağız."

Del Teyze verdiği yanıttan memnun görünüyor çünkü bana sıkıca sarılıyor ve sonra odaya giriyoruz. Caleb hâlâ uyuyor ve Del Teyze şöyle diyor: "İhtiyacın olursa diye eşyalarımı sana bırakacağım ve Luke'u eve bırakacağım. Nişanlısı olarak uyandığı kişi sen olmalısın."

"Tamam," diyorum ve çantasını ve tabletini alıp dışarıda kaybolmasını izliyorum.

"Whit?" Caleb mırıldanıyor, eli çarşafı kavırıyor ve sandviçimi masaya bırakıp onunla birlikte yatağa giriyorum.

Hemen sakinleşiyor ve homurdanarak beni içine çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve parmaklarımı boynuna sürterek nabzının parmaklarımın altında güçlü bir şekilde attığını hissediyorum.

Ne yapıyorum ben?

Bunun sonu iyi
bitmeyecek.

ONUNCU BÖLÜM

(Whit kollarımdayken . Gözlerimi hızla kırptıştırırken, "Bu nasıl bir cennet?" diye düşünüyorum.

Kahretsin, elim acıyor. Tüm vücudum ağrıyor.

İnleyerek başımı ovuyorum.

Whit elimi tutup göğsüme koyarak, "Dikkatli ol," diyor. "Orada dikişlerin var."

Evet, hastane. Kaza. "Ugh," diyorum.

"Biraz suya ihtiyacım var."

Whit bana bir strafor bardak uzatıyor, ben de açgözlülükle bir yudum alıyorum. Biraz dağınık görünen Whit'e bakıyorum.

"Çok tatlı görünüyorsun," diyorum ona hışımla. "Senin gibi buruş buruş."

Whit güzelce kızarıyor ve sonra su alıp yerine koyuyor.

"Eve ne zaman gidebilirim?"

"Doktor yakında dönecek. Yani umarım bugün." "Del

Teyze nerede?" diye soruyor.

"Ben buraya geldiğimde gitmişti."

Başımı salladım ve "İşemem lazım." dedim.

Whit yataktan kayıyor ve banyoya girmeme yardım ediyor, yanımdan hiç ayrılmıyor, ben işimi yaparken sadece arkasını dönüyor.

Yatağa geri döndüğümde önlüğüm açılıyor ve Whit'in kıcıımı kontrol ettiğini görüyorum.

"Bunu elde etmek için çok fazla squat yapıyorum bebeğim," diyorum ve Whit yatağa girmeme yardım ederken bana bir kaşını kaldırıyor.

"Bana öyle sert ve boktan bakmayı kes," diye inliyorum. "Beni sertleştiriyorsun."

Whit bir şey söylemek için ağzını açar ama kapı çalınca susturulur.

Bir kadın doktor beliriyor ve bize gülümsüyor. "Merhaba, ben Doktor Phillips. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Maliyeniz dün gece iyi uyuduğunuzu söylüyordu."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve parmaklarını kalçalarına vuran Whit'e bakıyorum. Ve sonra dün gecenin bulanık anıları yeniden ortaya çıkıyor.

"Evet, hayatımın aşkı, tam burada. O en iyisi," diyorum ve Whit bana ekşi bir bakış fırlatıyor.

Doktor benimle sohbet etti ve her şeyin normal görüldüğünü söyledi. Hemşire gelip beyin sarsıntınızla ilgili bakım talimatlarımı gözden geçirdikten sonra gidebilirim.

O gidince, "Giyinmeme yardım eder misin, nişanlım?" diyorum.

Whit bana yan gözle baktı ve içinde eşyalarımın olduğu plastik torbayı aldı.

O.

"Dün gece beni içeri almalarının tek yolu buydu."

"Hoşuma gitti. Ama ben yüzük istiyorum. İki yüzükle bu iş nasıl olacak?

Beyler? İkimiz de yüzük alacak mıyız, yoksa sen mi bana bir tane vereceksin? Yoksa ben mi *sana* bir tane alayım?"

"Kapa çenenin Caleb," diyor ve elbisemi çıkarıyorum, yere düşüyor ve çıplak vücudumu ona gösteriyor.

Çantayı karıştırıyor, düşürüyor ve sonunda kendini kontrol altına aldığıında, içine girmem için boxer'ımı uzatıyor. Bu bir mücadele çünkü zaten yarı sertim.

"Kendini kontrol edemiyor musun?" diye soruyor, sesi kızgın ama aynı zamanda memnun.

Yırtık kotumu ve ardından tişörtümü giymeme yardım ederken "Bayılıyorsun" diyorum. Nihayet giyindiğimde hemşire içeri ve bakım sonrası talimatlarımı açıklıyor. Bu çok .

"Seks yapmamıza ne kadar var?"

Whit'in yüzü kıpkırmızı oldu ve ben de ona sııttım.

"Baş dönmesi veya baş ağrısı gibi belirtiler olmadığı sürece sorun yaşamazsınız."

"Duydun mu Whit," diye takılıyorum. "Yakında gitmeye hazır olmalıyım. Bu adam doymak bilmiyor. Bensiz birkaç saat geçiremez."

Hemşire buna gülüyor, ben de gülüyorum ama Whit beni öldürmeye hazır görünüyor, ben de konuyu kapatıyorum.

Whit beni tekerlekli sandalyeye bindirirken, "Bunu sana ödeteceğim," diye mırıldandı.

"Sabırsızlanıyorum, bebeğim. Sadece bir şaplak daha yemeyi umabilirim," diyorum.

Bir saat sonra eve varıyoruz ve Whit nasıl olduğumu söylemek için teyzemi arıyor. Her şey düşünüldüğünde iyiydi. Hafif bir baş ağrım var ve elim zonkluyor. Ama bunun dışında en rahatsız olduğum yer, Whit'i olması gerekenden daha fazla özleyen sikim.

"Buzdolabına yemek bıraktım," diyor Del Teyze telefonda. "İyileşir iyileşmez bizi görmeye gel tatlım. Nişanını kutlamak isteriz."

Telefonu kapattığımızda, zaten temiz olan tezgahları silen Whit'e kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Ne zaman evleniyoruz, ha?" Lavaboyu ovmaya devam etmesini izleyerek soruyorum. "Bir yaz düğünü düşünüyorum."

Whit huffs ve bana bakıyor.

Tezgâha yaslanıyorum, sonra ona doğru ilerliyorum, ellerimi beline doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Ancak o zaman titrediğini fark ediyorum ve bu mizahi bir şekilde değil.

"Hey," diyorum usulca. "Hey, bebeğim. Buraya gel."

Süngerini bırakıyor ve sabunlu elleriyle bana dönüp başını omzuma gömüyor.

"Özür dilerim."

"Hayır, özür dilemene gerek yok," diyorum elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek. Parmaklarımın altında geriliyor.

"Ben... Ben bir . Nefret ediyorum...I...." Gömleğimi tutuyor ve ben de şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Whit. Nişanlı olduğun için sana takılan ben miyim? Bunun sıradan bir şey olduğunu biliyorum... Sadece g tl k yapıyordum."

"Hayır, ben... hastanelerden nefret ederim. Sadece seni orada görmekten nefret ettim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın. Seni bir daha öyle g remem."

Bir an sessiz kaldım ve sonra başımı salladım. "Tamam, beladan uzak durmak için elimden geleni yapacağım."

Titreyerek nefes veriyor ve sonra açıklıyor, "Ben... Büyürken hastanelerde çok zaman geçirdim."

"Neden?" Onu içime sokarak soruyorum. Parmakları gömleğime sıkıca yapışmış.

"Zihinsel olarak iyi değildim."

Derin nefes alıyorum ama tek kelime etmiyorum, sadece sessizliğin etrafımıza yerleşmesine izin veriyorum.

"Hayatımdan nefret ediyordum. Ailemden nefret ediyordum. Kendimi birden fazla kez öldürmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Hiç işe yaramadı...."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve sonra yaralarım, vücudumun ağrımına ve titremesine rağmen onu kaldırıyorum. Beklediğimden daha ağırdı ama ben hâlâ daha g  l yd m. Bacakları itiraz etmeden etrafımı sarıyor, bizi kanepeye oturttuğumda yüzü hala boynuma gömülü. O kucağıma oturuyor, ben ona sıkıca sarılıyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Işe yaramadığına sevindim, Whit," diyorum. "şimdi benim hakkımda farklı mı düşünüyorsun?" diye soruyor, yüzü hala Benimkiyle tanışmak.

"Hayır. Senden aynı şekilde hoşlanıyorum. Muhtemelen daha çok. Çünkü seni tanıyorum."

titriyor ve ben sadece ona sarılıyorum, zihnim bana verdiği bu yeni bilgiyle çalkalanıyor. Birçok kez intihara teşebbüs ettiğine göre ev hayatı berbat olmalı. Eğer ailesiyle tanışırsam, onları  ld re eğim.

"şimdi iyi misin?" Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istediğim için soruyorum.

"Evet, ailemden uzaklaşmamın çok faydası oldu. Birinci sınıftan beri hiçbir sorun yaşamadım."

"Güzel, o zaman uzak durmalısın. Bana uzak duracağına söz ver."

Whit sessiz, isteğimi kabul etmiyor, beni bir şekilde onaylamıyor ama kucağımdan da ayrılmıyor. Orada öylece duruyor, bana saatlerce sokulmuş gibi geliyor.

Sonunda uzaklaştığında, kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor.

"Seni özledim," diyorum saçlarını kulaklarının arkasına tarayarak ve dudaklarını içine bastırıyor.

"Sana... sana bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor, sesi hafifçe titriyor, gözleri parlıyor.

"Elbette," diye nazikçe cevap veriyorum ve o da kabaca yutkunuyor.

Sonra beni itiyor ve eli gömleğinin arkasına gidiyor. Hızlı bir hareketle çıkarıyor ve yere fırlatıyor.

Ve , kolları izlerle delik deşik, çizgiler derisini kesiyor. Tüm lanet şeyi.

Gözlerim yara izlerinden onun gözlerine kayıyor ve pantolonunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı indirirken bakışlarımla buluşuyor.

Uyluklarında ve kalçalarında da izler var, soluk teninin kumaşında beyaz çizgiler.

"Şimdi çok daha mantıklı geliyor," diye mırıldanıyorum, elimi uzatıp kalçalarındaki ve nihayet kollarındaki yara izlerini takip .

Ve bana izin veriyor, parmaklarımı ona kazınmış tarihin üzerinde gezdirirken vücudu titriyor.

"Bunu kimseye , değil mi?" Ellerimi yumuşak teninde gezdirerek usulca soruyorum.

"Hayır."

Bakışlarını karşılıyorum ve sonra kolunu elime alıp ön kolundaki uzun, sivri bir çizgiye bir öpücük konduruyorum.

Dokununca titriyor, ben de aynısını diğer tarafa yapıyorum.

"Artık seni iğrendirmiyor muyum?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Hayır. Sen ."

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

"Görünüşe göre hiç utanmam yok. Sadece bacaklarımdan arasına bak."

Whit aşağıya bakıyor ve adırlı pantolonumu görüyor ve boğıuk bir kahkaha atıyor.

"Caleb," diyor sert görünmeye çalışarak, ama ben kalçalarına bir öpücük kondurmakla meşgulüm. O parlak beyaz yara izlerine.

"Seni ilk kez çıplak görüyorum. Beni dava et," diye mırıldanıyorum, boxer külotunun içinden büyüyen sikini okşayarak.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

"Caleb," diyor Whit, sağlam elimi kalçasında gezdirip kıcıını kavrarken. "Seks yapamazsın."

"İyi olacağım. Beni durdurma. İstemiyorum."

Whit hızla sallıyor ve sonra geri adım atıyor, göğsü kabarıyor, gözleri ihtiyaçtan cam gibi oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Huysuzca sordum.

"Doktor beklemen gerektiğini söyledi. Tekrarlamandan ben sorumlu olmayacağım."

"Sanki uyuşturucu bağımlısıymışım gibi konuşuyorsun." "Seni incitmek istemiyorum."

Elimin topuğunu ereksiyonuma bastırıyorum ve ona bir kaşıımı kaldırıyorum.

"Bu bir işkence. Bana *işkence* ediyorsun, Whit."

"Dinlenmen gerek," diyor ve kot pantolonunu kapıp ekiştirdikten sonra gömleğini giyiyor.

Bir iniltiyle koltuğına gömölüyorum ve tavana bakıyorum. Mutfağına geri dönüyor ve ovalama sesi duyuyorum.

"Whit, ne halt ?" Huysuzca sordum. "Dikkatimi dağıtmam lazım."

"Temizleyerek mi?"

"Benim... Benim nefes almak için alana ihtiyacım var, yoksa seni komaya . Teyzen beni öldürür. Kuzenlerin beni diri diri gömer."

"Beni öldürüyorsun. Gerçekten."

"Bunu bir güvenlik önlemi olarak düşünün.

"Peki," diye homurdandım. "Sen kazandın, ama iyileştiğimde seni soyacağım ve ben keşfetmeyi bitirene kadar bu daireden ıkmayacağız."

Mutfakta bir şey yere düşüyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum.

Evet, Whit, sadece bekle. Pislik.

Whit önümüzdeki dört gün boyunca dikkatli ama mesafeli. Bacaklarımın arasındaki canavarın uyanacağından korktuğu için bana çok fazla dokunmamaya dikkat ediyor, eminim. Ama beni hiç yalnız bırakmıyor. Her zaman orada, çok lezzetli ve ulaşılmaz görünüyor.

Derse gitmek için ayrılması gerektiğinde Mal'dan benimle takılmasını istiyor. Mal gelemediğinde de Magnus orada, video oyunlarında canıma okuyor.

"Kuzeninle tanıştım," diyor Magnus, kanepede yanıma otururken. Kırmızı bir bluz ve siyah, bilek hizasında dar bir kot pantolon giymişti. Daha önce onun gibi giyinen bir erkek görmemiştim. Hayatım boyunca.

Kuzenlerim ne düşünüyordur?

Bu düşünce beni kıkırdatıyor.

"Hangisi?"

Magnus'a tekrar bakıyorum ve küçük kaşlarının çatıldığını, dilinin ağzının kenarından dışarı çıktığını görüyorum.

"Sem. Beni hastaneden eve bıraktı."

Parmakları agresif bir şekilde kumandaya bastırırken dudaklarını ısıyor.

Bu benim için yeni bir haber ve şimdi odağım ekran ile yanımdaki küçük adam arasında bölünmüş durumda. "

"Peki bu nasıl oldu?"

Kızarıyor ve omuz silkiyor. "İyiym. Pek konuşmadı. Sadece fırsat buldukça bana baktı."

Bunun üzerine kıkırdıyorum ve kafası karışmış bir Sem'in görüntüleri beynimde beliriyor. "Muhtemelen senin gibi küçük bir adamı daha önce hiç görmemiştir. Ne giyyordun?"

"Çok çılgınca bir şey değil," diyor ve ben homurdanıyorum, ama koltuktan zıplayıp yumruğunu havaya kaldırdığında bu kısa kesiliyor.

"Seni öldürdüm, orospu çocuğu."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve sonra güldüm, "Çok tuhafsin, ufaklık."

"Biliyorum, ama en iyisi buna ayak uydurmak, değil mi?" "Evet. Sanırım öyle."

Mag kanepeye yaslandı. "Sem numaramı istedi." "Şimdi mi istedi?"

Mag kızardı ve omuz silkti. "Evet, ona ben verdim. Sence bunu neden yaptı?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Muhtemelen ilgisini çekmiştir. Sizi takip ettiğini görürseniz şaşırmayın."

"Takip mi?" diye soruyor, bana endişeyle bakarak.

"Biraz takıntılı olabiliyor ve bir şeyleri dışarıdan bulmanın bir yolunu buluyor...."

"Hacker gibi bir şey mi?"

"Hayır," diyorum, arkama yaslanıp karnımı kaşıyorum. "Belki."

Magnus inliyor ve floplar geri üzerinde ve kanepe

Dramatik bir şekilde,

bir elini yüzüne atarak.

"Artık benim hayatım bu. O kafede seninle hiç konuşmamalıydım. Şimdi etrafım biraz sosyopat olan koca adamlarla çevrili."

"Onları büyük sevdiğini sanıyordum?" Ben soruyorum, o da gözlerini deviriyor. "Evet, ama öldürücü değil."

Buna kıkırdıyorum ve sonra Magnus bana , gözleri her şeyin ne kadar çılgınca olduğundan sulanıyor.

Hayatıma hoş geldin, küçük dostum.

"Neden hepiniz bu kadar büyüksünüz?" diye soruyor kollarımı dürterek. "Dışarıdaki suda bir şey mi var?"

"Hey, beni dürtmeyi kes," diye mırıldanıyorum ve o yine yapıyor, küçük pislik.

"Senin büyük olduğunu sanıyordum ama Sem daha da büyük." Yan tarafımı dürtüyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Beni tekrar dürtüyorsan, bunu sen istedin."

Magnus'un gözlerinde bir parıltı beliriyor ve sonra parmağını yavaşça kolumun derisini dürtünceye kadar bana doğru çekiyor.

Ve ben onun üzerindeyim, onu sırt üstü çeviriyorum ve kalçalarımla onu yerinde tutuyorum.

Ağır ağır nefes alıyor, parmaklarımı yanlarına fokurdayan bir kahkaha atıyor.

"Siktir," diye kıkırdıyor ve altımda kıvranıyor, ben onu gıdıkladıkça zaten kısa olan gömleği yukarı kalkıyor.

"Bunu sana ödeteceğim," diye homurdanıyorum ve Magnus onu daha da gıdıkladığımda ciyaklıyor.

"Burada neler oluyor?" diyor arkamdan sert bir ses ve donup kalıyorum. Boynumu çevirdiğimde Whit'in kapıda durduğunu ve canı gibi görüldüğünü görüyorum.

Kendimi yukarı itiyorum ve Magnus'un ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Göbeğini aşağı doğru itiyor ve biraz utanmış görünüyor.

"Üzgünüm Whit. Biz... Ben onu kışkırtıyordum."

Whit bir kaşını kaldırır ve sonra kapıyı açık tutar. "Bugün yardım ettiğin için teşekkürler Magnus."

Mag hızla çantasını aldı ve koridorda kaybolmadan önce bana utangaç bir gülümseme sundu.

Kapı kapandığında Whit kollarını göğsünde kavuşturup beni izliyor.

Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum ve sonra iç çekiyorum. "ama dostum. Onunla . Sadece küçük bir pislik gibi davranıyordu."

Whit bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor.

"Aw. Kiskandın mı bebeğim?" Küçük bir gülümsemeyle soruyorum ve o da kızgınlıkla ofluyor. "bir şey yok. Sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum ve onu kendime çekip boynuna sarılıyorum. "Diğer erkekler bunu benim için yapmıyor. Sanırım ben sadece senin için eşcinselim."

Dokunuşumla rahatlıyor ve sonra boynuna bir öpücük kondurup kulağını ısııyorum. "Yine de senin için deli gibi azdım."

Demek istediğimi kanıtlamak için kalçalarımı ona doğru eğiyorum ve o da bana karşı titriyor.

"Seni şimdi istiyorum."

"Daha iyi olduğuna emin misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak boynundaki deriyi hafifçe ısııyorum. Onu içime çekiyorum.

"Ben hazırım. Günlerdir hazırım ama sen beni beklettin. Bunu istiyorum ve *şimdi* istiyorum."

Whit benden uzaklaştı ve ne kadar ciddi olduğumu ölçmek için bana baktı. elde etmek için yalan söyleyip söylemediğimi. Ben de onun gözlerinin dolmasına izin verdim.

bir yandan da elimi onun büyüyen sikiinde aşağı yukarı gezdiriyordum.

"Görünüşe göre sen de hazırsın," diye takılıyorum ve Whit titreyerek nefes veriyor. "Seni çıplak istiyorum, Whit. İkimiz de çıplak. Ve işimiz bittiğinde seni duşta yıkayacağım.

Whit'in dudakları titriyor. "Bunu çok düşündün, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok. Son birkaç gün işkence gibiydi," diyorum ve sonra parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu morartıcı bir öpücüğe çekiyorum.

Ağzının içini yalayarak içine doğru inliyorum. Tadı o kadar güzel ki. Tanrım, onu soymak ve dilimi her yerine sokmak için sabırsızlanıyorum. Gömleğinin alt kısmını elleyerek yukarı çekip başının üzerinden geçiriyorum ve yere bırakıyorum. Ona bakmak için bir an duruyorum ve sonra ne kadar mükemmel olduğuna dair yüksek sesle inliyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diye nefes alıyor Whit ve ben gözlerimi devirerek kot pantolonunun düğmesiyle oynuyorum.

"değil. Çok seksisin." "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim."

Başparmaklarımı kot pantolonuna sokup aşağı çekiyorum. Kolayca çıkmıyorlar, bu yüzden çömelip çıkmasına yardım ediyorum. Ve bu onu sadece boxer külotuyla bırakıyor, sert uzunluğu onlara karşı zorlanıyor. Ben de sikine sarılıyorum, sağlam elimi kalçasına götürüyorum ve iç çamaşırını çekiştirerek çıkarıyorum.

Aleti yüzümün önünde sallanıyor, uzun ve sert. Whit gözle görülür bir şekilde titriyor, elleri saçlarımin arasından geçiyor, başparmakları inatçı yanaklarımı okşuyor.

"Caleb," diye mırıldanıyor ve ben de şişmiş ucuna bir öpücük konduruyorum.

Tanrım, daha önce hiç sakso ama o olduğu için umurumda bile değil.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye nefes alıyorum ve onu tekrar emdiğimde Whit titriyor.

"Ne yaparsan yap, mükemmel olacak."

Bundan şüpheliyim, ama hevesli değilsem hiçbir şey değilim.

Bu yüzden dibine kadar yalıyorum ve sonra özensiz bir şekilde ucuna kadar öpüyorum.

Titriyor. Bacaklarında hissedebiliyorum. Kendini tutmaya çalışıyor.

"Tam bir kontrol manyağı," diyorum ve sonra onu ağzımın içine kaydırıyorum. Sıcak, pürüzsüz ve küflü bir tadı var. Şimdiden bağımlısı oldum.

Onu ağzıma alabildiğim kadar sokuyorum, öğürüyorum ve Whit inliyor. Bu sesi seviyorum, onu çıldırtmayı seviyorum, yüzden onu çekip tekrar deniyorum.

Tekrar öğürüyorum ve Whit'in elleri saçlarımda sıkışıyor. Onu çekiyorum ve ucuna bir öpücük konduruyorum. "Ağzımı sik, tamam mı? İsteddiğini "

"Caleb," diye inliyor, sikinin ucunu dudaklarıma sürüyor ve onları prekumla bulaştırıyor. Ne kadar da sapık bir sikici.

"Yap . Ben istiyorum."

Caleb beni izliyor ve ağzımı açtığımda titreyerek nefes veriyor ve kendini tekrar içeri kaydırıyor. Yavaşça başlıyor, dikkatlice içime pompalıyor, çok derine inmediğinden emin oluyor, ben de elimden geldiğince emiyorum ama çok pis oluyor. Salyalarım akıyor, tükürükler çenemden aşağı damlıyor, o daha hızlı hareket etmeye başladığında gözlerimden yaşlar akıyor.

"Çok iyi gidiyorsun..." diye inliyor, sikini içimde daha da ilerletiyor.

Öğürüyorum ve kalçalarına tutunuyorum ama o kadar tahrik oluyorum ki umurumda bile değil. Görünüşe göre sahiplenilmek hoşuma gidiyor.

"Çok yaklaştım," diyor ve sonra kalçaları hızlanıyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor. "Bana bak."

Yapıyorum ve onun karanlık gözleri, o lanet olası gözler, neredeyse çözülmemeye neden oluyor. Elimi uzatıp taşaklarını avuçluyorum ve o da bu his karşısında neredeyse bağılıyor. Sonra geri çekilmeye çalışıyor ama siktir et. Tamamen içine girdim. Onu kavrayıp içime o kadar geri çekiyorum ki burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum ve o çılgınca çekilmeye çalışıyor ama sonra onun etrafında yutkunuyorum.

Ve o benim adımı inliyor. Sperm boğazımın arkasına vuruyor ve ben onu yutuyorum. Açgözlülükle. Ona ihtiyacım var. Tadı çok güzeldi.

Ve sonra sarkıyor, yanaklarımı okşarken siki ağzımda yumuşuyor.

"Caleb," diye mırıldanıyor ve sonunda ağzımdan kaçmasına izin veriyorum.

Ona bakıyorum, yüzüm darmadağın. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ağzım ne kadar sert için kırmızı ve ıslak, ama bana bakış şekli. Gördüğü şeyden hoşlandığını biliyorum.

"Buraya gel," diyor ve beni yukarı çekiyor, ağzını ağızıma bastırıyor ve beni kabaca öpüyor. "Seni mahvedeceğim," diyor ve ben kabul ettiğimi inleyerek söylüyorum.

Beni alabilir.

Beni soyuyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp beni tamamen yutuyor. Ve kutsal anne, bu işte çok daha iyi. Sanki onun işiymiş gibi beni derin derin yutuyor. Elimi omzuna koyuyorum ve sağlam elimle boynunun ön tarafını hafifçe kavrayıp kendimi içinde hissediyorum.

"Whit, Whit," diye inliyorum o başını sallarken. Arkama uzanıyor ve parmaklarıyla kışıma masaj yaparken beni tekrar tekrar o sıcak, ıslak ağzına çekiyor. Ve sonra bir parmağı kışımın çatlağından aşağı kayıyor, deliğimde duruyor, onunla oynuyor, ona yapmak istediği şeyleri ima ediyor.

Titriyorum ve boğazından aşağı püskürtüyorum. Bir yaprak gibi titriyor, adını inliyordum. Utanç verici olmalıydı ama günlerdir . Bunu sadece onunla yapmak istedim. Başka kimseyle değil.

Whit başını kalçama yaslıyor, parmağı hâlâ deliğime masaj yapıyor ve ben de saçlarını okşuyorum.

"Seni becereceğim," diyor, gözleri kapalı, hâlâ yerde diz çökmüş bir halde.

"Biliyorum," diyorum.

"Bugün değil ama yakında."

"Sabırsızlanıyorum."

Sonra o karanlık gözlerini açıyor ve ayağa kalkarak beni odaya götürüyor.

"Yatağa. Yüzüstü yat," diyor sertçe. Ben de itaat ediyorum, yastığını altıma alıyorum ve orada kalan kokusunu içime çekiyorum.

Bir açılıp kapandığını duyuyorum ve sonra kışımın yanaklarını ayırıp bana bakıyor. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Whit'le hiçbir şey rahatsız edici olmamıştı. Son derece kolay oldu.

"Kendine bir bak," diyor, parmağını tekrar çatlağımda gezdirip deliğimde durdurarak.

Homurdanıyorum ve kalçalarımı biraz yukarı kaldırıyorum, o da duraklıyor.

"Açgözlü mü Caleb?

"Biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve derin nefes alıp yüzümü yastığa dönüyorum.

Bir kapak açılıyor ve soğuk sıvının aşağı kaydığını hissediyorum, sonra parmakları yine orada, bana sürtünüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Sonra bir parmağım içime giriyor ve oramın işgal edilmesinin verdiği tuhaf hisle inliyorum.

"Rahatla," diyor ve o içeri doğru masaj yaparken ben de elimden geleni yapıyorum. Çatlağımdan aşağı daha fazla kayganlaştırıcı damlıyor ve o da içimde çalışıyor. Ve parmak uçlarına kadar girdiğinde nefesim kesiliyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum içime girip çıkarken, parmağı kıvrılıyor, arıyor...

"Siktir," neredeyse bağıracaktım ki Caleb kıkırdadı.

"İşte orada," diyor ve tekrar yapıyor. Neredeyse yataktan düşecektim, sikim yine sertleşmişti.

"Bu da ne...." O tekrar tekrar yaptıkça inliyorum. Artık nefes nefese kalmıştım, nefesimi tutamıyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve ben farkına bile varmadan ikinci bir parmak daha ekliyor, makaslıyor, beni daha da açıyor, her seferinde içimde beni çığına çeviren o noktaya vuruyor.

"Whit," diye inliyorum. "Lütfen. Daha fazla."

Şimdi dört ayak üstündeyim, kığım havada, dirseklerim bükülmüş, alnım altımdaki yatağın üzerinde. Parmaklarının üzerinde kendimi becererek ona doğru dönüyorum. Çok çaresizim.

Whit kabaca, "Bunun için tam bir sürtük, hm," diyor ve ben inliyorum. "Evet. Senin için. Evet. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla."

Whit aniden yatakta kayıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor. Etrafıma uzanıyor ve sikimi avuçlarının arasına alıyor. Sonra beni iki yanımdan kavırıyor ve gözlerim doluyor. Eli sikimden aşağı doğru inerken parmaklarını sokuyor. Bu çok fazla. Çok fazla. Kıvraniyorum, inliyorum, tutunacak bir şey arıyorum. Tam o noktaya vuruyor ve ben patlamak neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlıyorum. Rahatlamak için.

Üçüncü bir parmak içime giriyor ve ben çok doluyum. Çok doluyum. Bunu daha önce nasıl yapmadım? Nasıl oldu da tüm hayatım boyunca

Bu olmadan mı?

Kıç yanağımı ısırdığında, aynı anda içeri ve aşağı ittiğinde, çığlık atıyorum, ipeksi çarşaflarına tekrar tekrar geliyorum. Tüm vücudum karıncalanıyor, kığım parmaklarının etrafında kenetleniyor, sikim elinde sarsılıyor.

Ve bittiğinde. Hareket edemiyorum. Yapış yapış olduğumu umursamadan kendi pisliğimin içine düşüyorum.

Whit'in parmakları hala kığımda ve ben ondan gitmesini bile istemiyorum. Sadece onu içimde tutmak istiyorum.

"Kal," diye mırıldanıyorum ve Whit parmaklarını yavaşça üzerimden çekmeden önce sırtıma bir öpücük konduruyor.

Yanaklarıma masaj yapıyor ve sonra onları açarak nabız gibi atan deliğimi izliyor. Bu kadar samimi olduğu için kızarıyor olmalıydım ama gülümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar doymuş durumdayım.

"İyi yaptın," diyor, başparmağını deliğime bastırıyor ve kığım onu hemen içine çekiyor. Görünüşe göre ben bir yarak sürtüğüyüm. Kim bilebilirdi ki?

"Ağrın var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum, o da sırtıma bir öpücük daha konduruyor.

"Bence sen bunun için yaratılmışsın."

Ona bakıyorum, usulca gülümsüyor, yanakları kızarmış. "Bana bir saniye ver, seni çıkarayım, tamam mı?"

Başını iki yana sallar. "Gerek yok. Zaten yaptım." Kaşları kalkıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Peki, o zaman bana yirmi dakika ver, bunu tekrar yapabiliriz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

W ben kendimi yukarı itene kadar bana kaşlarını çatıyor ve duşa gidiyoruz. Açtım ve çarşaflarını çıkardığını duydum.

"Daha fazla çarşaf almanız gerektiğini biliyorsunuz. Hatta birkaç tane daha. Bunu günde birkaç kez yapmayı planlıyorum," diye takılıyorum Whit banyoda belirdiğinde, saçları dağınık, elleri kalçalarında.

Önümde çıırılçıplak duruyor ve ben buna bayılıyorum. Tenindeki beyaz çizgiler onu daha da seksi yapıyor.

Hay sikeyim. Yara izlerini falan seviyor olmalıyım çünkü bu beni gerçekten .

"Kolunu sar," diyor ve plastik bir torba uzatıyor.

"Evet baba," diyorum ve bana yardım ediyor, sonra da işaret ediyor. "Duşa gir, Caleb. Dikişlerini ıslatma."

Gözlerimi deviriyorum ama içeri adım atıyorum ve hemen arkamda, beni kendine çekiyor, elleri göğsümde yayılıyor.

"Beni de yıkayacak mısın? Güzel ve temiz olduğumdan emin olmak için?" Küçük bir kahkahayla soruyorum ve Whit sabun için etrafıma uzanıyor ve beni köpürtmeye başlıyor, ki bu cidden en tatlı işkence türü.

"Ben de seni yıkayabilir miyim?" Soruyorum ve arkama uzanıp kığını tutuyorum.

Aleti yanaklarımın arasında güzelce sokuluyor ve öne doğru eğilip beni becermesi için onu davet etmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum. Kahretsin, ben zaten hazırım, ama şansım yok çünkü o dönüyor

Beni çeviriyor ve yüzünde ciddi bir konsantrasyonla önümü yıkamaya başlıyor.

"Bu işi çok ciddiye alıyorsun," diyorum ona ve karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Temiz olmakta yanlış bir şey yok."

"Şey, özellikle de beni temizleyen sensen," diyorum, sikimi metodik bir hassasiyetle yıkarken.

Çömeli bacaklarımı yıkadığında, "Hadi ama," diye homurdanıyorum.

"Şimdi durula," diyor ve ben bir nefes veriyorum ama itaatkâr bir şekilde dönüyorum, köpükleri cildimden duruluyorum.

"Şimdi bende," dedim ve sabun için elimi uzattım.

"Şimdiden yolu yarılادم," diye homurdanıyor gözlerini kısarak. O haklı. Haklı. Vücudunun yarısı zaten köpüklerle kaplı.

Başımı eğiyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. "Şimdi, Whit. Beni bundan mahrum etme. Seni on yıldır çıplak istiyorum. Islak ve çıplak olman gördüğüm en ateşli ilk beş şey arasında. Sana dokunmama izin ver."

İç çekip sabunu avucuma vuruyor ve ben de bacaklarının arasına da zaman ayırarak pürüzsüz tenini ovuyorum. Fazladan çok zaman.

"Tanrım, çok ateşlisin dostum," diyorum ve sonra, oflayıp puflamasına ve parmaklarını sinirli bir şekilde kalçalarına vurmasına rağmen, siki sertleşiyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Çıplak olmanı tercih ederim," diyorum Whit'e. O da alaycı bir tavırla oflayıp pufluyor, yerine uzun kollu bir gömlek ve eşofman altı giyiyor. Ben sadece eşofman giymiştim. İç çamaşırı giyme zahmetine bile girmedim. Whit'in aklına dahiyane fikirler gelirse daha kolay erişebilir.

"tercih ederim."

Surat asmak istiyorum ama kanepeye kadar takip edip üstüne çıkıyorum ve tüm gövdesi ortaya çıkana kadar tişörtünü çekiştiriyorum. Yüzümü çıplak tenine yaslıyorum ve iç çekiyorum.

"Daha iyi."

"Saçmalıyorsun," diyor Whit ama yine de ellerini saçlarımın arasından geçiriyor ve televizyonu açıyor. Arka planda oynuyor ve ben sadece yarısına kadar dikkat ediyorum. Whit ona bakmıyor bile. Kindle'ını okuyor, parmakları hafifçe boynuma masaj yapıyor.

"Bu hafta sonu ne yapıyoruz?" Tenine karşı mırıldanıyorum. Sonra başımı biraz sağa kaydırıyorum ve meme ucunu ısıırıyorum.

Tıslıyor ve beni çimdikliyor.

"Uslu dur."

Tekrar yapıyorum ve saçımı çekiştiriyor. "Cidden çocuk gibisin."

Uzanıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Sadece biraz ilgiye ihtiyacım var. Peki, bu hafta sonu ne yapıyoruz?"

"Evde kalıp kitap okumayı planlıyordum."

"Götlük yapma," diyorum, dudaklarımı tekrar onunkilere bastırarak.

Başımı kucaklıyor ve bana yavaş, pis bir öpücük veriyor. Dili ağzımın içinde yalıyor ve ben onun tadında kaybolmaktan kendimi alamıyorum. Dakikalar sonra ikimiz de nefes nefese ayrıldığımızda, tekrar ona sokuluyorum ve iç çekiyorum. Teninin benimkine değmesini seviyorum. Her zaman çıplak olmalı.

"Mal sahilde şenlik ateşi yakıyor. Gitmeliyiz."

"Gitmemeyi tercih ederim."

"Yazık. O zaman Magnus'la gitmem gerekecek."

Whit altımda gerildi ve sonra homurdandı, "İyi. Ben giderim."

Onun tenine gülümsüyorum ve yüzümü tekrar televizyona çeviriyorum. Bu kolay oldu. Görünüşe göre Whit kıskanç bir . Kıskanması için bir sebep yok. Onunla ilgileniyorum. Hem de çok.

Whit'le birlikte olmak çılgıncaydı. Başka birine hiç bu kadar aşık olmamıştım. İlk tanıştığımızdan beri, onu çok ciddi ve toplu gördüğümünden beri, neredeyse tüm dikkatimi tüketti. Sanki odaklanabildiğim tek kişi o. Onun bir erkek olması artık hiçbir şeyi etkilemiyor. Sadece onunla ilgileniyorum.

Cumartesi günü biz farkına bile varmadan geldi ve Whit ile ben sahile doğru yola çıktık. Flanel tişörtüm, kot pantolonum ve

beyzbol şapkası, Whit'i çıldırtıyor. Beni görebiliyorum, o dar pantolonunun içinde kurnazca kendini ayarlıyor.

Hak ettiğini buldu. Varlığıyla bile benimle dalga geçiyor.

Bu sabah duştan çırılçıplak çıkmaya cesaret etti, kıyafetlerini almak için eğildi, bana kışının güzel bir görüntüsünü verdi ve sonra sınıfa gitti. Bana ne yaptığını o da biliyordu. sırtıttı. Onun da en az benim kadar azgın olduğunu düşünerek kendimi bir çeşit haklı çıkarma hissine kapıldım.

"Siz pislikler ," diye gülümsüyor Mal, açılmamış iki birayı kaldırıp bana uzatırken. İnsanlar etrafımızda dolanıyor, bazıları içiyor, diğerleri dans ediyor. Mal'ın şenlik ateşi yılın bu zamanı her zaman çok popülerdir. Aslında Mal'ın yaptığı her şey öyle. İnsanlar ona akın ediyor.

"Bunu sürüklemek zorunda kaldım," diyorum başparmağımı omzumun üzerinden atarak.

Whit yanıma geldi ve Mal ona yumruk attı. Sonra Whit benim için biramı açıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkürler bebeğim," diyorum ve onu yanıma şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Siz çocuklar çok tatlısınız. İçimden kusmak geliyor," diyor Mal.

"Bree'yi öptüğün için seni geri alıyorum. O görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum," diyorum.

Mal memnun görünüyor ve sonra bana, "Sem ve Luke burada. Gönülsüzce seni arıyordum."

"Meh, beni bulacaklar. Eminim taciz edecek birini bulmuşlardır."

Whit ve ben birkaç dakika daha kaynaştıktan sonra sahilde bir koltuk buluyoruz. Whit bir havlu serip üzerine uzanıyor, bacaklarını açıyor ve ben de aralarına giriyorum. Bu adam aslında her birimiz için birer tane olmak üzere *iki havlu* getirmek istemişti. Ona kesin bir dille hayır, paylaşacağız demiştim. teşekkür ederim.

Başımı omzuna yaslıyorum, bacaklarım önümde uzanıyor.

"İki havlu getirmeliydik. Yarınız kumun içinde," diye alay ediyor.

"Bacaklarıma bak, Whit. Etkileyici olduklarını biliyorum."

Kulağıma homurdanıyor ve sonra donmuş elini gömleğimin altına sokuyor.

Benden bir tıslama kaçıyor ve o alçak sesle kıkırdıyor. Ona bakıyorum ve gözleri parlıyor. Gah, bu adam. Beni delirtiyor.

"Bana dokunmaktan çekinme," diyorum. "Sana asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

Whit meme ucu halkamı çekiştiriyor, ben de bir iniltiyi bastırıyorum.

"Hey, siz ikiniz!" diyor kadınsı bir ses solumuzda ve Bev bize doğru yürürken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Birlikte çok tatlısınız," diyor Bev, önümüzde durmak için hareket ederek. Kollarında bir yığın broşür var.

"Teşekkürler," diyorum ona gülümseyerek. Whit hiçbir şey söylemiyor.

Hemen bir kâğıt aldı ve bana uzattı.

"Nedir bu?" Ön tarafını kaplayan renkli baskıya bakarak soruyorum.

"LGBTQIA kulübümüz için bir el ilanı. Herkese kapımız açık ama artık açık olduğun için katılmak isteyebileceğini düşündüm. Her ay sosyal etkinliklerimiz ve ihtiyacı olanlar için bir destek grubumuz var."

"Bu harika görünüyor," diyorum ve kâğıdı katlayıp cebime koyuyorum.

Bev ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Harika! Yıllardır Whit'in gelmesini sağlamaya çalışıyoruz ama gelmiyor."

"Meşgulüm," diye Whit.

Bev gözlerini deviriyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Ona nasıl dayanıyorsun?"

"İnsanın üzerinde büyüyor ve harika bir kafa yapısına sahip olması da buna yardımcı oluyor." Whit arkamdan öksürüyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Çok iğrenç. O zaman toplantıya gelecek misin?" Bev sordu, ben de omuz silktim.

"Nasıl tanımladığımdan emin değilim. Sadece bu adamın sikini sevdiğimi biliyorum."

Whit arkamdan derin bir iç geçiriyor ve ben de kahkahasını tutmaya çalışan Bev'e bakıyorum. "Sorun değil. Etikete gerek yok. Sadece gel ve...."

"Erkek arkadaşım," diyorum tereddüt etmeden.

"Harika," diyor ve el sallayarak veda ediyor, ayrılırken başka birine bir broşür uzatıyor.

"Ciddi misin?" Whit ses tonuna sinirlenerek sorar.

"Bana doyamıyorsun. Parti gibi davranmayı bırak." "Kimsenin sikimi ne kadar sevdiğini bilmesine gerek yok."

"Ah, şu kelimeyi söylemeyi kes. Düşünmesi bile beni sertleştiriyor.

O.

"Saçmalıyorsun."

Başımı arkaya yaslıyorum, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve gülümsüyorum

içine. Soğuk bir elini yanağıma koyuyor ve gençler gibi öpüşene kadar beni daha da içine çekiyor. Ve eğer küçük bir gölge üzerimizde belirip bizi bölmeseydi onu dilimle becermeye devam edecektim.

"Merhaba çocuklar," diyen bir ses ağzımı Whit'inkinden yavaşça ayırmama neden oldu. Dar, bileklere kadar uzanan kot pantolon, jartiyer ve başka bir göbek giymiş olan Magnus'a bakıyorum. Kabul etmeliyim ki bu adamın tarzı var. Benden daha iyi giyindiği kesin.

"Selam, Mag. N'aber?" Sadece öpüşmeye geri dönmek isterken arkadaşça davranmaya çalışarak soruyorum, Whit. Şu anda taşaklarımda büyük bir sıkıntı var.

"Hımm... Sem, kuzenin," diye etrafına bakınıyor ve ateşin diğer tarafında bize bakan Sem'i görüyorum. Seri katil gibi görünüyor. "O, şey, sanırım beni takip ediyor ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim."

"Seni uyarmıştım," diyorum omuz silkerek.

Mag gergin bir kahkaha attı. "Söyledin ama ciddi olduğunu düşünmedim. Beni gizlice takip ediyor gibi."

"Muhtemelen sana aşık olmuştur. Yani, şu haline bak. Çok güzel görünüyorsun."

Whit yan tarafımı dürttü, ben de .

Ona bakarak, "Hayır, boo, bunu sadece benim için yaptığını biliyorsun, değil mi? Yoksa neden evlenme teklifini kabul edeyim ki?"

"Kapa çeneni Caleb," der usulca ama artık çok geçtir. Magnus çoktan duymuştur.

"Nişanlandınız mı?" Magnus gözleri kocaman açılmış bir halde boğuk bir sesle konuştu.

"Öyle derler," diye cevap veriyorum ve Magnus'un gözlerinin Whit ve benim üzerimde gezinmesini izliyorum. Sanki Whit'in elinin gömleğimin altında olduğunu ve dudaklarımda onun öpücükleri yüzünden şiştiğini yeni fark etmiş gibi.

Magnus gözlerini bizden ayırıp omzunun üzerinden bakıyor. Sem artık ateşin diğer tarafında değil. Hayır, şimdi uzanıp Magnus'un gömleğinin ucunu parmaklayabilecek kadar yakınıımızda duruyor.

Magnus ona ters ters bakar ve elini savurur.

Magnus "Beni yalnız bırakın" diyor ve sonra bize dönüyor. "Özür , kafam karıştı. Whit, senin zaten...." olduğunu sanıyordum.

Whit onun sözünü kesiyor, elleri karnımda sıkılaşıyor. "Yeter, Magnus. Lütfen."

Magnus bizi şaşkınlıkla izlerken Sem Magnus'un kolunu çekiştirmeye başlıyor ve Magnus dönüp kaşlarını çatıyor.

"Affedersin, Goliath. Sakıncası var mı?" Sem'in kaşlarını çatmasına kıkırdadım.

"Ne giyiyorsun sen?" Sem sorar ve Magnus gözlerini devirir.

"Giysiler. Sen ne giyiyorsun?"

"Bir kıza benziyorsun."

"Ve sen de bir deve benziyorsun. Bataklığına geri dön."

"Kahretsin, bana yaklaşan kekeme çocuğa ne oldu?" Gülerek soruyorum.

"Ben Hayır daha uzun Korkuyorum. Sen vardır çoğunlukla zararsız. Ancak şu anda sadece bu canavara sinir oluyorum."

Sem birasından uzun bir yudum alır ve ardından Magnus'un pantolon askılarından birini koparır.

Magnus ellerini kalçalarına koyar ve . "Ciddiyim. tefek olabilirim ama yine de canınıza okuyabilirim."

Sem buna kıkırdar ve sonra biraz daha uzun durur. Magnus'tan daha iri ve en az iki kat daha geniş.

"Denediğini görmek isterim, küçük kız."

"sende. Sadece bekle," diye homurdanır Magnus ve sonra uzaklaşır. Sem onu takip ediyor.

"Neydi o?" Whit soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Görünüşe göre Sem'in ilgisini çekmiş. Hayatında daha önce Magnus gibi birini hiç görmemiş. Muhtemelen onunla ne yapacağını bilmiyordur."

"Erkeklerden hoşlandığını düşünmemiştim."

"Değil," diye başlıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "En azından öyle olduğunu sanmıyorum."

"Cinsellik bir spektrumdur, bu yüzden bir uçtan diğerine daha fazla olma ihtimali var."

"Bilmiyorum dostum. Tek bildiğim, seninle tanıştığım da benimkinin bir uçtan diğer uca kaydığı."

"Ne zaman tanıştık?" diye soruyor.

"Belki tam olarak tanıştığımızda değil ama bana sarılmaya başladığında kesinlikle gidiciydim. Elveda, heteroseksüellik."

Çenesini omzuma yaslıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Bir süre ateşi izliyoruz, ben biralarımı içiyorum, Whit sarılıyor. Ellerin ikisi de gömleğimin üzerinde, bir eli

Biri mutlu izlerimden geçerken diğeri göğüs ucu halkama dokunuyor. "musun?" diye soruyorum.

"Neden ki?"

"Çünkü parmakların beni deli ediyor."

Onları susturuyor ve özür diliyor ama ben sadece kıkırdıyorum.

"Hayır, umurumda değil. Demek istediğim, azgın bir ereksiyonum var ama devam et. Ellerini koyduğun için asla özür dileme. Bana dokunman hoşuma gidiyor."

"Sen öyle diyorsan," diyor ve ekliyor. "Kindle'ımı getirmeliydim."

"Onsuz yaşayamıyorsun, ha? Ben bile seni ondan uzun süre uzaklaştıramıyorum."

"Beni çok şey yapmaya ikna ediyorsun," diyor Whit ve boynuma bir öpücük konduruyor. Boynumu büküyorum ve o da emiyor, ısırıyor.

"İz bırakıyor musun bebeğim?" Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında soruyorum.

"Belki de."

. "Belki de, diyor. Bu adam."

Whit'in gülümsemesini şakağında hissedebiliyorum ve biraz daha eriyorum.

"Bil diye söylüyorum, beni istediğin zaman istediğin yerde işaretlemekte özgürsün." Whit, "Bunu anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı ve sonra, "Peki ya

eve dönebilmek için turumuzu tamamlayacağız. Sanırım sizi işaretlemek istediğim birkaç yer daha var."

"Whit," diye inliyorum ve bacaklarının arasına kayıyorum. "Sosyal olmalıyız ve sen bende sürekli evimizde saklanma isteği uyandırıyorsun."

"*Olmalı*, doğru terim bu. Sosyal olmaya *gerek* yok Caleb."

"Tanrım, o koca beynin beni tahrik ediyor. Neden bu kadar inandırıcısın?"

"Münazara kulübünün bir parçası olmamın bir sebebi var. Sence seni şimdi gitmeye ikna edebilir miyim?"

Sertçe yutkunuyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Biraz daha sosyalleşelim. Sonra eve gideriz, tamam mı? Zaten Sem'i kontrol etmemiz gerekiyor. Çok fazla sürüngenlik yapmadığından emin olalım."

Ayağa kalkıyorum ve elimi Whit'e uzatıyorum, da homurdanıyor ama isteksizce tutuyor. Özür dilemek için onu kısa bir öpücük için kendime çekiyorum ve sonra biraz kaynaşyoruz. Bree ve Mal'i bir havlunun üzerinde öpüşürken görüyoruz ve ardından Sem'in müzik eşliğinde kalçalarını sallayan Magnus'u incelediğini görüyoruz. Luke biri kucağında olmak üzere bir grup kızla sohbet ediyor ve tanımadığım bir grup insan da .

Whit kuru bir sesle, "Birbirimize karıştığımıza sevindim," diyor ve ben de poposunu çimdikliyorum. "Dışarıdayız, diğer insanların arasındayız. Bu önemli bir şey."

"Sınıfta yeterince sosyalleşiyorum. Ne kadar uzun süre yaşarsam.... o kadar az insanla birlikte olmak istediğimi fark ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman bana sahip olman iyi bir şey bebeğim. Seni genç ve daha az alaycı tutacağım."

Bir şey bana çarpıyor ve öpüşmeye o kadar dalmış iki insan görüyorum ki nereye gittiklerine bile bakmıyorlar. Eller her yerde. O bir meme mi?

"Yani bu şenlik ateşi aslında bir çiftleşme ritüeli," diye gözlemliyor Whit ve ben de elini sıkıyorum.

"Çalışıyor mu?" Ona bir kaşımı ve o da kızgınlıkla ofluyor. "Bu benimle çiftleşmek istemene neden oluyor, ha? İtiraf et."

Whit ayaklarının üzerinde kayar ve sonra tüm ciddiyetiyle, "Korkarım öyle, Caleb," der.

Bu sefer kaşlarım kalkıyor ve eve gitme zamanının geldiğine karar veriyorum. Sanırım Whit . Bazen evde kalmak daha iyi.

"O zaman eve gitmeliyiz."

Whit küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor ve ben de getirdiğimiz havluyu hızla alıp arabaya doğru hızlı adımlarla yürüyorum.

"Neden hukuk okumaya karar verdin?" Whit'e sordum. Çıplak vücuduna yayılmıştım, tüm vücudum *birden fazla* orgazmdan doymuştu. Bu sefer gerçekten kendini aşmıştı.

omuz silkiyor. "Bu işte iyiyim."

"Hepsi bu kadar mı?" Parmağımı meme ucunun etrafında gezdirerek soruyorum. Dokunuşumun altında büzülüyor ve hafifçe çimdikliyorum.

"Bilmeniz gerekiyorsa, ailem buna karar verdi."

"Ailen bok kafalı. Geleceğine karar verecek kişinin sen olması gerekmez mi?"

"Evet, ama... neyi yapıp neyi yapamayacağımı belirleyen hafifletici koşullar var."

"Ne gibi?"

Sağlam elimin parmakları kollarını saran yara izlerinin üzerinde geziniyor, başparmağım bilekten dirseğe uzun sivri uçlu yara izini takip ediyor. Buna biraz takmış durumdayım, bunun hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum. Gerçi henüz hiçbirini açıklamadı, ki bu iyi bir şey. Daha sonra açıp benimle konuşabilir. Acelesi yok. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o da titriyor, Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

"Birçok şey 23 yaşında güven fonumu alıp alamayacağıma bağlı." "Ne gibi?"

Cevabını bekliyorum ama cevap vermiyor. Aramızda uzun bir sessizlik uzuyor ve ben dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Ve lanet olsun, çok lezzetli görünüyor. Saçları buruşmuş ve gözleri ağırlaşmış.

Daha önce ona çok iyi kafa attım. Dilimle yaptığım o şey yüzünden gözleri yuvalarından fırladığı için hâlâ kendimi tebrik ediyorum.

"Bu da sırlarından biri mi?" Alay ediyorum.

Bakışlarımı yakalıyor ve iç geçiriyor: "Hukuk ya da tıp seçebileceğim iki bölümdü."

"Evet, anladım, ama güven fonunuzun size serbest bırakılmasını başka ne belirler? Sizi engelleyen birden fazla şey varmış gibi konuştunuz."

Boğazını temizledi ve ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, "Önemli bir şey yok. Sadece bazı küçük şartlar."

Ona inanmıyorum ama bu konuşmadan dolayı tedirgin oluyor gibi görünüyor, ben de konuyu kapatıyorum ve başımı göğsüne yaslayıp nefes alışını dinliyorum.

Whit bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Amcan ve kuzenlerinle çalışmak gerçekten istediğin şey mi?" diye soruyor.

"Evet, ben basit bir adamım. İş güvencem var ve düzenli bir gelir elde edebilirim."

"Hiç daha yüksek beklentileriniz olmadı mı?"

"Ne? Hurdalarla çalışan bir adamla nişanlı olmak senin için yeterince yüce değil mi?"

Whit boynumu sıkıyor, "Kastettiğim bu değildi."

"Ciddi gibiydin. İtiraf et. Senin gibi adamlar genellikle benim gibi adamlara gitmez."

Whit hiçbir şey itiraf etmiyor, sadece o uzun çıplak tenimde gezdirmeye devam ediyor.

Başka bir şey söylemeyince, "Peki hukuk fakültesine nereden gideceksin?" diye sordum.

Whit'in elleri duraklar ve "Harvard, büyük olasılıkla" der.

Dirseklerime yaslanıp ona bakıyorum. "Kahretsin, ülkenin öbür ucunda, Whit."

Yüksek sesle yutkunuyor. "Evet."

"Henüz kabul edilmedin mi?"

"Hayır, LSAT sınavına girip oradan devam etmem gerekiyor ama tercih ettiğim okul orası. Ailem bu konuda ısrar etti."

"Ya burada kalmak istersen? Yakınlarda iyi okullar olmalı değil mi?"

"Var ama... Sadece bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum." "Ya kalmak için bir teşvik varsa?"

Parmaklarımı boynuna götürüyorum ve yüzünün yan tarafını kavıyorum. Ona doğru eğiliyor ve ben de onu usulca öpüyorum.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz, Caleb."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, onu tekrar öpüyorum ve sonra bana karşı inleyene kadar dilini emiyorum.

Uzaklaştığımda alnımı onunkine bastırıyorum. "Ama seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Aramızdaki ilişki böyle. Yani... Harvard'da ısrar ediyorsan, eminim orada bir iş bulabilirim."

Whit altımda geriliyor ve ben onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kalbim göğsümde tekliyor ve sessizliğinin anlamı karşısında midem biraz sıkışıyor.

Beni orada istemiyor. *Bu sıradan bir şey.* Bu başladığında bana ne beklemem gerektiğini söyledi. Bir bitiş tarihi var. Bunu varsaymakla aptallık ettim. Çok aptalca.

Bunu unutamam. Bunu olmadığı bir şeymiş gösteremeyiz.

Kalbimdeki acı dolu gözyaşlarına rağmen ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Elbette, bu sadece beni de yanında istiyorsan geçerli. Seni etmem delilik olur. Ben Sem değilim."

Sözlerim karşısında hafifçe gevşiyor ve kalbim biraz daha kırılıyor. "Bu konuşmayı başka bir zamana bırakabilir miyiz Caleb? Ben... ben sadece bu akşamı seninle, geleceğin üzerimizde belirmeden geçirmek istiyorum."

Başımı sallıyorum ve sonra başımı tekrar göğsüne bastırıyorum. Gözlerim yanıyor ve bu hissi göz kırparak uzaklaştırıyorum. Alerjiden olmalı.

Whit farklı bir konuşma başlatmaya çalışıyor ama ben onu takip etmekte zorlanıyorum çünkü ben ne hissediyorsam onun hissetmediğini düşünüyorum. Ve bununla birlikte utanç geliyor. Bu kadar savunmasız olmaktan, onu arzulamaktan nasıl vazgeçeceğimi bilememekten.

Boyumdan büyük işlere .

"Her şeyi , değil mi?" Whit sonunda yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye mırıldandım ve yüzümü boynuna gömüp ona nefes verdim.

İç

nd Bunun ne zaman biteceğini kim bilebilir? Doymam lazım.

e. "Üzgün gibi davranıyorsun."

"Üzgün değilim, sadece bazı şeyleri kabullenmeye çalışıyorum."

"Çok üzgünüm Caleb," diye fısıldıyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor.

"Olma. Bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadın."

Sessizlik bizi sarıyor ve biraz saygınlığım olması için kendi yatağıma geçmeliyim ama yapamıyorum. Onsuz olmak istemiyorum. Böylece onun etrafında kıvrılmış, huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda Whit gitmişti. Çarşaflar soğuk, dönüp yüzümü yastığa bastırıyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum. Dün gece üzerimde bıraktığı iz yüzünden boynum hâlâ hafifçe zonkluyor ve dalgınca ovalıyorum.

Whit'i, bu ilişkinin bana yaptıklarını unutabilecek miyim bilmiyorum. Beni nasıl değiştirdiğini. Yıllar boyunca bu şekilde uyanma ihtimalimin çok yüksek olduğunu bildiğim için göğsüm ağrıyor.

Sessizlik etrafımdaki havaya nüfuz ve bunun bizim için sonun başlangıcı olup olmadığını merak ediyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

(Whit'i biraz yalnız bırakmaya karar verdim. Belli ki buna ihtiyacı var, bu yüzden apartmanda hayalet gibi dolaşmak yerine spor salonuna gidiyorum

ve kırık elimle yapabildiğim egzersizleri yapıyorum. Sonra Mal ve Bree'nin yanında bir dakika daha durmaya dayanamayana kadar takılıyorum. Birbirleriyle göz göze gelmelerini izlemek bana sadece Whit'in bu şekilde bakmak için etrafta olmadığını hatırlatıyor.

Whit'in yanında böyle mi
görünüyorum? Bu kadar
acınası mıyım?

Evet, evet. Sanırım öyleyim.

Nihayet o gün eve döndüğümde Whit'i göremeyince, acaba bir çanta toplayıp bir süreliğine uzaklaştım mı diye düşündüm. Kafamı boşaltmak için. Yarın izin günüm. Ders yok, iş yok, neden olmasın?

Evet, bu iyi bir fikir.

Bazen lanet bir dahi oluyorum.

Bir motele falan gidip günü içerek ve kötü gündüz televizyonu izleyerek geçireceğim. Bunu fazla düşünmekten iyidir. Bu her neyse. Zaten endişeden aklımı kaybediyorum.

Whit'in ayak sesleri apartmanda yankılandığında plastik çantamı ihtiyacım olan şeylerle doldurmanın ortasındaydım.

"Caleb?" diye sesleniyor ve ben donup kalıyorum.

"Buradayım," diyorum ve kapıdan içeri girdiğinde onu karşılamak için dönüyorum. Tanrım, rüya gibi görünüyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim..." Gözleri aşırı doldurulmuş plastik çantama takılıyor ve onları daraltıyor.

Belki de güzel bir seyahat çantasına yatırım yapmalıyım. Şu anda biraz acınası görünüyorum.

"Bu da ne?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, ben de omuz silkip başka bir atleti içine sokuyorum. Bu noktada, ne paketlediğimi bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hepsi çorap olabilir.

"Mini bir tatile çıkıyorum."

"Neden?" diye soruyor, parmaklarını kollarına vurarak. "Uzaklaşmaya ihtiyacım var. Biraz düşünmeliyim."

"Neyi düşüneyim?"

Cevap vermedim çünkü ne diyecektim ki? Bu yıldan sonra beni istemediği için üzgün olduğumu. Ülkenin öbür ucuna taşınacağı için kalbimin biraz kırıldığını. Belki de, sadece belki, onun gerçekten erkek arkadaşım olmasını dilediğimi. Evet, elimde hiçbir şey yok. Şu anda söyleyeceğim herhangi bir şey beni daha da zavallı gösterecek. Bu sadece onun için sıradan bir durum. Bunu unutmamalıyım. Burada görecektir bir şey yok.

Ben de en azından diş fırçamı almak niyetiyle banyoya doğru ilerliyorum ama Whit çantayı elimden kapıp karıştırmaya duruyorum.

"Üç çift çorap ve bir atlet paketlemişsin."

"Toplanma sürecimi böldün. Normalde çok titizdir," diyorum ve odaya geri dönüp çantayı boşaltıyorum ve baştan başlıyorum.

Yavaşça tekrar toplanmaya başlıyorum ve Whit iç geçiriyor. Yanıma gelip bana yardım ediyor, bir parça giysi seçiyor, güzelce katlıyor ve çantaya yerleştiriyor. Tüm giysilerim çantanın içine düzgünce yerleşene kadar bunu yapıyor. Sonra da bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum utangaç bir ifadeyle ve elinden alıyorum. Parmaklarımız sürtünüyor ve karıncalanmalar koluma doğru ilerliyor. Çok kötü oldum.

Whit alt dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Bir değil."

Banyoya gidiyorum ve Whit diş fırçamı ve deodorantımı toplarken beni izliyor.

"Diş macunu," diyor ve ben de onu çantama atıyorum. "Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Bir yerde." Birden kendimi aptal gibi hissettim. Artık gitmek istemiyorum. Diş macunu aşırı dolu çantamdan düşüyor ve onu ayağımla yerde bir alet gibi karıştırıyorum.

Whit eğilip ve bir kez daha çantamın içine yerleştiriyor ve ben aynı anda hem toplanmama yardım etmesini seviyorum hem de *kalmam* için mücadele etmediği için yıkılıyorum.

"Ne kadarlığına ?"

"Bu gece ve yarın," diyorum ve Whit ayaklarının üzerinde kayıyor, elleri ceplerinde.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

"Ben... seninle gelebilir miyim?" diye soruyor usulca ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Şükürler olsun. Bütün bu gezinin amacı Whit'ten biraz uzaklaşmaktı ama artık gitmek istediğimden emin değilim. Onsuz bok gibi uyuyacağım.

Onu özleyeceğim.

"Evet, dostum. Benimle gelebilirsin. Eğer istersen."

Whit oyalanmıyor bile. Bavulunu kaptığı gibi harekete geçiyor.

"Sadece bir geceliğine gideceğiz," diyorum, bir sürü kıyafeti dikkatlice katlayıp içine yerleştirmesini izliyorum.

"Biliyorum, ama hazırlıklı olmak her zaman iyidir." Kayganlaştırıcıyı alıyor ve yanaklarım kızarıyor çünkü evet, ben kolayım ve bu gece bana ne isterse yapmasına izin vereceğimden eminim.

Mutfağa gidip su ve yiyecek dolu bir çanta hazırlıyor. Sanki hayatta kalma yürüyüşüne çıkacağımızı düşünüyor ama ben bir şey söylemiyorum. Bırakayım da işini yapsın. Sanırım deliliğinin bir yöntemi var.

On dakika sonra yüz bin dolarlık arabasına bindik ve Whit "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bilmiyorum." "Bilmiyor musun?"

"Sadece kanatlanıyordum, dostum. Hiçbir planım yoktu. Sadece kaçmak istedim."

"Tamam, o zaman bir öneride bulunabilir miyim?" diye soruyor ve ben de ona yan gözle bakıyorum.

"Evet, Whit. Devam et."

"Bir yer biliyorum ve orayı seninle birlikte deneyimlemek istiyorum. Olur mu?"

Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, bebeğim. Çok isterim." Telefonuna bir şeyler yazıyor ve sonra yola çıkıyoruz.

Whit müzik açıyor ve diyor ki, "Yaklaşık iki saat uzaklıkta. Hala uygun mu?"

"Evet."

Koltuğumda arkama yaslanıp başımı cama yaslıyorum, arabaların geçişini izliyorum ama çoğunlukla sadece Whit'e bakıyorum.

Siktir et şu adamı. Çok düzgün biri. Tek başıma yaptığım geziye elini kolunu sallayarak girdi. Ve ben iki kere bile gözümü kırpmadım.

Otoyolları değiştirerek şehir dışına çıkıyoruz ve manzaramızın daha kurak hale gelmesini izliyorum. Ama farkına bile varmıyorum çünkü tüm zaman boyunca Whit'i düşünüyorum. Kendimi öyle bir muhtaçlık haline sokuyorum ki, arabadan indiğimizde ona doğru atılıyorum, onu kollarıma çekiyorum ve doğru bastırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, elleri sırtımda geziniyor. "Evet, sadece... sadece sana dokunmak istedim."

Whit bana sarıldı. "Bana istediğin kadar dokunabilirsin."

Onu içime çekiyorum ve nihayet çekilene kadar birkaç dakika böyle duruyoruz. Geldiğimden beri ilk kez manzarayı seyrediyorum. Çölün ortasındayız. Büyük Joshua ağaçları kızıl ufku kaplıyor ve küçük yuvarlak çadırlar sarıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum ve Whit bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Bunlara yurt deniyor. gel. Sana göstereyim."

Benim zevkime göre biraz fazla olgun kokan bir kadınla check-in yapıyoruz ve sonra Whit beni kamp alanının arkasında büyük mavi kapılı bir yurtaya götürüyor. girmek için eğilmemiz gerekiyor ama doğrulduğumuzda tam oturuyoruz. Gözlerim her şeyi içine alıyor. Odanın ortasında kalın bir yorganla örtülü bir orta boy yatak var. oturuyorum, sonra boynumu yukarı kaldırıyorum ve hemen üzerinde bir tavan penceresi görüyorum.

Whit biraz gergin görünerek, "Yıldızları izlemek için," diyor. Ayağa kalkıyorum ve tam bir daire çizerek diğer taraftaki aşırı doldurulmuş sandalyeye bakıyorum.

ve üzerinde kahve makinesi bulunan bir masa olan küçük bir "mutfak" bulunmaktadır.

"Beğendin mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Bu gece bir Motel 6'da kalacağımı sanıyordum, yani bu bir gelişme."

Whit çantalarımızı sandalyeye bırakıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Bütün zaman boyunca yatakta kalabiliriz," diyor ve ben ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Çok mu küstahça?"

Kırmızı yanakları kararıyor ve onu kendime çekiyorum. "Şaka yapıyorum. Beni bilirsin. Seninle her zaman çıplak olmaya varım. Tuvaletler nerede?"

"Hemen dışarıda. Dışarıdaki evler."

Şimdi şaşıрма sırası bende çünkü Whit'in kamp yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve akan su olmadan.

"Biliyorum," diyor yüzümü okuyarak. "Pek bana değil ama seveceğini biliyordum. Ailem Fas'a seyahat ettiğinde bir tanesinde kalmıştım ve çok sevmiştim. Bir süredir buraya gelmek istiyordum ve şu anın harika bir zaman olduğunu düşündüm."

"İyi bir varsayımda bulundunuz. Bayıldım. Daha önce hiç yurttta kalmamıştım. Şimdiye kadar yurdun ne olduğunu bile bilmiyordum."

Bana usulca gülümsüyor ve ben bu bakış karşısında inliyorum. Utangaç görünüyor.

Bu adam.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

Whit kapıyı işaret ediyor, "Biraz dışarıda oturmaya ne dersiniz? Şehirde göremediğimiz yıldızları görmeye?"

Onu dışarı kadar takip ediyorum ve güneş çoktan batıyor. Sonbaharda çölde hava serin oluyor ve sıcaklık düşmeye başladığında titriyorum.

"Soğuğu tahmin ettiğimi sanmıyorum," diyorum ve Whit kıkırdıyor. "Arabada battaniyem var."

Bir an sonra geri döndü, beni ve göğsüne çekti, battaniyeyi ikimizin etrafına sardı.

Böyle oturuyoruz, başım omzunda, elleri gövdeyi sarıyor. Benim kendi kozam.

"Burası çok güzel," diyorum ve Whit başını sallıyor. "Sen de ," diye fısıldıyor.

Bedenim onun içinde eriyor ve arkamı dönüp onu sertçe öpüyorum. Tanrım, bu adam içime bir şeyler yapıyor. Ve bu geceyi, eninde sonunda beni terk edecek bir adamla nedensel bir ilişkide ne halt ettiğimi düşünerek geçirmem gerekiyordu. Yine de , dilini emiyorum ve avucunu sikime sürmesine izin veriyorum.

"Sen de çok güzelsin Whit," diyorum ve o da başını eğip ağzımın daha büyük bir kısmını içine alıyor, yalayarak içeri giriyor. Sadece onun tadı bile içimi .

"Hadi içeri girelim. Aynı anda hem yıldızları seyredip hem de öpüşebiliriz," diyorum, sesim boğuk çıkıyor ve Whit başını sallayarak elimi tutup beni içeri götürüyor, kapıyı arkasından kapatıyor.

Hiç düşünmeden gömleğimi ve pantolonumu yatağa giriyorum. Whit bana katılmak için hamle yaptı ama ben başımı salladım.

"Hayır, iç çamaşırı kalabilir ama yatakta kıyafet yok. Sana dokunmak istiyorum."

Whit oflayıp pufluyor ama kıyafetlerini çıkarıp onu sadece boxer külotuyla bırakıyor.

Daha seksi olabilir miydi? Hayır, hayır, olamazdı.

"Daha iyi," diyorum ve sonra Whit yanıma sürünüyor ve sırt üstü yatıp tavan penceresinden kararan gökyüzüne bakıyoruz. Yıldızlar tepemizde sonsuza dek parılıyor ve bir an için annemin cennetteki yerinden ne kadar mutlu olduğumu görüp göremediğini merak ediyorum.

"Bu harika. Bayıldım," diyorum ona, ellerimizi birini öpücük için kaldırarak.

"Beğendiğine sevindim."

Bir süre sessiz kalıyoruz ve sonra dönüp kendimi ona yaslıyorum. Ben kalçamı onunkinin üzerine koyarken elleri omurgamda geziniyor.

"Uzak kalamıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi zayıf gövdesinde gezdiriyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Uzak durmanı istemiyorum," diye cevap veriyor ve sonra ellerimiz her yerde, dokunuyor, masaj yapıyor, keşfediyor. Bu beni tahrik ediyor

Bu adama karşı duyduğum çılgınca arzu. O da aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü o da aynı şekilde doyumsuz görünüyor. Ağzı benimkinden nadiren ayrılıyor, ağzı benimkini yiyor ve sonra elleri boxerımın altında, çıplak kıcımlı yoğuruyor.

"Whit," diyorum ona karşı nefes nefese kalarak. "Öyle mi?" diye homurdanıyor.

"Beni... beni becermenı istiyorum," diye mırıldanıyorum ve beni kendine çekmeden önce bir an donup kalıyor.

"Emin misin?" diye sorar.

"Evet. İşte bu. İlkim olmanı istiyorum."

Whit gözlerini kapatıyor ve beni o kadar yavaş öpüyor ki bu yasadışı olmalı.

"Tamam," diyor sonunda ağzını benimkinden çektiğinde. Sonra altımdan yuvarlanıyor ve ayağa kalkarak çantasından kayganlaştırıcıyı alıyor. Ama sonra bana doğru geri dönerken donup kalıyor.

"Ben... Ben hiç prezervatif getirmedim. Beklemiyordum...."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum elimi ağrıyan sikime bastırırken.

Whit yatağın kenarına oturdu ve boxerımı çıkardı. Sikimi avuçlamaya başladı ve sırtım yataktan kalktı. Tanrım, beynim allak bullak oldu. Düşünemiyorum, en başta neden prezervatife ihtiyacımız olduğunu hatırlayamıyorum. Tek bildiğim ona dünkü gibi içimde ihtiyacım olduğu.

"Ben temizim, ya sen? Siktir, bana temiz olduğunu söyle," diye nefes alıyorum, gözlerim şehvetten çılgına dönmüş.

Whit'in eli hâlâ üzerimde, hafifçe sıkıyor. "Evet, öyle. Daha önce hiç seks yapmamıştım."

"Oh, . Tamam. Bu iyi, değil mi?"

Whit beni tekrar okşamaya başlıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Sadece , Whit. Prezervatife ihtiyacımız yok. Daha fazla bekleyemem. Çok uzun zamandır bekliyorum. Çok uzun zamandır."

Saçmalıyorum ama şu anda umurumda bile değil. Sadece ona *içimde* ihtiyacım var.

"Bana güveniyor musun?" Whit soruyor, böyle bir şey yapacağım için kafası karışmış görünüyor. Bu adamın ciddi sorunları var.

Yüzüstü dönüyorum ve yastığı kollarımla kavrayıp kıcımlı havaya kaldırıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Whit bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakıyor ve sonra elini kıcımda gezdiriyor ve yapmayı sevdiği gibi yanaklarımı açıyor. Bana bakıyor, deliğime. Nefesi kesiliyor ve bir parmağını kıvrımdan aşağı doğru gezdiriyor. Bir ileri bir geri. Bir kapak sesi duyana ve kayganlaştırıcının çatlağımdan aşağı damladığını hissedene kadar bana işkence ediyor.

"Tanrılar," diye mırıldanıyorum o hızla bir parmağını içimde gezdirirken.

İçimde hareket edebilmesi için kendimi bırakma ve vücudumun gevşemesine izin verme konusunda iyi oldum. Alıştırma yapıyorduk.

Onunla pratik yapmaya bayılıyorum. Genelde yalvarırım.

"Şu haline bak," diye fısıldıyor neredeyse hayranlık içindeymiş gibi ve sonra ikinci bir parmak daha ekliyor. Onları makaslamaya başlıyor, beni geriyor ve ara sıra prostatıma masaj yaparken yıldızları görmemi sağlıyor. Tam olarak nerede olduğunu biliyor. Sanki tüm vücudumu ezberlemiş gibi.

Ben de onunkine aynısını yaptım.

"Çok iyi gidiyorsun Caleb," diyor yumuşak bir sesle ve ben bu güvence karşısında eriyorum. Bu büyük bir adım, birine bu şekilde izin vermek. Ama yine de korkmuyorum.

Üçüncü parmağını eklediğinde, inlemeye başladım. "Whit, lütfen. Daha fazla bekleyemem. Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Lütfen sik beni."

"Neredeyse," diyor, sesi gergin. Neredeyse kendimi onun parmaklarına bırakacaktım, ona daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Sonra birden parmakları kayboldu ve kendimi çok boş hissettim. Arkama baktım ve Whit'in o karanlık gözlerle bana baktığını gördüm.

"Bundan emin misin?" diye soruyor sikini kayganlaştırıcıyla kaplarken.

Kabaca yutkunarak başımı sallıyorum.

"Evet. Sana ihtiyacım var." Yüzümü öne çeviriyorum ve alnımı kollarıma yaslıyorum.

Whit'in arkamda hareket ettiğini ve sırtıma bastırarak kıcımlı daha da yukarı kaldırdığını hissediyorum.

"," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse kaçırıyorum, ama sonra unutuyorum çünkü sikini deliğimde, içime doğru bastırırken hissedebiliyorum.

Ve yapacağımı bildiğim gibi kabul ettim. Başı kolayca içeri giriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Parmaklarından daha kalın, ama yavaşça hareket ediyor, biraz daha batana kadar boyutuna alışmama izin veriyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyor, parmakları kalçalarımaya gömölüyor. Bu iltifat göğsümün şişmesine neden oluyor ben bastırıyorum, o da nefes nefese kalana kadar biraz daha içeri giriyor.

"Çok sıkı," diyor titrek bir nefes verirken. "Çok iyi."

Şakağımdan aşağı bir ter damlasının düştüğünü hissediyorum ve yüzümü çeviriyorum ve bir nefesle, kendimi ona dayayarak yolun geri kalanını itiyorum.

"Caleb," diye kekeliyor ve ben burnumdan derin nefes alıyorum çünkü o uzun. Parmaklarından daha uzun ve daha da büyük. Beni lezzetli bir şekilde esnetiyor ve ben onun acısıyla birlikte zevkin de çiçek açmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Tanrım, çok büyüksün," diye homurdanıyorum, sadece onu içimde *hissetmeme* izin veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sırtıma bir öpücük konduruyor ve içimde hareket etmemeye dikkat ediyor.

"Çok iyi. Çok dolu," demeyi başarıyorum ve sonra etrafıma uzanıp sikimi okşamaya başladığında neredeyse boşalıyorum. Yukarı ve aşağı, bileğini lezzetli bir şekilde büküyor, beni kenara o kadar yaklaştırıyor ki onun üzerinde kıvranıyorum. O kadar dolu, o kadar dolu ki.

"Kahretsin, Whit. Çekil. Çekil. Tanrım. Sik beni. Lütfen."

Whit'in eli kayboluyor ve sonra o parmakların kalçalarımı kazdığını hissediyorum ve uzun boyunu dışarı çekip yavaşça tekrar içeri bastırıyor.

Çok yavaş.

"Daha fazla. Daha hızlı," diye soluyorum ve tekrar yapıyor, biraz daha sert. Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni *mahvetmesine* ihtiyacım var.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve tekrar içeri itmeden önce sikinin içimden tamamen çıkmasını izlediğini görüyorum. görüntü o kadar müstehcen ki elimde değil. Geri bastırıyorum ve kendimi ona dayıyorum. Sertçe.

"Caleb," diye inliyor ve gözlerime bakıyor. "Seni incitmek istemiyorum." "Beni mahvet. Becer beni. Şimdi. Seni günlerce hissetmek istiyorum."

Whit bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor, ama ben öne doğru hamle yapıp tekrar sikine vurduğumda, bir karara varıyor çünkü ileri doğru pistonlamaya başlıyor, bana çarpıyor. O uzun, kaygan sikini kıcıma soktu. Yatak sallanıyor

Bir an için tüm çadırı yıkıp yıkmayacağımızı merak ediyorum, ama sonra tek düşünebildiğim bunun ne kadar iyi hissettirdiği oluyor çünkü kalçalarını doğru şekilde kavislendirmiş ve içimdeki zevk noktasına çok iyi vuruyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum, beni kullanabilmesi için kendimi daha da .

"Benim için tam bir sürtüksün. Değil Caleb," diye homurdanıyor, kalçaları kıcıma çarpıyor, taşakları benimkilere vuruyor. Vücutlarımızın çıkardığı sesler tam anlamıyla pornografik ve sadece sesinden bile boşalmaya hissediyorum.

"Çok açgözlüsün," diyor ve sonra kollarını bana doluyor ve kabaca çekiyor. Dirseklerimden yukarı kaldırıldım ve sırtım göğsüne bastırıldı. Şimdi onun üzerinde tamamen şişlenmiş durumdayım ve nefes alamıyorum.

Whit saçlarımı tutup kabaca çekiştiriyor, başımı çevirip ağzımı kendine doğru çekiyor.

"Sen benimsin. *Benimsin*," diyor kabaca ve sonra ağzını benimkine çarpıyor, beni yiyor, emiyor, kalçaları kısa patlamalarla yukarı kalkıyor ve sikim ağlamaya başlıyor. Tüm vücudum titriyor, ihtiyaçla sarsılıyor. Bu nasıl bu kadar iyi? Neden hiç heteroseksüel olmadım ki? Amcığın bununla hiçbir ilgisi yok.

Sonra hafifçe kayıyor ve prostatıma doğru iterken haykırıyorum ve kendime bile dokunmadan çarşafların üzerinde patlıyorum. Kalın, beyaz döl şeritleri her yere iniyor.

Whit boynumu tutup sıkıyor ve sonra içime bir, iki, üç kez pompalıyor ve sonra yüksek sesle inliyor, kendi salınımını kovalarken boynumu kabaca ısıyor.

Birkaç saniye öyle kalıyoruz, nefesimizi tutuyoruz ve sonra Whit elini boğazımdan çekiyor ve ben öne doğru yığılıyorum, nefes almak için mücadele ederken Whit'in aleti hala içimde.

Sıcak, yumuşak eller sırtımı ve yanlarımı nazikçe ovuyor. Saygılarımla. Saygıdeğer.

"İyi misin?" Whit sordu, ben de başımı salladım. "Suya ihtiyacım var."

Whit kıcımın yanaklarını yoğuruyor ve sonra beni incitmemeye çalışarak yavaşça çekiyor. O gittiğinde salgısının içimden aktığını hissedebiliyorum ve gizliden gizliye buna bayılıyorum.

Whit bana bir şişe su uzatarak, "Al bakalım," diyor. Elleri hafifçe titriyor ve dirseğimin doğrulup suyu içerken bir gülümsemeyi ısıyorum. Sonra tekrar yatağa yığılıyorum.

"Beni yordun," diyebildim ve sonra ne kadar hassas hissettiğimi fark ederek irkildim. Ne kadar boş. "Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu gece," diye ekliyorum ve Whit elini şefkatle , mutlu izlerimde durup parmaklarını geçiriyor.

"Belki," diyor ve ben ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neden belki?"

"Ağrın olacak. Vücudunu dinlendirmeliyiz."

"Dinlenmeyi siktir et. Yine istiyorum. Bana birkaç saat ver."

Whit kıkırdıyor ve sonra dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Temizlenmeme yardım ediyor ve içten içe ona siktirip gitmesini söylemek istesem de buna izin veriyorum. Uykuya daldığımda onun döllerini üzerimde hissetmek istiyorum ama bunu yapmayacağından eminim. O çok fazla temizlik manyağı.

O bir havluyu ıslatıp sikimi, kıcımı ve kalçalarımı temizlerken kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Sonra yanıma uzandı ve ben de onun üzerine çıktım.

"Bu... harikaydı," diyor ve ben de bakıyorum.

"Yani prezervatifsiz ilk seferin unutulmaz mıydı?" "Evet, Caleb. Öyleydi. Öyleydin."

Biraz daha yaklaştım. "Güzel, beni hatırlamanı istiyorum."

Whit'in parmakları tenime her zamankinden biraz daha sert giriyor ve "Her zaman" diye fısıldıyor.

Ve ben onun kollarındayken uykuya daldık.

Biliyordum. Tadına baktıktan sonra daha fazlasını istedim. Whit'in üstünde uyandığımda, kıcım nefis bir şekilde ağrıyordu, onu beni tekrar yapmaya ikna etmeye çalıştım, ama o sadece başını salladı ve yürüyüş yapmayı önerdi.

"Hayatında bir gün bile yürüyüş yaptın mı?" Homurdanıyorum ve o da bana kızgınlıkla bakıyor.

"Var. İsviçre Alpleri, eğer bilmek istiyorsan."

"Tanrım, tam bir züppesin," diyorum meme ucunu çimdikleyip tıslamasını sağlayarak, ama daha iyi öpüyorum. Muhtemelen yapmam gerekenden çok daha uzun.

"Bugün bir daha kıcını sikmeyeceğim. Seni incitmek istemiyorum."

Ona ters ters bakıyorum ve sonra iç çekiyorum, üzerinden yuvarlanıp bir kolumu başımın üzerine atıyorum.

"Tamam. Yürüyüş olsun. Ama fikrini değiştirmeye çalışacağımı bil."

"Ve bil ki çelikten yapılmış bir iradem var."

Bunun üzerine daha da yüksek sesle homurdanıyorum ve kendimi durduramayarak kahkaha atıyorum.

"Bana gülmeyi kes," diye homurdanıyor ve ben gözlerimdeki yaşların arasından ona bakıyorum.

"Çelikten irade mi? Çok mu kibirli?" "Ben böyle konuşurum."

Hala kıkırdayarak dönüyorum ve çenesini okşuyorum. "Ve konuşma tarzına . Beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor. Sikini içime sokup bana yardım etmek ister misin?"

Whit omuzlarımdan itti ve yataktan kaydı. Bir dakika sonra, kıyafetlerimi bana fırlatıyor.

"Giyin."

Şapkam göğsüme çarpıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bunu yanıma almamıştım Whit," diyorum ve şapkayı çekiştiriyorum. Şimdi dirseklerimin üzerine uzanmış, sadece şapkayı takmış ve başka hiçbir şey giymemiştim.

Whit bana bakıyor ve titreyerek nefes veriyor.

"Seni sinsi piç," diyorum ve sonra kaslarımı esneterek ona V'min mükemmel bir görüntüsünü verdiğime emin oluyorum.

Bana bakışı sikimin kalkmasına neden oldu. "Artık bana karşı koyamazsın."

Whit kıyafetlerini karıştırıyor, ben de alçak sesle kıkırdıyorum.

"Hadi, Whit. Becer beni. Bu senin hayalinin gerçekleşmesi. Ben şapkamın içindeyim ve başka bir şey yok."

Bana bir kez daha bakmak için dönüyor ve sonra dramatik bir şekilde iç çekerek bir amaçla bana doğru ilerliyor.

"Tamam, ama bu sefer bana biniyorsun. Bu şekilde kontrol edebilirsin. İstedğin kadar yavaş git."

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz onu yakalayıp aşağı atıyorum. Bir *gümbürtüyle* yere iniyor ve ben de üstüne çıkıyorum. Aleti çoktan sertleşmişti ve yumruğuma doğru eğilene kadar birkaç kez pompaladım.

"Önce hazırlık," diye homurdanıyor, ben de eğilip kayganlaştırıcıyı alıyorum ve hızlıca sikine sürüyorum, ama daha fazlasını yapmak için çok hevesliyim. Beklemeyi sikeyim. Bu yüzden onu tuttum ve aşağı kaymadan önce deliğimi buldum. Tek bir hamlede.

"Yavaş ol," diye tıslıyor ve kalçalarımı kavrayarak beni sakinleştirmeye çalışıyor ama siktir et.

"Yavaş sikeyim," diye mırıldanıyorum ve ona tekrar çarpmadan önce yukarı çekiyorum.

binmeye başladığımda yüksek sesle iniliyor, ben üstünde hareket ettikçe kalçalarım kıvrılıyor ve çekiliyor. Elleriyle beni kavıyor ama hızını ve sertliğini benim kontrol etmeme izin veriyor. Ve cehennem. Hızlı ve öfkeli.

"Seni altımda görmek gibi," diye iniliyorum. Ve lanet olsun, nasıl bir resim çiziyor, kızarmış yanaklar, ıslak dudaklar, kapüşonlu gözler.

O bir porno. Benim pornom. Benim pornom.

Benimkini.

Eli kalçamdan yukarı kayıyor ve sikimi kavıyor, itişlerimle aynı anda beni pompalıyor.

"Doyamıyorum. Bunu yapmalıyım. Hepsini. Zaman. Zaman," Kalçalarını yukarı kaldırıp kabaca içime girmeye başladığında nefes nefese kalıyorum.

Ağırdan almak için çok fazla.

Ve sonra hissediyorum, vücudunun ince değişimini ve eli beni daha hızlı çalıştırırken prostatıma vuruyor.

"Oh kahretsin. Kahretsin," diyorum, yatağın başlığına tutunup ona vuruyorum.

Ve sonra geliyorum, kıcımlı sikinin etrafında sıkıyorum. Bu onu sadece sınırın ötesine itiyor. İnliyor, beni boşalmasıyla doldururken gözleri yuvalarından fırlıyor. O kadar sıcak ki, tıslayana kadar sikinin üzerinde zıplamaya devam ediyorum.

"Dur. Dur," diye yalvarıyor, neredeyse nefessiz kalmış bir halde, ben de sızlanıyorum ama itaat ediyorum.

Üzerine yığılıyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum.

"Yavaş gitmedin," diye azarlıyor, kık yanaklarıma masaj yapıyor.

"Sanki sen de yavaş gidiyordun," diye mırıldandım. "Sonunda, hayatın buna bağılıymış gibi bana vuruyordun."

Whit ofluyor ve sonra parmaklarını kıkımdan saçlarıma doğru gezdirip usulca çekiyor.

"Seni incittim mi?"

"Hayır. İyi hissettim. Tekrar istiyorum. Bana birkaç saat ver."

Whit'in parmakları duraklıyor ve çenemi tutarak başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerindeki ciddiyeti görebiliyorum.

"Hayır. Artık yok. İyileşmen gerek."

"Harika bir deliğim var. Kutsanmış. İyileştirmeye gerek yok."

Kaşları birbirine dolanıyor ve o ciddi dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce bir an beni izliyor.

"Sen, Caleb, kesinlikle saçmalıyorsun."

"Hayır. Ben mükemmelim, unutma. Ayrıca, şapkam da var. Ona bayılırsın."

"Çok hoş bir dokunuş oldu."

"Güzel bir dokunuş, diyor," diye mırıldanıyorum ve sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bizi yuvarlayarak içimden çıkıyor. Sağlam elim başımın altında duruyor ve Whit'in bana bakmasını izliyorum, gözleri yüzümden sarkık sikime kayıyor. Sonra elleriyle kalçalarımı kavıyor ve açıyor. Onu tatmin edecek şekilde açtığımda, taşaklarımı elleriyle kaldırıyor. Ve sonra benden damlayan salınımına bakıyor.

Oh, lanet olsun. Bu çok ateşli.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" Boğuluyorum.

"Utanmaz," diyor, yanakları kıpkırmızı.

"Sadece senin için."

Gözlerime bakıyor ve sonra nazikçe gitmeme izin veriyor. Ayağa kalkıyor ve temizlik ritüeline devam ediyor, daha önce yerde kalan kıyafetlerimi bana vermeden önce güzel ve düzenli olduğumdan emin oluyor.

"Hâlâ yürüyüşe hazır mısınız?" diye soruyor.

Kıkımı sıkıyorum ve orada bir acı hissediyorum ama başa çıkamayacağım bir şey değil.

"Evet."

Sonraki birkaç saati yurdun hemen dışındaki uçsuz bucaksız alanı keşfederek geçiriyoruz. Tüm bu süre boyunca ellerimiz birbirine bağlı kalıyor ve onu kendime çekip öpmek için sık sık mola vermekte ısrar ediyorum. Yoğun bir şekilde. Eksiksiz olması gerek.

Yurda döndüğümüzde, medeniyete geri dönme vakti geldi. Ama ben gitmek istemiyorum.

Whit giysilerimizi katlarken, "Yapmak zorundayız," diyor. "Yarın işin var."

"Hatırlatma bana. Evde beni bekleyen sakin varken bütün bir iş gününü nasıl geçirebilirim ki?"

Whit bana bir bakış fırlatıyor ve sonra doldurulmuş plastik çantamı ve valizini alıyor. "Daha önce de sikimi yalamıştın ve sorun olmamıştı."

"Oh, kesinlikle öyleydi. *Her zaman* serttim. Ve şimdi senin çıplak ve içimde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İş yerinde perişan olacağım. Eve gelip üzerine oturana kadar saatleri sayacağım."

"Arabaya bin Caleb," diyor Whit, eşyalarımızı bagaja atıp sürücü koltuğuna geçerken.

Kendimi onun yanına katlıyorum ve başımı arkaya yaslayarak ona bakıyorum.

Toprak yoldan otoyola doğru geri dönerken "Dik dik bakıyorsun," diyor.

"değil."

Bana yan gözle baktı ve birkaç dakika sonra otoyola girdiğinde, "Bir avukatla görüşeceğim" dedi.

Kalbim göğsümde tekliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Başka bir seçeneğim olup olmadığını görmek istiyorum... başka bir seçenek."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ve öne doğru eğilip yanağına özensiz bir öpücük konduruyorum.

Yüzü kızarır ve teninde kalan ıslaklığı siler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BEYAZ

1 Ay Sonra

(Sonraki ay, sevişerek geçirilen geç geceler, seks ve *daha fazla seksle* bulanıklaşır. Caleb doyumsuzdur. Oyle olacağı konusunda beni uyarmıştı ama

Buna inanmamıştım. Hangi heteroseksüel erkek am götten almaya geçer ki?

Hiç kimse.

Sanırım kuralın istisnasını buldum.

Tabii ki Caleb olacaktı. Ondan tüm boşa çıkardı. Bazı günler onun cinsel dürtüsüne ayak uydurabileceğimi sanmıyorum. Yurtta kaldıktan sonraki ilk hafta, ikimiz de rahatlayana kadar onun kaslı vücudunu manevra yaparak içine girmenin fiziksel eforundan tüm vücudum ağrıyordu. Yine de ne kadar bitkin olduğumu anlamıştı. Beni her zaman okuyabiliyor gibi görünüyor. Ertesi hafta bütün işi o yaptı. Kendini üzerime kaldırdı, bana bindi. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim, kontrolün bende olmasını mı yoksa Caleb'in beni kullanarak boşalmasını izlemeyi mi?

Bir tartışma toplantısından sonra ön kapının kilidini açıp daireye giriyorum ve atılmış kıyafetleri hemen fark ediyorum.

Dağınıklık beni rahatsız etmeli ama nedense etmiyor. Muhtemelen beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar ona aşığım. Anahtarlarımı yere bırakıp arkamı döndüğümde Caleb'in tamamen çıplak bir şekilde kanepeye yaslandığını görüyorum. Kaslı kalçalarını iki yana açmış, eliyle yavaşça sikini okşuyor, gözlerini kapamış ona doğru ilerleyişimi izliyor.

Sinirlenmiş gibi yapıp bir kaşımı kaldırıyorum. O sadece kendini daha hızlı okşuyor.

Caleb, "Bana attığın ciddi bakışların beni daha da azdirdığını biliyorsun," diyor.

Kaşlarım yukarı kalkıyor ve Caleb inliyor. "Ya bir misafir getirseydim Caleb? İstedğin ilk izlenim gerçekten bu mu?"

yapmak?"

Caleb bana gülümsüyor ve içim eriyor. O şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam.

Kalçalarını kaldırıyor, şimdi yumruğunu tam anlamıyla beceriyor. "Buraya gel, Whit. Seni bekliyordum. Sana ihtiyacım var."

Alay ediyorum ama onu hangi yönden istediğime karar vermeye başladım bile. Bu sabah onu arkadan, sırtı göğsüme gelecek şekilde aldım. Hâlâ yarı uykudayken içine girdim.

"Bu sabah beni yakaladın."

"Yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Sahte bir bıkkınlıkla gözlerimi deviriyorum ama yine de postacı çantamı bırakıp tişörtümü ve pantolonumu olabildiğince çabuk çıkarıyorum.

Caleb koltukta uyukluyor, televizyon sessizce çalarken başı kucağımda. Parmaklarım bir ay öncesine göre daha uzun olan saçlarında geziniyor. Saçını kestirmesi lazım. Gerçi bu da hoşuma gidiyor. Tutunacak daha çok şey var.

Görünüşe göre Caleb'ın her şeyini seviyorum. Tüm geleceğimi yeniden düşünmemi sağlıyor.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve onu almak için eğiliyorum. Ekranda tanıdık numarayı görünce kalbim . Midem bulanıyor. Beklediğim arama buydu, bu yüzden tereddüt etmeden cevaplıyorum.

"Evet?" Elimden geldiğince sessizce söylüyorum.

Caleb sözümün kesilmesi üzerine kalçamı tutuyor ve hala uyuyor gibi usulca iç çekiyor.

Hattın diğer ucundaki avukat gerçekten ben olduğumu teyit ederken kafa derisine masaj yapmaya devam ediyorum.

Ve sonra bana kötü haberi verdi. Midem sıkışıyor ve gibi hissediyorum.

Yapılacak bir şey yok. Sıkıştım kaldım.

Eğer 23 yaşına geldiğimde güven fonumun bana bırakılmasını , bunu yapmam gerekiyor.

Her şeyiyle.

Göğsüm daralıyor ve havayı yutuyorum. Nefes alamıyorum. Oda üzerime kapanıyor.

"Whit?" Caleb uykulu bir şekilde, mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

*Çok özür
dilerim. Çok
üzgünüm.*

"İyi misin?" diye soruyor, sesine endişe karışıyor.

"I..." Ciğerlerim daralıyor ve göğsümü tutuyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve öne doğru eğilip başımı bacaklarımın arasına koyarak bayılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Sahip olduğum umutlar yok oldu. Caleb'le tanışana kadar her şeyin farklı olabileceğini düşünmemiştim bile. Ve bir ay boyunca, mutlu, hayatımı değiştiren bir ay boyunca, *umut etmeme* izin vermiştim. Ama artık hepsi kayboldu.

Her şey mahvoldu

"Whit?" Caleb diyor, o güçlü, kalın eller sırtımı yumuşakça ovuyor. Çok nazik. Bana karşı hep çok nazikti.

Onu kaybedemem. Kaybedemem.

"İyiyim. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

Çok sabırlı, nefesim rahatlayana ve görüşüm bulanıklaşmayana kadar benimle birlikte bekliyor. Hâlâ kusmak istiyorum, bu duyguyu içimden istiyorum.

"Neydi o?" diye soruyor, yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve terli alnıma bir öpücük konduruyor.

"Sadece kötü haber," diyorum ve Caleb başını sallıyor. "Paylaşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum. Bunu yapamam. Henüz yapamam. Annesinin ölüm yıldönümü . Sonra Şükran Günü. Daha değil. Daha değil.

"Ciddi bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, öyle olsa bile. Kalbim bedenimden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

Yapmam gereken seçim. Bu bir seçim mi?

"Ben... Ben aşırı tepki verdim. Ben.... iyi olacağım," diyorum ; elini tutuyor ve sert avucunu öpmek için çeviriyorum. Çünkü neyi seçersem seçeyim iyi olmak zorundayım. Ve bunu seçebilir miyim bilmiyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. Her şeyden

vazgeçebilir miyim?

Caleb'ın başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Tamam."

İkna olmuş gibi görünmüyor. İkna beklediğimden değil. Ben bir yalancıyım.

Bu iş bittiğinde beni *asla* affetmeyecek.

Gözlerim sulanmaya başlıyor ve Caleb beni göğsüne çekip sarılırken yüzü buruşuyor.

Oda arkadaşım olmasına asla izin vermemeliydim. Beni hiç tanımadan hayatına devam etmesine izin vermeliydim. Daha basit, daha iyi . Ama çok bencildim. Onu çok fazla istedim.

CALEB

"Hey, sen iyi misin?" Magnus uzun masada yanıma soruyor. Sonbahar rengindeki konfetilerle oynuyorum ve omuz silkiyorum.

LGBTQIA topluluğu tüm hızıyla devam ediyor. Bugün herkes aileleriyle vakit geçirmek için evlerine gitmeden önce yıllık Arkadaş Günü için bir araya geldi. Ve katıldığımdan beri birkaç iyi arkadaş edinmiş olmama rağmen, Whit'le birlikte olmak için eve geri dönmek istiyorum. Geçen haftaki telefon görüşmesinden beri mesafeli. Uzaklaşıyor.

Her geçen gün daha da büyüdüğünü hissedebiliyorum. Ruh hali daha karanlık ve zihninde çok sık kayboluyor. En çok seks yaptığımızda azap çektiğini görebiliyorum. Neredeyse çaresiz, bana yapışmış, karanlık gözleri sanki her itişini, her acımasız öpücüğünü hafızasına kazıyormuş gibi benimkilere bakıyor.

Bu yeni tür yakınlık çok ateşli ama aynı zamanda endişe verici. Onu kaybediyor muyum?

Magnus'a "Whit sadece tuhaf davranıyor," diyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Nasıl yani?" Mag bana doğru dönüp o tatlı ela gözleriyle bakarak soruyor. Kendine özgü lama papyonunu, mor düğmeli gömleğini ve beyaz pantolonunu giymişti.

Hangi adam beyaz pantolon giyer?

"Sadece mesafeli davranıyor. Soğuk. Bu kafa karıştırıcı," diyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum, kirli sakallar avucuma batıyor.

"Onu okumak zor," diyor Magnus alt dudağını kemirerek ve...bilmiyorum.... suçlu görünüyor. Suçlu hissetmesini gerektirecek ne var ki?

"Öyle," diyorum ve sonra soruyorum. "Siz ikiniz... bilirsin işte, birlikteyken de böyle miydi?"

Magnus başını sallar. "Aramızdaki hiçbir zaman böyle olmadı. Aramızdaki daha çok işlemseldi. Uygun bir şeydi. Seninle... Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum. Kahretsin, başım ağrıyor.

"Bak Caleb, Whit'i dört yıldır tanıyorum ve hala onu o kadar iyi tanımıyorum. Bildiğim her şey genellikle tesadüfen karşılaştığım şeyler."

Sandalyesinde kıpırdanışını izliyorum ve ona doğru dönerek dizimi onunkine vuruyorum. "Söyleyecek bir şeyin mi var Magnus? Bir şey mi biliyorsun?"

Magnus hızla gözlerini kırıştırır ve gergin bir ifadeyle başını sallar. Bu küçük pislik *bir şeyler* biliyor.

"Hayır, hiçbir şey yok."

Gözlerimi ona dikiyorum ve alnımız neredeyse birbirine değecek şekilde onun doğru eğiliyorum.

"Lütfen söyle bana. Beni dışlıyor. Onu kaybediyorum," diyorum usulca ve Magnus kaşlarını çatıyor.

"Üzgün görünmen... şey, iç karartıcı," diye mırıldandı ve sonra bir elini dizime bastırıp sıktı. "Seni seviyor, biliyorsun. Sana bakışı. Onu tanıdığım dört yıl hiç kimseye böyle bakmamıştı."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, "Bu aşk değil. Sıradan bir şey.

En azından onun için öyle."

Magnus bunun üzerine umutsuz görünüyor ve dizimi tekrar sıkıyor.

"Güven bana..." diye başlıyor ve sonra bir gölge üzerimizden geçince donup kalıyor.

Magnus, "Ah, zahmet oldu," diyor ve elini bacağımdan çekiyor. "Merhaba Whit," diyor zayıf bir sesle.

Whit Magnus'a bakıyor, gözlerinden ateş fışkırıyor ve Magnus oturduğu yerden fırlayarak yemek masasına doğru eliyle işaret ediyor. "Yemek soğuyor. Gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Güle güle!"

Kalabalığın içinde kayboluyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak bana bakan, kollarını göğsünde kavuşturmuş Whit'e bakıyorum.

"Hey," diyorum arkama yaslanıp bacaklarımı açarak. "Geç kaldın."

Whit geç kalmasıyla ilgili yorumumu duymazdan geliyor ve "Neden seni Magnus'la yalnız bıraktığımda hep ikinizi dokunurken buluyorum?" diyor.

"Dokunulabilir," diyorum. "Bir tavşan ya da hamster gibi. Çok küçük."

Whit bana kaşlarını çatıyor, ben de ona sırtıyorum. "Bir yıldan fazla bir süredir kelimenin tam anlamıyla onun kışındasın ve onunla vakit geçirdiğinde beni kışkandığını . Bu arada bu sık sık oluyor ama dizime dokunmasını Tanrı korusun."

Whit'in gözleri artık o kadar kısık ki gözlerinin kahverengisini bile zar zor görebiliyorum.

Bu kadar saçmalık yeter. Öne uzanıp kucağıma çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Karşı koymaya, çalışıyor ama bir an sonra vazgeçiyor. Bana açılıyor, kendi yöntemiyle teslim oluyor.

Daha iyi bir açığı yakalamak için başımı eğiyorum ve ağzına doğru yalıyorum, kalabalığın alaylarını duyana kadar dillerimiz birkaç dakika boyunca müstehcen bir şekilde birbirine dolanıyor.

"Ew, o PDA'yı tut!" diye bağıyor biri ve ben ağzımı Whit'ten çekip bize bakan bir grup insana bakıyorum, bazıları eğleniyor, bazıları sinirleniyor.

"Buradaki en ateşli kışa sahip olduğum için kıskanma," diye yüksek sesle cevap veriyorum ve Whit'in kulakları yanıyor.

Gülüyorum ve şakağına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldıyorum: "Kıskanılacak bir şey yok. Sana doyamıyorum. Hepsi bunu biliyor."

Ve bu doğru değil mi? Whit söz konusu olduğunda ben bir seks manyağıyım. Seks sırasında nasıl hükmettiğini, kontrolü nasıl ele aldığını seviyorum. Üstte olan ben olsam bile, yine de hükmetmeyi başarıyor.

"Bu arada, kışım hâlâ acıyor. Sanırım sol yanağımda bir el izi gördüm," diyorum ve Whit kucağımda kayıyor ve başparmağını ağzıma bastırmadan önce alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Bir an emiyorum ve sonra usulca ısııyorum. Derin bir nefes alıyor ve sonra çıkarıyor.

"O zaman bu kadar ukala olmamalıydım," diye cevap veriyor Whit ve ben gözlerimi deviriyorum.

Bugün erken saatlerde bana hayatımın tokadını atmıştı ve kışım hâlâ kıpkırmızı. Pantolonumu çektiğimde çok fena sıyrılmıştı.

"Buna değer. Dilinle o şeyi tekrar yapmanı sağlayacaksa yine yaparım."

Whit oflayıp pufluyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ben onu kendime çekip sıkıca tutuyorum.

"Henüz değil."

Kucağımda kayıyor ve sonra bana doğru gevşiyor. "Uzak duruyordun," diyorum usulca kulağına. "Meşguldüm."

Bütün hafta boyunca kullandığı bahanenin aynısı ve ben buna inanmıyorum.

"Hayır, başka bir şey var. Bana söyler misin, Whit? Beni içeri alır mısın?" Whit altımda kesildi ve "Anlatacak bir şey yok, Caleb."

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı gevşetip kalkmasına izin vermeden önce boynuna bir öpücük konduruyorum.

Bana elini uzatıyor, ben de parmaklarımı onunkilerin arasından ayağa kalkıyorum. Yemek masasına doğru ilerliyoruz ve Whit bana bir tabak uzatıyor.

"Yolculuk için hazırlandın mı?" diye soruyor ve ben de ona bir bakış gönderiyorum. Beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi.

Whit derin bir iç çeker. "Tamam, döndüğümüzde toplanırız. Ve sana aldığım spor çantasını kullanacaksın. Eğer o plastik torbayı bir kez daha görürsem...."

"O çanta bana yıllarca hizmet etti," diye cevap veriyorum tabağıma kürek kürek yemek koyarken.

"Walmart'tan almışsın. Bu arada onu çöpe attım."

Omuz silktim. "Başka bir tane bulurum."

Bana ters ters bakıyor, ben de ona kocaman gülümsüyorum.

"Şaka yapıyorum bebeğim."

Bana aldığın çantaya bayıldım. Bundan onu kullanacağıma söz veriyorum." Eğilip çatık kaşlı ağzına bir öpücük konduruyorum.

Geri çekildiğimde, dudaklarını dişlerinin arasında bana bakmasını izliyorum. Sonra öne doğru eğilip alçak sesle şöyle diyor: "Eve gittiğimizde o kışına bir şaplak daha atacağım ve sonra seni yatağın içinde becereceğim. Hatta belki o içler acısı plastik poşetlerinden birini bulup onunla bağlarım, böylece sana istediğimi yapmama izin vermekten başka çaren kalmaz."

Lanet olsun.

Keskin bir nefes alıyorum ve sonra yemek kuyruğunda ilerlerken kendimi incelikte ayarlıyorum, bu gösteriyi yola çıkarmam gerekiyor. Çünkü

Whit tarafından bağlanmak benim için büyük bir fantezi. Ve kaybedecek zaman yok.

Arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve otururken ona ters bir bakış gönderiyorum.

"Böyle şeyler söylediğinde nasıl sinirlendiğimi biliyorsun," diye tıslıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla bana işkence ediyorsun. Hem de Arkadaş Günü'nde. Bu utanç verici, dostum."

Whit masanın altına uzanıyor ve parmak eklemlerini sert uzunluğuma sürtüyor ve neredeyse patates püremde boğuluyordum.

"Bence artık gitmeliyiz," diyerek tabağımı itiyorum ama Whit peçetesini kucağına yayıyor ve çatalını alıyor.

"Sanırım bir süre daha kalacağım."

Ona bakıyorum ve tabağına sırtışıını izliyorum. Bu adam.

Whit benim için paketliyor. Bakın, bunu kendim yapacaktım ama üzerime abanıp bana aldığı güzel deri spor çantasına kıyafetlerimi tikiştirarak ne kadar ihmalkâr davrandığım hakkında yorum yapınca vazgeçtim. Bunun nasıl dikkatsizlik olduğunu anlayamadım ama çantayı ve katlanmamış giysi yığınımı işaret ettiğimde memnuniyetle iç çekti. Onun yerine yatağa oturdum ve giysilerimi güzelce katlamasını izledim ve sonra çantalarımız toplanıp ön kapıda beklerken söz verdiği gibi yaptı.

Beni bağladı ve yatağın içinde becerdi.

Söylemeye gerek yok, o gece ölü gibi uyudum, bir kasımı bile oynatamayacak kadar ağrım vardı. Uyandığımda Whit altımda, hassas kıcıımı yoğuruyordu. Dün gece bana çok lezzetli bir şekilde işkence eden parmaklar biraz rahatlık sunuyor ve bu jest karşısında ona daha da sokuluyorum.

"Durma," diye mırıldandım.

"Dışarı çıkmalıyız," diyor ve ben inliyorum.

"Henüz değil. Sadece birkaç saat daha, sonra gidebiliriz."

Whit ellerini sırtımda gezdiriyor ve boynuma masaj yapıyor. "Teyzen yakında orada olmamızı istiyor. Turtalara yardım etmem gerekiyor."

İsteksizce eğilip, nefis bir şekilde buruşuk görünen Whit'e bakıyorum. Onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

"Turta mı?"

Kızardı. "Turta yapmakta çok iyiyimdir."

Genişçe gülümsüyorum ve ağzına sabah nefesi gibi özensiz bir öpücük konduruyorum. "Sürprizlerle dolusun. Bu kadar yorgun olmasaydım yine sertleşirdim."

"Eminim, ama zaten bunun için zamanımız olmayacak. vakti geldi" diyor ama sırtıma ve boynuma masaj yapmaya devam ediyor. Hareket etmek ve kalkmak için hiçbir nedenim yok. Bu yüzden uzanıyorum ve kendimi onun şımartmasına izin veriyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, ben tekrar uyumaya başlayınca Whit, "Teyzen bana bu haftanın önemini anlattı," dedi.

Ona karşı geriliyorum, ama o beni avuçlarının içine alıncaya kadar yatıştırıyor.

"Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim."

"Bana nasıl yardım edebileceğimi söyleyeceğine söz verir misin Caleb? Yanında olmama izin verecek misin?"

Tenine tekrar bir öpücük konduruyorum. Onu öpmeden duramıyorum. Bütün gün tek yapmak istediğim dudaklarımı vücudunda gezdirmek.

"Evet."

Bir an sessiz kaldık ve sonra dedim ki, "Benimle onu ziyarete gelebilirsin. Eğer istersen. Seni tanıştırmak isterim."

Whit'in parmakları beni sıkıca kavlıyor ve altımda kayıyor. "Daha fazlasını istemezdim. Eminim harika bir kadındı."

Titrek bir nefes . "O en iyisiydi."

Whit sonunda, "Gerçekten hareket etmemiz ve gitmemiz gerekiyor, Caleb," demeden önce, bedenim onunkinin üstüne yaslanmış bir şekilde öylece yatıyoruz.

"Beni teşvik et," diye mırıldanıyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum.

Bir an düşünür ve sonra "Duşta kışını yiyeceğim" der.

Saniyeler içinde yataktan çıkıyorum.

Whit muzaffer bir gülümsemeyle beni takip ediyor. Bana sorarsan kazan-kazan.

Whit'in arabasının pürüzsüz deri koltuğunda arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Dilinle inanılmaz şeyler yapıyorsun," diyorum ve Whit motoru çalıştırıp sürmeye başladığında onu dinliyorum. "Önümüzdeki yıllar boyunca bunun hayalini kuracağım."

"Umarım, bu kadar çılgılık attığına göre *onlarca* yıl *sürer*."

Tek gözümü açıyorum ve kendini beğenmiş görünen Whit'e bakıyorum, uzun parmakları sıkıca kavramış.

"Kapa çeneni, adamım. Daha önce hiç göt deliğim yalanmamıştı. Aşkın bir şeydi. Bir an için İsa'yı gördüm."

Kıkırdıyor ve sonra soruyorum, "Bunu sana yapabilir miyim? İzin verir misin?"

Whit önce bana sonra da yola baktı. "Eğer istersen."

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Oh, bebeğim. Çok istiyorum. Bu gece, mı? Seni çok iyi yiyeceğim."

Whit huffs, ve ben sırtıtıyorum.

Sonraki iki saati trafikte Whit'i nasıl boşaltacağımı düşünerek geçirdim. İnsanlar erkeklerin sürekli seksi düşündüğünü söyler, bu doğru. Benim de tek düşündüğüm bu, gerçekten. Teyzem ve amcamın evine vardığımızda, umutsuzca sertleşmiş sikime bakıyorum ve Whit gözlerini deviriyor.

Whit, "Çözülmesi gereken köklü sorunlarınız var" diyor.

"Benim sorunum senin kadar seksi olman," diye suratımı asıyorum ve o da elini sert boyumun üzerinde gezdiriyor.

"Kontrol altına alsak iyi olur," diyor Whit ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İşte geliyorlar."

Ön camdan dışarı bakıyorum ve teyzemin hızla bize doğru yürüdüğünü görüyorum, onu Sem, Luke, Anne ve Liam takip ediyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum ve ceketimi kasıklarımın üzerine koyuyorum.

Whit arabadan inmeden önce bana genişçe gülümsüyor ve teyzemin küçük gövdesi tarafından sarılıyor. ve elini

yanağından başının üstüne kadar, ve kalbim biraz eriyor

Çünkü teyzemin onu kabul etmesinin ne kadar önemli olduğunu ve ondan gelen haftalık telefonlardan ne kadar keyif aldığını biliyorum. Bu konuda çok iyi, üzgün çocuklara sevildiklerini hissettiriyor. Ben de biliyorum. Ben de yaşadım.

Sem, Luke ve Liam, Whit'in sırtını sıvazlamak için sıraya girerler ve ardından Anne, Whit'i kucaklamak için yanına çeker.

Ve bir an için, izlerken, çocukken hiç kucaklanıp kucaklanmadığını merak ediyorum. O soğuk ebeveynleri ona bir nebze olsun şefkat göstermişler miydi? Eğer göstermedilerse, siktir et onları. Ona hayatının sonuna kadar yetecek kadar sarılacağım.

"Trafik kötü müydü?" diye soruyor teyzem ve ben de başımı sallayarak onu kendime çekip yerden kaldırıyorum.

"Beni yere bırak," diye ciyaklıyor ve bıraktığımda Anne'e doğru ilerliyorum, onu da aynı şekilde kendime çekiyorum ve o da etrafında dönmeme izin veriyor. Minicik, Magnus gibi. Onu yere bıraktığımda dağınık topuz kafası yüzüme çarpıyor.

"Bu sefer gelebilmene sevindim," diyorum ve o da bana kocaman gülümsüyor.

"Ben de sevindim. Bu arada nişanlın çok seksi. İkinizin de resmini yapmak isterim. Düğün hediyesi olarak."

Bir kolumu omzuna atıyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Bana göz kırptı, ben de Whit'e seslendim, "Hey, bebeğim. Anne resmimizi yapacak. Çıplak. Düğün hediyesi olarak."

Whit kıpkırmızı kesiliyor ve ben de onun teyzemin önünde nasıl rahatsız bir şekilde kıpırdadığına bakıyorum.

"İkinizi birlikte çıplak düşünmek istemiyorum. Bunu bir kez görmek yeterliydi," diyor Luke, kollarımı Whit'e sarıp çenemi omzuna yasladığımda.

"Pekâlâ Whit. Şu turtaları yapmaya başlayalım, sonra da siz çocuklar biraz çıkabilirsiniz," diyor teyzem ve Whit bana dönüp bakıyor.

"o kamyonetle gezdirmene izin vermeyeceğim" dedi. Sert ve seksi.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim. Beni sen götüreceksin."

Tükürüyor ve ben de kışına bir şaplak atıyorum. "İçeri girip şu turtaları yapsan iyi olur. Yapacak işlerimiz var."

Bana ters ters bakıyor ama teyzemi içeri kadar takip ediyor, ben de gözlerim hep üzerinde, gidişini izliyorum. Gözlerimi .

"İkiniz mutlu görünüyorsunuz," diyor Anne beni dürterek.

"Mutlu olsak iyi olur. Evleniyoruz" diyorum.

Evet, buna alıştım. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyorum. Whit ve ben bu konuyu öylesine konuşmadık ama şu an için o benim nişanım ve evleniyoruz.

Yalan söylemeyeceğim. Ben de hayal etmiştim. Whit koridorun sonunda beni bekliyor, ben yaklaşırken karanlık gözleri beni izliyor. Parmağıma bir yüzük takması.

Beni dava et. Görünüşe göre romantizm söz konusu olduğunda aptalın tekiyim. Kim bilebilirdi ki?

Anne eğilip soruyor, "Yani artık tüm erkeklerden hoşlanıyor musun, yoksa bu sadece Whit'e özgü bir şey mi?"

Whit'in kaybolduğu kapıya bakıyorum ve omuz silkiyorum, "Sanırım bu sadece Whit'e özgü bir şey. Benim için o, biliyorsun."

Başını sallıyor. "Evet, bildiğin zaman ."

"Evet," diye kabul ediyorum ve sonra gelecekle düşüncelerim Liam, Sem ve Luke'un bana bağırmasıyla bölünüyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"T bu çalışmıyor," diyor Whit, vitesler yüksek sesle gıcırdarken sesindeki hayal kırıklığı belli oluyor. Vites kolunu sıkıca kavırıyor ve vites takıyorum, ama ileri doğru yalpallıyor ve ölüyor.

Hafifçe gülüyorum ve sonra elimi onunkiyle kapatıyorum.

"Bunu yapabilirsin, bebeğim. Cesaretin kırılmasın. Betsy'nin sadece biraz ikna edilmeye ihtiyacı var."

Whit oflayıp pufluyor ve bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Betsy'den nefret ediyorum."

Gösterge panelini okşadım ve başımı salladım, "Betsy, onu dinleme. O sadece bir konuda mükemmel olamamaktan nefret eden bir huysuz."

Whit nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor, debriyaja basıyor ve kamyonu tekrar çalıştırıyor. Vites takıyor ve ileri doğru sallanıyoruz.

O ikinci vites geçerken, motor vınlarken ben de oh-bok .

Teyzem ve eniştemin arazisinin engebeli zemininde kamyonu manevra yaptırırken Whit'e "Bunu sen halledersin," diyorum.

"Sanmıyorum," diyor ama açık arazide ilerlerken kamyonun ölmesini engelliyor.

"Bu tepeye kadar," diyorum ve Whit başını sallıyor. "İmkânı yok."

"Whit," dedim. "Biraz yaşa."

"Bu kamyonun kapıları yok. Emniyet kemerleri dayanıksız görünüyor. Şu tepe çok dik görünüyor."

"O kadar da dik değil."

"Ya ?"

"Yuvarlanmak büyük bir mesele değil."

Whit kamyonu durdurdu ve kamyon durdu. Sonra dönüp bana baktı, gözleri ciddiye.

"Caleb. Büyük makineleri yuvarlamayacaksın. Asla. Bir daha. Bunu yasaklıyorum." Ona yumuşakça gülümsedim. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Tabii ki öyleyim. Sen... pervasızsın."

"Hayır, bebeğim. Ben yaşıyorum." Diyorum sonra kamyonu atlayıp yanına kayıyorum, onu yolcu tarafına taşımak için gücümü kullanıyorum.

"..." diyor çılgınca. Ama ben hınzırca kıkırdayıp motoru gürültüyle çalıştırıyorum ve Whit emniyet kemerini takmak için çabalıyor. Klik sesi geliyor ve Whit önündeki çubuğa tutunuyor, parmak eklemleri bembeyaz. Sonra Whit nefesinin altında küfürler mırıldanırken birinci vitesten ikinci geçerek motoru ileri doğru hareket ettiriyorum.

Kayalık tepeye tırmanırken tekerlekler dönüyor ve Whit beyazın hoş bir tonuna bürünüyor.

"Bu iş sende, Betsy," diyorum ve Whit dönüp bana ters ters bakıyor, sonra da azarlıyor, "Caleb van Beek emniyet kemerini tak."

Kayarak tepenin zirvesine doğru ilerlerken ona sırtıyım. Bir noktada takıldık ve kamyonu durdurmak zorunda kaldım. Hafifçe yana yatıyoruz ve Whit bana her türlü pisliği yapacağına söz veriyor.

Durmam için beni motive etmiyor.

Ben de biraz geri gitmemize izin verdim. Kamyon sola doğru kayıyor, lastikler altımızdaki gevşek kayaların üzerinden kayıyor ve sonra Betsy'yi vitese takıyorum ve tepeye biraz farklı bir yol izleyerek ilerliyoruz. Sonunda tepeye vardığımızda Whit nefes nefese kalmış, gözleri çılgına dönmüştü.

"Bunu bir daha yaparsan çok ama çok pişman olursun." Ona gülümseyerek bakıyorum ve sonra emniyet kemerimi takıyorum.

Şimdi biraz daha az endişeli görünüyor ama hâlâ öfkeli.

"Söz veriyorum," diyorum ve Whit cevap vermek için ağzını açtığı anda debriyayı bırakıyorum ve tepeyi aşp çok kaygan inişimize başlıyoruz.

Saatler sonra eve döndüğümüzde Whit doğruca eve giriyor ve duşla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Çok kızgındı. Gerçi birkaç kez gülümsediğini gördüm ama beni bakarken yakalasa ısırdı.

"Ona ne yaptın?" diye soruyor teyzem Whit'in üst katta kayboluşunu izlerken. "Umarım onu korkutup kaçırmamışsındır. Düşününü planlamak için sabırsızlanıyordum. Ben de torun istiyorum."

"Bunları da istiyorum," diyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak erkeğimi arıyorum.

Onu duşta küçük maceramızın tozunu temizlerken buldum.

Ben de ona katıldım, kollarımı ona doladım ve ıslak bedenini kendime çektim.

"Kızma," diyorum, beni görmezden geliyor ve kendini yıkamaya devam ediyor.

"Bana ne istersen yapmana izin vereceğim. Ceza olarak."

Bir an duraksıyor ve sonra "Bunu zaten yapardın" diyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve yumuşak sikini avuçlarıma içine alıyorum. "Belki de seni sikmem," diyor Whit ve ben nefes nefese onu çeviriyorum

kollarımda ve ona bakarak. "Bu yeterli bir ceza olurdu."

Gözleri muziplikle parlıyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum, ama yüzünü çeviriyor ve ağzım yanağına çarpıyor.

"Ciddi misin?" Sızlanıyorum. "Bana hâlâ kızgın olamazsın."

Whit kaşlarını bana doğru kaldırdı ve "Ellerini duvara koy Caleb. Seni yıkayacağım."

Bir an onu izledim. Gözlerinde o bakış var ve bir an için endişelendim. Whit intikam peşinde ve yakında çok ama çok pişman olacağımı hissediyorum.

"Duvara, Caleb," diye ısırtıyor ve bana söyleneni yaptığımda, söylediği gibi beni yıkamaya başlıyor. Ve sikimi okşamak için çok fazla zaman harcıyor, beni orgazma o kadar yaklaştırıyor ki kalçalarımı ileri doğru itiyorum, serbest kalmak istiyorum. Ama sonra aniden geri çekiliyor ve bana durulanmamı söylüyor.

Nefes nefese kaldım, yanaklarım kızardı, kalbim kulaklarımda gümbürdüyor. Mavi taşaklardan ölmek mümkün mü?

"Ciddi olamazsın," diye mırıldanıyorum ve kıkırdama sırası Whit'e geliyor.

"Ben çok ciddiym, Caleb. Sana dikkatsiz davranmayı bırakmanı söyledim ama beni dinlemedin. Emniyet kemerini bile takmadın."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra ağrıyan sikime uzanıyorum, ama elimi tutuyor, duvara doğru itiyor ve öne doğru eğiliyor, ağzı kulağımda.

"Bugün kendine dokunursan, seni bir hafta boyunca sikmem." "Ciddi olamazsın!"

"Dene beni."

Duştan çıktığında hayal kırıklığı içinde inliyor ve sarkıyorum. Durulanırken, üzgün, ağlayan sikime bakıyorum ve Whit'in ikimiz için de hazırladığı ceza için özür diliyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Whit elinde bir demet çiçek tutarak soruyor. Onları nereden bulduğunu bilmiyorum ama bu jest karşısında kalbim biraz eriyor. Akşam yemeğinden önce annemin mezarını ziyaret edeceğiz. Dürüst olmak gerekirse, Whit'le o kadar meşguldüm ki, annemin bir yıl önce bugün öldüğü gerçeği neredeyse aklımdan çıkıyordu. Neredeyse. Bu tür travmatik olayları unutmak zordur.

"Evet," diyorum, Carhart ceketimi omuzlarıma atıp şapkamı başıma doğru çekştirerek. Whit'in bana nasıl baktığını fark ediyorum, o gözler değerlendirici ve endişeli.

Elini benimkinin içinden geçiriyor ve beni arabaya götürüyor, kapıyı benim için açıyor ve içeri giriyorum.

Sonra beni yirmi dakika boyunca annemin verildiği şehre götürüyor. Arabayı park edip kontağı kapattığında koltuğa yaslanıp yüzümü ovuşturuyorum.

"Neden bu kadar zor?"

Whit cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Caleb. Sevdiğim birini kaybetmekle hiç yüz yüze gelmedim. Ama biliyorum ki, eğer birini derinden seviyorsak,

Onları asla gerçekten kaybedemeyiz. Bedenen burada olmasalar bile onlar bizim bir parçamız haline gelirler."

Ona, bu bilge adama bakıyorum ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum. "Evet. Benim bir parçam. Bunu sevdim." Sesim hafifçe kırılıyor ve pencereden dışarı bakıyorum.

"Kaybın için çok üzgünüm Caleb," diyor Whit, sesi nazik ve tatlı, hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"Gitmeliyiz."

Arabadan iner inmez Whit'in elini tutup onu mezarlığa doğru çekiyorum ve sonunda basit bir mermer taşın önünde duruyoruz.

Arabella Lee van Beek

"Sadece kırk yaşındaydı," diyorum Whit'e. O da ömeli alandaki döküntüleri temizlemeye başlıyor. Kirlenmekten nefret etmesine rağmen, bunu benim için yapmaktan hiç çekinmiyor. Annem için.

Tanrım, bu adama çok aşığım.

Bu düşünce beni o kadar sarsıyor ki bir dakika boyunca nefes alamıyorum. Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. Bu adamı sevmeye hakkım yok. Ama yine de seviyorum. Elimde değil. Kalbimin içine kadar girdi ve benden bir parça koparmadan onu çıkarmanın bir yolu olduğundan emin değilim.

Whit ömeldiği yerden başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturduğunda, hıçkırıklarına engel olamıyorum.

Sikeyim.

Eğer mini krizimi fark ederse, hiçbir şey söylemez. Muhtemelen annemi kaybettiğim için duygusal olduğumu düşünüyordur. Öyleyim ama onu da kaybedeceğimi biliyorum. Eninde sonunda. İkisini birden kaybetmeye dayanabilir emin değilim.

Whit çiçeklere uzanıyor ve onları nazikçe annemin isminin önüne koyduktan sonra, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan van Beek. Ben Whit."

Titreyerek nefes veriyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum.

"Oğlun harika biri. Gurur duyardın," diye devam ediyor, parmaklarını onun ismine bastırarak.

Kahretsin, bu adam. Burnumu çekiyorum ve her şeyi içimde tutmak için alt dudakımı ısırıyorum.

"Whit," diye fısıldıyorum ve bana tekrar bakıyor. Gözlerinden acı ve sempati süzülüyor ve onu kollarıma çekiyorum. Onu kendime çekiyorum, gözyaşlarım artık hızla akıyor. Başımı boynuna gömüyorum ve o gittiğinden beri hissettiğim üzüntü ve yalnızlığın gitmesine izin . Zamanla gerçekten iyileşmeyen bir boşluk bu. Sadece kırılmışlık hissine, umutsuzluğa alıştım.

Whit bunu atlatmama yardım etti. Bana yeniden hayat verdi.

"Seni çok severdi," diyebildim, sesim kırık ve titrek çıkıyordu.

"Eminim ben de onu çok severdim. Seni o yarattı, değil mi?" diyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum ve neredeyse hayatımı değiştirecek o üç kelimeyi söyleyecek oluyorum ama .

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Teşekkür ," diyorum onun yerine. "Buraya geldiğin için. Çiçekler için."

"Elbette," diye yanıtlıyor ve elini boynumda gezdirip sıkıyor.

Geri dönmeden önce saatlerce öylece duruyoruz. Teyzem ve amcamın evine dönerken güneş uzaktan batıyor ve ben yol boyunca Whit'in elini tutuyorum.

Bu yeterli, diyorum kendime. Şu anda, burada sahip olduğumuz şey.

Benimle kaldığı sürece, ne isterse o olabilirim.
ol.

Akşam yemeği pizza ve biradan oluşan hızlı bir olaydı ve sonra Whit ve ben üst kata çıkarken herkes ateşin yanında içmek için dışarı çıktı.

Annemin mezarını ziyaret etmekten duygusal olarak yıpranmış durumdayım, gözlerim şişmiş ve kızarmış. Sadece sarılmak, becerilmek ve sonra biraz daha sarılmak istiyorum.

Bir an için Whit'in beni cezalandırmaya devam edeceğinden, *ihtiyacım* olan şeyi benden esirgeyeceğinden endişeleniyorum ama odamıza girdiğimde kapıyı kilitliyor ve bana doğru ilerliyor, fanilamı yere itiyor ve sonra gömleğimi başımın üzerine kaldırıyor.

"Anladığım kadarıyla artık beni daha önce cezalandırmıyorsun," diyorum usulca ve Whit pantolonumun düğmelerini açarken bana bakıyor.

"Bu gece seni becereceğim çünkü buna ihtiyacın var Caleb. Ama bunu hak edeceksin."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama umurumda da değil. Ona yakın olabildiğim sürece, ne isterse yaparım.

Beni yatağa itiyor ve sonra orada durup beni izliyor, o gözler beni dayanılmaz ayrıntılarla geziyor. Tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor ve o soyunmaya başladığında sikim tam direğe kadar sertleşiyor. Yavaşça. Çok yavaşça.

"Hadi Whit," diye yalvarıyorum ve o da yatağın kenarına gelip bir parmağını göğüs kafesimde gezdiriyor.

"Bu gece acele etmek yok," diyor.

İnliyorum ve sonra parmağını meme ucumdaki piercingin üzerinde gezdiriyor ve "Biliyorsun, mükemmel bir kontrolüm var. Saatlerce sevişebilirim."

"," diye titreyerek nefes alıyorum. Çünkü o içimdeyken ancak on dakika dayanabiliyorum.

"Çok az kontrolün var, Caleb."

"Benim hatam değil," diye ısırıyorum ve o işkenceci parmağını mutlu izime içinden kayıyor.

"Çok heveslisin. Hiç sabrın yok. Hiç kenarda durdun mu?"

Başımı sallıyorum ve Whit parmağını şişmiş sikimin başında gezdirirken eğilip alçak sesle şöyle diyor: "Seni birçok kez sınıra getireceğim. Ağlayacaksın ve ben bunu yapmaktan zevk alacağım."

"Kahretsin."

Terliyordum, sikim acıyla ağrıyordu ve Whit hâlâ . Saatlerce sevişebileceğini söylediğinde şaka yaptığını sanmışım.

O değildi.

Ciddi davranıyordu.

Son iki saat içinde bana yaptığı şeyler. Bunu düşünemiyorum bile, yoksa boşalacağım.

Altında kıvraniyorum, yavaşça çekilip sonra tekrar iterken uzun boyuna gömülüyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, ağzım kuru, bedenim titriyor. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor ve tenim dokunmaya karşı aşırı hassas.

"Yalvarmanın faydası olmaz," diye mırıldanırken yanağından aşağı bir ter damlası süzülüyor ve başını sallıyor. "Daha uzun süre dayanabilirsin." Sonra bacaklarımdan birini kaldırıp içime giriyor ve ben nefes nefese kalana kadar prostatıma defalarca vuruyor. Boşalmaya kadar hazırım ki, serbest kalmanın baş döndürücülüğünü hissetmeye hazırım, ama tam bana acıyacağını düşündüğüm anda gidiyor. Deliğim bomboş hissediyorum.

"Whit," diye inliyorum ve o da alnını sıvazlıyor.

Berbat durumda, beni bu kadar uzun süre sikmenin verdiği efor ona zarar veriyor. Bunu anlayabiliyorum ama durmak, pes etmek yerine devam ediyor. Onu tamamen harap olmuş ve pervasızlığın eşiğinde görmek başlı başına bir afrodisyak.

"Çok mu acıyor Caleb?" diye soruyor, hassas deliğime kayganlaştırıcıyı yeniden sürerken, tekrar doldurulduğum için inliyorum. Buna ihtiyacım var. İstiyorum. Daha fazlasını.

"Asla," diye nefes alıyorum ve sonra parmağını içime sokarken doğruluyorum.

"Aferin oğlum."

Ağzı beni bütünüyle yutuyor ve bu gece üçüncü kez sikimi emerken nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım. Bu korkunç. İnanılmaz. Korkunç. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Başı sallanıyor, boğazı beni yutuyor ve ellerimi ondan uzak tutmak için çarşaflara tutunuyorum ve sonra tekrar çekiliyor, dudakları beni derinlemesine almaktan kızarmış ve şişmiş ve ben inliyorum. Kelimenin tam anlamıyla inliyorum.

Bunu bu gece ilk kez yapıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diyor ağzını silerken.

"Yapamam," diye inliyorum. Vücudum gevşek ve hareket edip edemeyeceğimi bilmiyorum. "Dizlerinin üzerine çök, Caleb."

Adımı böyle söylediğinde....

Bir homurtu ile yuvarlanıyorum, çarşaflar sikime değince bir iniltiyi ısııyorum. Her şey aşırı hassas ve en ufak bir dokunuş beni harekete geçirecekmiş gibi hissediyorum.

Vay anasını. Kenarların şakası yok.

"Çarşafların üzerine gelme," diyor ve arkamdan girmeden önce kalçalarımı kabaca kaldırıyor, bir kez daha nefessiz kalana kadar içime girip çıkıyor.

"Yeter," diye inliyorum. "Yeter. Lütfen, Whit. Özür dilerim. Özür dilerim.

Yeter."

Gözlerim akıyor ve tüm vücudum yanıyor. Sikim ağrıyor. Neredeyse acı veriyor.

Whit titreyerek nefes veriyor ve sonra çekip beni bir kez daha sırtüstü çeviriyor ve beni o kadar geniş açıyor ki X-rated.

"Boşalmanı izleyeceğim," diyor ve sonra tekrar içime giriyor. Sonunda serbest kalabileceğimi bildiğimden, dişlerim takırdayacak kadar titriyorum.

İki bacağımı da kaldırıp omuzlarının üzerine koyuyor ve sonra çılgınca içime giriyor, yatağın başlığı düzensiz bir şekilde duvara çarpıyor.

O kadar yüksek sesle inliyorum ki ailemin beni dışarıdan duyabileceğinden eminim.

"Yapamam," ben nefes alıyorum. "Yapamam. Oh siktir.... siktir. Orada. Orada.

Fuuuuuuck. Evet!"

Ve sonra aletim zıplıyor, taşaklarım sıkıca yukarı kalkıyor ve serbest kalmam o kadar ani oluyor ki, beni yerde tutmak için yatak başlığına tutunmak zorunda kalıyorum. Yemin ederim o kadar sıkı tutunuyorum ki çatlamaya başladığını duyuyorum. Döllerim tüm gövdemi kaplıyor, boynuma ve çeneme vuruyor ve bayılana kadar boşalmayı durdurmuyorum.

Kendime geldiğimde Whit bana o kadar sert vuruyor ki yatakta yukarı doğru hareket ediyorum, başım duvara çarpıyor. Sonra beni o kadar sıkı kavıyor ki yarın morluklar olacağını biliyorum. İnlemeleri ve homurtuları üstümde yankılanıyor ve serbest kalmasının sıcaklığını hissediyorum.

Ve sonra bitti.

Ve hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Buradan bir daha asla ayrılmayacağım.

Ben öldüm.

"Beni kırdın," diyorum, gözlerim kapalı, tüm bedenim artçı sarsıntılardan titriyor.

"Dersini aldın mı?" diye soruyor ağır nefesler alarak.

"Hayır," demeyi başarıyorum. Gülümseyemiyorum bile. Yüzüm çalışmıyor. "Bana yirmi dakika ver, sonra tekrar gitmeye hazır olacağım."

Whit kalçalarını tekrar içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. , canım yanıyor.

Çenemi yalayarak, "Sanırım öyle," diye fısıldıyor. Serbest bırakılmamı temizlediği düşüncesi sikimin seğirmesine neden oluyor.

"İyi iş çıkardın," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Sen bir hayvansın," diye mırıldanıyorum.

"Belki de beni bir daha test etme."

Alay ediyorum ve sonra onu kendime çekiyorum. Teni karnımı kaplayan ıslaklığa doğru kayıyor ama şikâyet etmiyor. Sadece onu tutmama izin veriyor.

Bir süre böyle uyuduktan sonra Whit beni zorla duşa soktu ve yıkadı. Hareket edemeyecek kadar bitkinim, bu yüzden ona doğru yığılıyorum ve yatağa girdiğimizde neredeyse anında uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, annemin ölüm yıldönümünün en az duygusal hasarla geçtiğini fark ediyorum.

Çünkü Whit dağıttı. Hem de en lezzetli şekilde.

O anda ona daha da aşık olduğumu anladım. Hay sikeyim.

Çok derine battım ve artık geri dönüşü yok. Kendimi parçalanmaya hazırlıyorum.

"Siz ikiniz uyandınız mı?" Sem kapıya vurarak soruyor ve ben homurdanarak kendimi Whit'e yaklaşıtıyorum.

"buradan," diye bağıryorum ve Sem kapıyı hafifçe tekmeliyor. "Whit mutfakta bekleniyor."

"Ugh," diyorum ve Whit omzumu itiyor. Bir kez daha onun üstüne çıktım ve ondan uzaklaşmak yerine sadece burnumu soktum.

daha da içine.

"Hadi kuzen! Annem onu soruyor."

Whit omzumu hafifçe iterek, "Gitmeliyim," diyor, ben de homurdanarak onun üzerinden yuvarlanıyorum. Kendini yukarı itiyor ama banyoya gitmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Kıçım ağrıyor. Beni mahvettin," diye mırıldanıyorum, ona usulca gülümseyerek.

Çıplak popoma bakıyor ve parmaklarını hafifçe üzerinde gezdiriyor.

"O zaman ağırdan almalıyız."

Homurdanıyorum. "Hayır.

Ben iyiyim."

Bana bir kaşını kaldırdı ve sonra "Bugün iyi misin Caleb?" diye sordu.

Gülümsemem kayboluyor ve sertçe yutkunuyorum. "Evet, dostum. Teşekkürler. Dikkatimi dağıttığın için."

Başını sallıyor ve banyoya girmeden önce şakağıma bir öpücük daha konduruyor.

Sem kapıyı tekrar tekmeliyor ve sonra içeri girmesini istemeyerek kapıya doğru ilerliyorum ve tamamen çıplak olduğumu umursamadan açıyorum. Her şeyi daha önce görmüştü.

Sem sikime bakıyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Bir fahişe gibi inliyorsun."

"Zavallı sakin ıslanmıyor diye kıskanıyor musun?" Ben soruyorum.

Sem düşünceli bir şekilde bana bakıyor, "Bu kadar iyi bir adamla seks mi?"

"*Hiçbir fikrin yok,*" diye inliyorum ve yumruğunu uzatıyor, ben de vuruyorum.

Sem bana genişçe gülümsüyor ve "Şimdi o küçük aleti bir kenara bırak ve gelip cipi taşımama yardım et" diyor.

Whit mutfakta teyzeme yardım ederken, Sem, Luke, Liam ve ben de sabahı garajda çalışarak geçiriyoruz.

"Söyle bakalım Caleb, altta mısın üstte misin?" Luke kafasını Jeep'in kaputunun altına sokmuş, hâlâ motorla uğraşırken soruyor. Hemen cevap vermeyince hepsi durup bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Seni ."

Bana bakmaya devam ettiler ve sonra Sem dedi ki, "O bir dip. Nasıl sarıldıklarını gördünüz mü?"

Omzuna bir yumruk attım ve omuz silktim, "Öyleyse ne olmuş? Aranızda götten sikilen var mı?"

Bana biraz daha bakıyorlar ve ben de onların şaşkınlık ifadelerine gülüyorum.

"Bu herkes için değil. Kalbi zayıf olanlar için de değil."

Sırıtiyorum.

Bana göz kırptılar ve sonra Luke, "Kahretsin, alıyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet. Kıskanma."

Luke başını iki yana sallayarak, "Değilim," diyor. "Gerçi Sem olabilir. Senin şu arkadaşına göz koymuş. Ufak tefek, güzel bir kız."

Sem bir şeyler homurdanıyor ve sonra aniden Luke'un kafasına kilit vuruyor. Bir süre itişip kakışıyorlar, ikisi de barbarlar gibi homurdanıyor.

"Hayır," diye homurdandı Sem.

Luke boğuk bir sesle, "Benim de var, göt herif. İnkâr edemem. Seni gördüm."

"Ben gey değilim," diye ısıırıyor Sem ve sonra Luke'u itiyor.

Luke öksürüyor ve tökezleyerek öne doğru yürüyor. Kendini toparladığında bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Dürüst olalım. Onu gözetliyordun. O gence kafayı takmış durumdasın."

"Bu doğru mu, Sem?" Alay ediyorum ve Sem bana göz kırptıyor.

"Kıza benziyor." Sanki bu Magnus'u takip etmek için yeterli bir sebepmiş gibi.

"," diye cevap veriyorum ve sonra diyorum ki, "O sadece.... küçük. Cep boyutunda."

Sem beni duymamış gibi görünüyor ve ekliyor, "Ve bir erkek için fazla pürüzsüz. Hiçbir yerinde kıl yok ve şu küçük tişörtlerden giyiyor," diye ekliyor Sem, karnını işaret ederek ve şimdi ona bakma sırası bizde.

"Bu oldukça iyi bir gözlem, Sem," diye mırıldanıyorum ve Sem bana ters ters bakıyor.

"Belli oluyor. Sem aşık olmuş," diye takılıyor Liam ve Sem'in hayatımda ilk kez kızardığını görüyorum.

"Ben aşık değilim."

"Sence alt mı üst mü olacaksın?" diyorum kaşlarımı ona doğru sallayarak ve Sem'in yüzü buruşuyor.

"Kıçıma bir şey almayacağım. Asla."

"Deneyene kadar eleştirme," diyorum.

Sem bir an duraksar, neredeyse düşünür ve sonra başını sallar. "Bu saçmalığı kafama sokmayı bırak, dostum. Ben eşcinsel değilim."

"Ben de öyle olduğumu düşünmüyordum. Whit'e kadar. Şimdi başka türlüünü hayal edemiyorum."

Sem bana bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. "Her neyse. Bu konu hakkında konuşmayı bırakalım."

"Bilemiyorum. Bence twink eğlenceli bir sohbet konusu," diye dalga geçiyor Luke ve Sem ona bir bez parçası fırlatıyor.

"Sen konuyu değiştirene kadar gidiyorum."

Sem uzaklaşırken Liam ve Luke gülüyorlar ama ben peşinden gidip koluna yapışıyorum.

"Hey, dostum. Sana takıldığım için özür dilerim," diyorum ve Sem beni silkeliyor. "Her şey yolunda."

"Sadece şunu bil ki.... eğer bunu işlemek istersen ben buradayım." "Neyi işlemek?"

"Mag'e olan hislerin."

"Ona karşı bir şey hissetmiyorum."

Başımı eğiyorum ve kuzenime gerçekten bakıyorum. Atkuyruğu yapılmış sarı saçları, masmavi gözleri. Boynunda yılan gibi kıvrılan dövmeler.

"Sadece bana gel, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa."

Sem bir dakika bana baktı ve sonra arkasını döndü. "Konuşacak bir şey yok."

Onun dışarıda kayboluşunu izliyorum ve bunun doğru olup olmadığını ya da kendi duygularını bastırıp bastırmadığını merak ediyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

(Şükran Günü sorunsuz geçti. Teyzem bu sefer kendini aştı. Tatlı zamanı geldiğinde, Whit'in yaptığı turtaların her birini denedim. yapılmış. Ne kadar iyi olduklarını ve o da usulca sırttığında kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum. Eğer bana izin verseydi, hayatının geri kalanında her gün ona iltifat ederdim. Bir gül gibi açmasını izlerdim.

Şu şiirsel halime bak.

"Hareket edemiyorum. Beni dışarı çıkarmanız gerekecek," diyorum aşırı şişmiş karnımı sıvazlayarak. Elbette her zamanki gibi çok fazla yedim.

Whit tabakları aldı ve mutfağa taşıdı. Yardım ederdim ama yapabileceğimden emin değilim. Hareket edemiyorum derken şaka yapmıyordum.

"Çok dramatik," diyor teyzem kocaman bir gülümsemeyle. "Bahse girerim yarım saat içinde seni gizlice daha fazla yemek yerken göreceğim."

Ben alay ediyorum ama Whit araya giriyor, "Caleb'e benziyor. O her zaman doyumsuzdur. Daha fazlasını istemeden önce asla çok uzun süre bekleyemez."

Bana sırtlıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Başka şeylerden bahsettiğini biliyorum. Pantolonum masanın altında çadır kuruyor. Pislik herif.

"Çünkü çocukken mahrum bırakıldım," diye yanıtlıyorum.

Amcam başımın arkasına hafifçe vurdu ve ben de başımı ovuşturdum.

O.

"Bu ne içindi?" Küçük bir atarak soruyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun oldu."

Amcam homurdanıyor, hala yemek yiyor. "Çok iyiydın evlat. Annen elinden gelenin en iyisini yaptı. Hepimiz yaptık."

Onu hatırlayınca gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum. "Evet. Öyle olduğunu biliyorum."

Bu kasvetli bir an ve bir dakika boyunca bununla oturuyorum. Benim hiç babam olmadı. Annem barda tanıştığı bir adamla tek gecelik bir ilişki yaşamış ve dokuz ay sonra beni doğurmuş. Bebekle şehirde yaşamaya gücü yetmeyince, kardeşi ve karısının yanına taşınmış. Ben burada büyüdüm, amcam sahip olduğum tek baba figürüydü. Daha çekingendi ve nadiren şefkat gösterirdi ama beni sevdiğini her zaman biliyordum.

İyi bir hayatım oldu, Whit gibi asil ve düzgün büyümüş birine kıyasla biraz alışılmadık olsa da. Ve zengin.

"Whit, gel bir dakika otur. Caleb'in büyürken başına gelen tüm belaları sana anlattık mı?" diyor teyzem.

Whit benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor ve başını sallıyor. Eli benimkine kayıyor ve ben de elini ağzıma götürüp dudaklarımı parmaklarına bastırıyorum.

"Bahsedildiğini duydum ama kesin bir şey yok."

Amcam başını sallıyor. "O çocukların başı hep beladaydı. Hâlâ da öyle. Bu adamla evlenmeden önce neye bulaştığını bilmelisin."

"Sen de işin içinde değilmişsin gibi davranma ihtiyar," diyorum ve amcam kıkırdıyor.

"Birkaç kez," diye itiraf ediyor ve sonra öne doğru eğilip fısıldıyor. "Teyzene söyleme. Beni öldürür."

"Ah, zaten biliyorum," diyor teyzem ve ardından ekliyor, "Bu çok sorumsuzcaydı, Daniel."

Amcam buna yüksek sesle gülüyor ve Whit sanki "*Şimdi nereden aldığını biliyorum*" der gibi bana bakıyor.

Sem, Luke, Liam ve Anne içeri giriyor ve biz çocukluğumuzda yaptığımız aptalca şeyleri anarken masaya oturuyorlar. Whit bazı hikâyeler karşısında dehşete düşmüş görünüyor ve ben de elimde olmadan eğilip dudaklarımı o kaşlara bastırıyorum.

Whit mutfığa doğru ilerlerken, "Hayatta kalmayı başarmış olman inanılmaz," diyor.

"Biliyorum," diye kıkırdıyorum ve Whit kaşlarını çatıyor.

"Kendini havaya uçurabilirdin. Pilleri ateşe atmak.
Tanrım, Caleb."

Ensemi ovuşturuyorum ve biraz mahcup bir ifadeyle ona bakıyorum. "Ne merak ediyorduk."

"Arka bahçeyi benzinle ateşe verdin." "Evet,
o Sem'di. Ben yakmadım."

"Sen de bunun bir parçasıydın," diyor ve sonra beni kendine çekiyor, eliyle gömleğimi kavırıyor. "Benimleyken artık o aptalca, umursamaz şeyleri yapmak yok. Tamam mı?"

Ona doğru eğildim ve yüzümü yanağına sürttüm. "Evet, bebeğim. Sesini ."

"Sonuna kadar, Caleb. Luke ve Sem'in ev yapımı patates silahı hakkında bir şeyler söylediklerini duydum. Planladıkları şeyin bir parçası olmanı istemiyorum."

Bunun üzerine kıkırdıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ve eğer iyi bir çocuk olursam ve beladan uzak durursam. "

Whit alay ediyor ve beni nazikçe itiyor. "Gidip bulaşıkları yıkamam lazım."

"Hayır, onun yerine ATV'lere binelim," diyorum. "Yemekler sıkıcı."

Whit, "Temizlenmemiz gerek," diye itiraz ediyor ama onu kendime doğru çekiyorum. "Lanet bulaşıkları sonra yıkarsın," diyorum. "Hadi gidip eğlenelim. Biz sadece burada bir günüm daha var."

Whit bana bir bakış fırlattı. "Pervasız olmamakla ilgili ne ben? ATV'ye çıkmamalısın. Alçını daha yeni çıkardın. Elini tekrar kırmak mı istiyorsun?"

Parmaklarımı ona doğru sallayarak, "İyiyim. Yepyeni gibiyim."

Whit elindeki bulaşık bezini yere bıraktı ve yüzünü tamamen bana döndü. "Hayır. O şeye adımını atmayacaksın. Özellikle de sen Kuzenlerinizin sizi aptalca şeyler yapmaya ikna etmesine her zaman izin verin. Tarihin de gösterdiği gibi, onlarla birlikte olduğunuzda en akıllıca kararları veremezsiniz."

Onu yavaş, kirli bir öpücüğe çekiyorum ve sonra arkama yaslanıyorum, "Tüm bu süslü dil beni azdırıyor ve rahatsız ediyor. Benim için endişeleniyor musun, bebeğim?"

Gözlerini bana dikti. "Sadece onlarla dışarıda ne kadar sorumsuz olduğumu biliyorum."

Elimi önce koluna sonra da saçlarına götürüyorum. "O zaman neden bana katılmıyorsun? Beni kontrol altında tut."

Bir süre beni izliyor, düşünüyor ve sonra iç geçiriyor. "Seni durduracak bir şey yok, değil mi?"

"Hayır."

Dramatik bir şekilde iç geçirir. "Tamam ama arabayı *ben kullanacağım*. En azından Anne'i kontrol edeyim ve kendi başına temizlik yapabildiğinden emin olayım."

Anne tabii ki bulaşıkları bitireceğini söyleyerek onu başından savıyor ve Whit beni dışarı kadar takip ediyor. Ona anahtarları veriyorum ve temkinli bir şekilde ATV'ye binişini izliyorum.

"Orada oturarak beni fena halde tahrik ediyorsun," diye , şapkamı geriye doğru çevirip arkasına tırmanıyorum.

Makineyi çalıştırmasına yardım edip nasıl kullanacağını anlatırken, "Kendine gel Caleb," diye azarlıyor. Dikkatle dinliyor, sonra motoru çalıştırıyor ve ilerliyoruz.

Yavaşça.

Vay anasını.

Whit bizi küçük bir tepenin üzerinden dikkatle geçirirken, "Salyangozlar bizden daha hızlı hareket ediyor," diye takılıyorum. Luke, Sem ve Liam o kadar uzaktalar ki artık onları göremiyorum. Yine de bağırışlarını duyabiliyorum.

"Kendin yapmayacağın için seni güvende tutuyorum."

"Ah," diyorum ve ellerim gövdesinde dolaşırken boynuna bir öpücük konduruyorum. "Beni önemsiyorsun. Kabul et bunu."

Dava et beni, cevap arıyorum... herhangi bir şey için. Whit şu anda otlayan bir ineğin hızıyla gittiği için üretken bir şeyler yapsam iyi olacak.

"Tabii ki umurumda," diyor, bir tümsekten bilerek kaçınıyor ve bizi biraz düz bir araziye yönlendiriyor.

Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve ona doğru iç çekiyorum. Ona dokunmak de eskimedi. Ellerimi kendime zar zor saklayabiliyorum. Bir daha asla ellerimi kendime saklamak istemiyorum.

Ben meme uçlarıyla oynarken Whit, " dağıtıyorsun," diyor. "Bu güvenli değil."

"O kadar yavaş sürüyorsunuz ki, bir şey olsa bile yaralanmaktan kurtulabileceğimizi düşünüyorum."

Meme uçlarını kabaca çekiştiriyorum ve Whit ATV'yi aniden durduruyor. Dönüp bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sakıncası var mı?" diye soruyor, tatlı bir kızgınlıkla.

"Kendime engel olamıyorum," diyorum, ellerimi pantolonunun bel bandına götürüp kotunun düğmesiyle oynuyorum.

"Bir ağaç bulabiliriz ve ben de sana çok güzel sakso çekebilirim," diye ima ediyorum ve Whit oflayıp pufluyor, ATV'yi tekrar çalıştırıyor ve geri dönüp eve doğru ilerliyor.

"Beni bir ağacın arkasına uçuramazsın," diye mırıldanıyor.

Ne yazık ki hiçbir yerde durmuyor, beni dehşete düşürüyor. Sadece ilerlemeye devam ediyor. Ve biz daha eve varmadan kuzenlerim yanımdan hızla geçip gidiyorlar, tozlar havada uçuşuyor ve bize yüksek sesle ıslık çalıyorlar.

"Bu utanç verici," diyorum gülerek. "Tam bir ezik gibi görünüyoruz."

Whit "*Güvendeyiz*," diye tıslıyor ve ben de yavaş eve dönüş yolculuğunun geri kalanını ona morluk yaparak geçiriyorum.

Arabaya binerken cildindeki soluk izi ovalıyor ve eve doğru yola çıkıyoruz. Kampüse dönmeden önce teyzem ve amcamın evinde bir günümüz daha vardı. Dönem sonu yaklaşırken ikimizin de üzerinde çalışması gereken projeler var. Whit'in özellikle çalışmak için zamana ihtiyacı var. O çok zeki biri. Onun beyni beni gerçekten harekete geçiriyor.

Whit huysuzca, "Bunu bana yaptığına inanamıyorum," diyor.

"Bunu yapmama izin veriyorsun. Gizliden gizliye seviyorsun," diyorum radyoyu kurcalarken. Whit bana bakarken hoparlörlerden yumuşak bir müzik yükseliyor.

"Teyzen onu gördü. Amcan ona durmasını söyleyene kadar ona baktı. Çok büyük."

"Çok uğraştım. Tadının bu kadar güzel olması benim suçum değil," diyorum ve Whit ofluyor.

Eğildim ve kulağını ısırdım. "Ayrıca, morluklar önemli bir şey değil. Eminim herkes bu hafta sonu seviştiğimizi duymuştur."

Saçlarımı tutuyor ve beni hızlı, pis bir öpücük için kendine çekiyor. Kahretsin, şimdi yolculuğun geri kalanını eve döndüğümüzde bu ağzın bana neler yapabileceğini düşünerek geçireceğim.

Whit, "Bunun nedeni onu tutamamanızdır," diyor.

"Beni bu kadar iyi becerirken nasıl yapabilirim ki?" diye cevap veriyorum ve koltuğa yaslanıp sikimi avuçluyorum. "Kızma bebeğim. Sikini seviyorum."

Whit kızarıyor, direksiyonu sıkıca kavriyor ve alt dudağını ısıyor. Tanrım, böyle çok iyi görünüyor. Benim için azgın ve ateşli. Onu nasıl etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Birden telefonu çalıyor ve onu bardak tutucusundaki yerinden kaldırıyor. Biraz önce takındığı kızarmış yüz ifadesi kayboluyor ve rengi soluyor. Endişeyle ona bakıyorum ve dizini kaldırıp mesaj atarken arabayı sürmeye başlamasını izliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Tekrar koyarken sordum.

"Evet," diyor ama sesi pek inandırıcı gelmiyor. Bir de parmakları gergin bir şekilde direksiyona vuruyor.

Telefonu tekrar çalıyor ve tekrar eline alıp hızlıca cevap verdikten sonra kalçasının altına itiyor.

"Senin için mesaj atmamı ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Ben hallederim."

"Ailen mi?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor ve ben de ellerimi kaldırıp bırakıyorum. Bu muhteşem hafta sonundan sonra, şu anda hiçbir şeye başlamak istemiyorum. Sadece bu mutluluğu yarına taşımak istiyorum. Yine de ona gizlice bakıyorum ve hem kızgın hem de üzgün görünüyor. Endişeli de.

Kahretsin. Bu iyi bir şey olamaz. Genelde ailesinden haber aldığı anda üzülürdü ama böylesi hiç olmamıştı.

Sonra telefonu çalıyor ve sinirlenerek telefonu kulağına götürüyor ve aniden Romence konuşmaya başlıyor. Sesi kısa ve kesik ve telefonu o kadar sıkı kavriyor eklemleri bembeyaz. Konuşma beklediğimden daha uzun sürüyor, Whit'in sesi her kelimede yükseliyor.

Ve sonunda telefonu , telefonunu bardak tutucusuna çarpıp "Siktir!" diye bağıyor.

Küfürle birlikte bağırması üzerine uzanıp elimi kalçasında . Titriyordu.

"Sorun ne? Ne oldu?"

Burnundan derin nefes alıyor, burun delikleri açılıyor ve "Hiçbir şey. Sadece ihtiyacım var... siktir! SİKTİR! BUNU SİK!"

Direksiyona iki kez vuruyor ve ardından duygularını kontrol altına almaya çalışarak tekrar derin nefes alıyor.

"Hey, kenara çek bebeğim. Bırak ben süreyim," diyorum, şimdi gerçekten endişeliyim.

Daha önce hiç böyle bir patlaması olmamıştı.

Whit burnundan tekrar derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece düşünmem gerek. *Bırak da düşüneyim.*"

Derin nefes alıyor, kendini sakinleştiriyor ama kol ve bacaklarındaki titremeyi, bir kalçasına gergin bir ritimle vurduğunu görüyorum. Ve eve dönerken bütün yol boyunca sessizdi, bana bir kez bile bakmadı. Bana uzanmıyor. Sanki ben gibi.

Sonunda eve vardığımızda, Whit arabadan fırladı, çantalarımızı aldı ve apartmana giden merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Kapıyı açar, bavulları içeri atar, telefonunu alır ve yine o lanet ekrana dokunmaya başlar. Ne haltlar dönüyor burada?

"Dışarı çıkmam gerekiyor. Geri geleceğim," diyor bana bakmadan.

"Neden?" Şimdi gerçekten kendimi kaybetmeye başladım. "Nereye gidiyorsun?"

Whit *sonunda* bana bakıyor, o kara gözleri adını koyamadığım bir duyguyla dolu.

"Geri geleceğim."

Sonra o gitti ve ben boş dairemizde, tüm bunların ne anlama geldiği konusunda kafam karışık ve endişeli bir şekilde kalakaldım. Kendimi kıyafetlerimizi boşaltırken ve daireyi arşınlarken buluyorum, onun dönmesini bekliyorum. Ama dönmüyor. Bir saat ikiye dönüştü. Sonra üçe.

Bir ses beni uyandırdığında kanepede uyukluyordum.

"Whit?" Hızla doğrulup soruyorum ve Whit'in karşımda durduğunu görüyorum, kaşları çatık.

"Ne oldu? ? İyi misin? Endişelendim."

Gözlerinde ciddi bir bakışla bana bakıyor ve sonra elimi tutup beni yatak odasına çekiyor.

Beni soyuyorsun.

Beni aşağı itiyor.
sokuyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve beni öptüğünde öyle bir çaresizlikle sarılıyorum ki ona.

Bu neden uğursuz görünüyor?

Neden son kezmiş gibi hissediyorsun?

Saçlarımı tutuyor, başparmakları şakaklarımı okşarken beni derinden öpüyor, içime girip çıkarken dillerimiz birbiriyle savaşıyor.

"Whit," diye mırıldanıyorum, bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermesini istiyorum, ama o sessiz. Ben boşalana kadar ağzıyla, elleriyle ve sikiyle bana eziyet etmeye devam ediyor.

Kısa bir süre sonra beni takip ediyor ve sonra üzerime düşüyor, bana tutunuyor, tüm vücudu titriyor.

"Ne ?" Sinirle soruyorum.

"Özür dilerim," diye
fısıldıyor.

"Ne için?" Kalp atışlarımın üç katına çıktığını söylüyorum.

Tanrım, bu çok kötü. Gerçekten kötü.

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "çalıştım ama yapamadım." dedi.

"Neyi düzelteyim?"

Başını sallıyor ve parmaklarını omuzlarımdan derisine daha derinden sokarak beni morluklarla işaretliyor.

"Sırlarım var. Ve artık onları saklayamam."

Hala onun altındayım. Titreyerek nefes verirken, "Söyle bana."
diyorum.

Whit başını sallıyor, başını koyduğu yerden tenime ıslaklık sızıyor.
Kahretsin.

"Whit, söyle bana. Beni korkutuyorsun."

Hafifçe burnunu çekiyor ve mırıldanıyor, "Sana söylemek istemiyorum. Seninle bir gece daha geçirebilir miyim?"

Elimi saçlarında gezdiriyorum, tüm bu olanları unutmak, ertelemek istiyorum. Onunla bir gece daha geçirmek için. Ama o nasıl

rol yapıyordum, sabah endişeden hasta olacağımı biliyorum. Hayır, şimdi bilmem gerek. *Bilmem gerek.*

"Bunu yapamam Whit. Bana neler olduğunu anlatman gerek. her neyse, bunun üstesinden gelebiliriz."

Whit yine burnunu çekiyor ve sonra yavaşça içimden çıkıyor. Boşalması kıcımdan aşağıya ve kalçalarımın sızıyor ama ben fark etmiyorum bile. Tek odak noktam o. Her zaman ona.

Altına yayılmış bana bakıyor ve sonra kaçırıyor. Çenesi çalışıyor, dişlerini gıcırdatırken kasları geriliyor ve esniyor.

"Ben nişanlıyım."

"Bana mı demek istiyorsun?" Diye soruyorum, ama bunu söylerken bile kastettiği kişinin o olmadığını biliyorum.

"Hayır, başka birine."

Kelimeler ıslak bir bez gibi üzerime çöküyor. Boğuluyorum.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Hafifçe doğrulup yüzünün yan tarafına şaşkınlıkla bakarak soruyorum.

Bana bakmıyor bile.

"Bakmıyorum."

Kelimelerin anlam kazanması bir dakika sürüyor ve sonra onu üzerimden itiyorum ve sallanan bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. Döleri bacaklarımdan aşağı kayıyor ve tenimden temizlemek istiyorum. Artık seksi değil. Şimdi, sadece birkaç dakika önce ona karşı ne kadar savunmasız olduğumu hatırlatıyor. Bana nasıl yalan söylediğini.

"Ne oluyor Whit?"

Dönüp bana bakıyor, yüzünde utanç, gözleri cam gibi ve umutsuz.

"Üzgünüm, Caleb."

"Nişanlını benimle mi aldatıyordun?" Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sonra mırıldandım, "Siktir. Bu çok kötü."

Yatağa oturuyor, beline bir çarşaf çekiyor ve ben kendi sarkık sikime bakıyorum.

"Kim o?" Bacaklarımı boxerımın içine sokarak soruyorum, bu konuşma için zırha ihtiyacım var.

"O bir erkek değil."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Bu bir kadın."

Buna öfkeyle gülüyorum. "Benimle taşak geçmeyi bırak." "Dalga geçmiyorum."

Saçımı kabaca çekiştiriyorum. "Ciddi misin sen? Bu boktan gösteri ne Whit? Neden bir kadınla nişanlandın? Sen eşcinselsin!"

Sertçe yutkunuyor ve çarşafları sıkıca kavlıyor. "Bunların hepsi formalite. Hiçbir anlamı yok."

"Mesajlaştığın kişi bu mu?" diye sordum. Buna inanamıyorum. Aklım almıyor. Bir kadınla nişanlı. *Bir kadınla*.

"Evet. Mayıs'ta evleniyoruz."

"Mayıs'ta mı?" Şimdi bağıriyorum, elimde değil. Dünyamı parçalıyor, göğsümü yırtıyor. Yerde kanlar içinde yatıyorum. "Dört ay sonra, Whit. Ne yapacaktın? Sen koridora çıkana kadar beni becerecek miydin?"

Alt dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Seninle ne yaptığımı bilmiyordum. Ben... Ben bunu yapmak istemiyorum. Onunla evlenmek."

Şimdi volta atıyorum. "O zaman , Tanrı aşkına."

Başını kaldırıyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor ve onu usulca silmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yapamam. Bu işe o kadar çok bağlıyım ki."

"Bunu elde etmek için bir *kadınla* evlenecek kadar çok mu?"

Whit yutkunuyor, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. Gözyaşını siliyor ve başını sallıyor.

"Vazgeç o zaman! Vazgeç, Whit. Senin mutluluğun paradan daha önemli."

Titreyerek nefes alıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. "Benim için sorun değildi.

Seninle tanışana kadar iyiydim. Neden seninle tanışmak zorundaydım ki?"

Sesi o kadar yumuşak ki kalbim tam ortasından . Ama omuzlarımı dikleştirip yüzümü ona dönüyorum.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Vakfınızdan para almak için bir *kadınla* evleniyorsunuz. Avukat olmanın diğer şartlarından biri de onunla evlenmek mi?"

Başını sallıyor, gözleri yerde.

"Sanırım ailen eşcinsel olmandan hoşlanmıyor."

Başını sallar. "Anlamıyorsun. Senin için dışarı çıkmak, benimle birlikte olmak çok kolaydı ama benim deneyimim bu değildi. Eğilimlerimin farklı bir yöne gitmesinden nefret ettiler. Bu onlar için kabul edilemezdi, bu yüzden beni dövmeye çalıştılar. Bu işe yaramadığında, beni aç bıraktılar. Bu da işe yaramayınca, her zaman istedikleri itaatkâr evlat olmam için beni manipüle etmenin bir yolunu buldular."

Kırmızı görüyorum ve duvarda bir delik açmamak için yumruklarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

"Yani... hayatının geri kalanını baskı altında geçirecek ve para için sevmediğin biriyle evleneceksin."

Yutkunuyor ve başını eğiyor, çenesi göğsüne çarpıyor.

"Hayatım boyunca bunun için acı çektim Caleb. Bunun için kan döktüm. Onun için aç kaldım. Şimdi nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

Dişlerini gıcırdatarak, "Bunun için acı çekmiş olman, bunu elinde tutman gerektiği anlamına gelmez," diyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve yaşaran gözleri benimkilerle buluşuyor. Kollarını bana doğru uzatıyor, o uzun, sivri yara izleri doğrudan bana bakıyor.

"değil mi? Onca zaman ne için hayatta kaldım?"

Benim için, düşünüyorum ama söylemiyorum. Sadece kelimeleri . Ondan gelecek yanıttan hoşlanmayacağımı biliyorum.

Sesim çatlıyor. "Neden bana söylemedin?"

Whit gözlerini benimkilerden ayırıp yere bakıyor. "Çünkü bencildim. Çünkü bunu seninle yapmak istedim. Kısa bir süre için bile olsa."

Saçımı çekiyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Ama bu bana haksızlıktı, Whit! Artık sana yarı aşığım!"

Kafasını kaldırdı, "Ne?"

"Beni duydun ve bunu biliyorsun. Derinlerde bir yerde. Her zaman biliyordun. Sana karşı açtım ve sen beni kullandın. Beni mahvedeceğini biliyordun ama yine de yaptın."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, yüzünden daha fazla gözyaşı akıyor.

Öfkelenmek, çılgılık atmak, bir şeyleri delmek ve aynı zamanda onu kollarıma çekip kendime sarmak istiyorum. Siktir, bu adam

beni deli ediyor.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Neden evleneceğin Mayıs ayına kadar beklemiyorsun?"

"Çünkü ziyarete geliyor."

Ensemi tutuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor.

"Onu beceriyor musun? Öpüyor musun?"

Tanrım, bunu düşünmek beni nefessiz bırakıyor ve dizlerime tutunmak zorunda .

"Asla," diye fısıldıyor. "Ben asla... Biz aşık değiliz. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Gerçekten tanımıyoruz."

" zaman neden yapıyorsun? Sakın , Whit! Beni seç!"

Whit başını sallar. "Yapamam. Çoktan harekete geçildi. Yapılacak bir şey yok."

"Elbette var. Her zaman bir seçenek vardır, ancak önünüzdeki tüm bu saçmalıklar yüzünden bunu göremiyorsunuz. Gidebilirsin. Ailene *siktir* de ve git."

"Yeterince güçlü değilim."

"Senin için güçlü olabilirim," diyorum. "Korkak olma. Kazanmalarına izin verme."

Whit cevap vermiyor ve ben cevabımı aldım. Onun yanında olmamı istemiyor. Bunu yapmak istiyor çünkü para onun için benden daha önemli.

Sanırım bu onun için sıradan bir şeydi. Ona kalbimi verdim, o yok etti. Bilerek.

"Bunu yapamam," diyorum ve odadan çıkıyorum.

Whit yataktan fırladı ve koluma tutunarak beni kovaladı.

"Lütfen kal Caleb," diye boğuluyor, sesi sert ve kırık. "Ve ne, Whit?"

Lanet olası bir kadınla evlenmeni izleyeceğim.

birkaç ay. Siktir et."

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve bana aldığı spor çantasını alıyorum. Artık onu istemiyorum bile. Çantayı yırtıp açıyorum, bir çift pantolon alıp üzerime geçiriyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. Ceketimi çıplak gövdemin üzerine çekiyorum ve şapkamı alnıma doğru indiriyorum.

"Bu gece başka bir yerde kalacağım."

Whit titreyerek nefes veriyor, yüzü ıslak, gözyaşları dudaklarına damlıyor. Dakikalar önce öptüğüm dudaklarına.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Uzanıp yüzünü avuçluyorum. Tanrım, kalbim acıyor. *Nefes* alamıyorum.

"Gidersem güvende olacak mısın?" Çünkü her ne kadar kızgın, ihanete uğramış ve tüm hayatım alt olmuş olsa da, onun kendine zarar vermesini istemiyorum.

Hıçkırıklara boğuluyor ve avucumun içine eğiliyor. Gözyaşları parmaklarıma dökülüyor ve beni yakıyor.

"Güvende olacak mısın? Güvende olacak mısın?" Soruyorum, sesim soğuk. gerekenden daha soğuk. Whit'le bir daha asla böyle konuşmak istemiyorum. Onu güldürüyor olmalıydım. Gülümsetmeliydim. Ağlatmamalıyım.

Bana bunu yaptırdığı için onu sikeyim.

Whit başını sallıyor, sonra elim gidiyor ve kapıyı açmaya çalışıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor ve ben durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu..." diye titreyerek nefes alıyor, "...bu bittiğimiz anlamına mı geliyor?"

Tanrım, ezilmiş kalbim. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Evet, dostum. İşimiz bitti."

Ve sonra ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

BEYAZ

| yediğim acımasız dayakların, kilit , aç ve sefil geçirdiğim günlerin korkunç olduğunu düşünseydim. Eğer ailemin Bileklerimi kestikten sonra hissettiğim dayanılmaz acı acı vericiydi, hiçbir şey şu an hissettiklerimle kıyaslanamaz.

Ben bir insan kabuğuyum, dairemin bir ucundan diğerine hareket eden bir hayalet. Hiçbir şeyin anlamı yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Hayat, bildiğim kadarıyla, yaşamaya değmez.

Onu özlüyorum.

Onu özledim.

İki gün önce Mal ortaya çıktı, gözleri soğuk ve ihtiyatlıydı. Bana bir pislikmişim, Caleb'a bakmaya bile uygun değilmişim gibi baktı. Sonra başını salladı ve Caleb'in eşyalarını sessizce kutulara doldurup götürdü. Onu . Onu benden çaldı.

Bir anlık dalgınlıkla Caleb'in gömleklerinden birini aldım ve geceleri onu içime çekebilmek için yastığımın altına sıkıştırdım.

Sadece daha da kötüleştirdiğini fark ettim.

Günlerim sadece oturarak, duvara bakarak, duş almayarak, yemek yemeyerek ve boşa harcayarak geçiyor. Dersler unutuluyor, e-postalar cevapsız kalıyor. Tek yapabildiğim Caleb'la tanıştığımdan beri verdiğim her yanlış kararı tekrarlamak. Her birini. Tek tek. Bir tanesini.

Emily birazdan gelir ama ben . Onu görmek istemiyorum. O istemediğim her şeyi hatırlatıyor. Her şeyin bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin verdiğimi hatırlatıyor.

Ona kızgınlım ve bu planı en başta kabul etmekten başka yanlış bir şey yapmadı.

Bir gün sonra, bir anlık bir aydınlanma yaşadım ve onu arayıp yalan söylemesini istedim. Ziyarete geldiğini söyleyecek ve ben de ona benden çok çok uzaklara gitmesi için rüşvet verecektim.

Kabul ediyor çünkü beni umursamıyor. O da benimle aynı sebeplerden dolayı bu işin içinde.

Para.

Ailem bu sahte evlilik için ona cömertçe para ödüyor. Eşcinsel oğullarını "heteroseksüel" yapmak için.

Telefon çalıyor, çalıyor ama duymazdan . Aramaya devam ediyorlar ama annemle babam siktirip gidebilirler. Mesaj bıraktılar ama onları siliyorum. Haber istediğim tek kişi Caleb ve o da henüz bana ulaşmadı. Yine de beni istemiyor. Yaptığım şeyden sonra olmaz.

Kendimi iterek mutfağa gidiyorum ve bıçaklara bakıyorum. Belki de buna bir son vermeliyim. Beni bu ıstıraptan kurtar. Onlara doğru ilerleyip parmağımı birinin kabzasında gezdiriyorum. Kınından çıkardım.

ve sonra keskin noktaya bak.

Kanımın izin ver. Bırak *gideyim*. Bu acıya dayanamıyorum. Ama sonra Caleb'i hatırlıyorum, onu nasıl kırdığımı, ama onu bitirdiğimi.... kendini asla affetmeyecekti. Suçu üstlenirdi. Bu onu mahveder. Bunu ona yapamam. Bu yüzden bıçağı yavaşça geri koydum.

Bunu yapmadan bir gün daha dayanabilirim. .

Yapacağım.

Sanırım.

O gideli beş gün oldu ve ben nefes alamıyorum. Her saat bir diğerine kanıyor, her gün bir öncekinin aynısı. Telefonumun şarjı bitti ve şarj etmeye zahmet etmiyorum. Zaten ne aradı ne de mesaj attı. Önemli olan tek kişi beni terk etmişken onu açık tutmanın ne anlamı var? Haber almak istediğim başka kimse yok.

Finallerimi kaçıracağım ve umurumda değil. Hiçbir şeyin önemi yok. İçinde beni sevecek kimse olmadıktan sonra hayatın ne anlamı var? Hiç kimse beni kalacak kadar sevmedi ve seveni de yalanlarımla uzaklaştırdım.

Kapı çalınıyor, bakıyorum ama hareket etmiyorum. Orada kim siktirip gidebilir.

Sem diğer taraftan, "Aç kapıyı, göt herif," diye homurdanıyor ve ben sertçe nefes alıyorum. Sem bana Caleb'i hatırlatıyor ve Caleb'i düşünmek

derimi yırtıp her kanatasım geliyor. Son birkaç gündür kendimi zar zor toparlayabildim. Buna ihtiyacım yok.

Siktir !

"Bunu sen istedin," diyor Sem kabaca, sonra bir tırmalama sesi duyuyorum ve ön kapı açılıyor. Sem içeri adım atıyor. Onu görünce, Caleb'a ne kadar görünce nefesim kesiliyor.

Sem kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor. "Burası bok gibi kokuyor, dostum."

O haklı. Öyle. Çünkü ve temizlenmedim.

Ve umurumda da değil.

Yarın ölebilirim ve umurumda bile olmaz.

Kanepeden ona bakıyorum ama sessiz kalıyorum. Söyleyecek bir şeyim yok. Zaten konuşamam da. Şu anda aklımdan Caleb'la ilgili çok fazla anı geçiyor.

Sem sonunda gözlerini bana çevirdi. "Neden burada olduğumu mu merak ediyorsun?"

Cevap vermeyince iç geçirdi. "Caleb seni kontrol etmemi istedi."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve nefes nefese kalıyorum. Çok fazla acı var.

Nefes alamıyorum.

Sem önümde durmak için hareket ve , gözleri benimkilerle buluştu.

"Kollarını ve bacaklarını kontrol etmemi istedi, dostum."

Çenemi sıkıyorum, burnumdan ağır ağır nefes alıyorum ve başka tarafa bakıyorum. O mavi gözlere uzun süre bakamam. *Ona* çok benziyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Sem ve sonra ayağa kalktı. Başını sallayarak dairenin etrafına bir göz attı ve sonra gitti, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Ve ben yapayalnız kaldım. Yine yalnızım. Her zaman yalnız olacağım.

Olmak zorunda değildim. Ama bunu seçtim, değil mi?

Beni sevdiğini söylemişti. Yoksa sadece hayal mi ediyordum? Ama hâlâ umursuyor olmalı çünkü beni kontrol etmesi için birini gönderdi. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor . Öyle değil mi?

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve birden hıçkır hıçkır ağlamaya başlıyorum, tüm vücudum titriyor. Dağınık ve çirkin ama seli durduramıyorum. Sadece

Göğsümü tutuyorum, kanepede kıvrılırken karnıma tutunuyorum ve içinden geçiyorum.

Gözyaşlarım nihayet dindiğinde, bedenim tükendiğinde ve nihayet ruhumdan kopan iniltileri yutmayı başardığımda, kapının nazikçe bir kez daha çalındığını duyuyorum. Cevap vermediğimde, kimseyi içeri çağırmadığımda, kapı kolu dönüyor.

Ve o burada.

O burada.

O gölgelerimi yok eden güneş ışığı.

"Whit," diye yumuşakça nefes alıyor Caleb, sesi zedelenmiş kalbime en nazik merhem oluyor.

Kanepeye uzandığım yerden ona bakıyorum ve hareket etmek istesem de hareket edersem kaybolacağından korkuyorum.

Bu yüzden bana yaklaşmasına izin verdim, gözleri dairenin içinde dolaşıyor, şu anda hayatım olan enkazı inceliyordu.

Ve utaniyorum. Pek çok nedenden

dolayı. "Whit," dedi, sesi çatlayarak.

Önümde diz çöküyor, elleri kalçalarında ve ben gözleriyle buluşuyorum. Yorgun görünüyor, mavi gözlerinin altında mor halkalar var ama çok iyi görünüyor. Çok iyi.

Çatlamış dudaklarımı yalıyorum ve titreyerek nefes veriyorum.

"Sem görmesine izin vermeyeceğini söylemişti," diyor yumrukları kenetlenmiş halde. "İzin verebilir miyim?"

Ona göz kırpiyorum ve cevap vermeyince uzanıp gömleğimin kollarını yukarı çekiyor. Orada hiçbir şey bulamayınca nefesi titrek bir şekilde dışarı çıkıyor.

Bunun ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onun için yaptım.

Senin için yaptım.

"Şimdi bacaklarını kontrol etmem gerekiyor," diyor ve sonra pantolonumu yavaşça aşağı çekerek ortaya çıkarıyor. Tenime dokunmamaya dikkat ediyor ve ben bunu fark ediyorum. Benden ne kadar tiksindiğini fark ediyorum. İçten dışa çürüyorum.

Gözleri yara izlerimin üzerinde geziniyor ama yeni bir şey bulamayınca pantolonumu geri çekiyor ve elini rahatlamış bir şekilde yüzüne sürüyor.

"Güzel. Bu çok iyi."

Onu izliyorum, onu içiyorum. Tanrım. Ona ihtiyacım var.

Onsuz nasıl yaşayabilirim?

Daireye bakıyor ve sonra ayağa kalkıp tezgâhların üzerindeki çöpleri toplamak için hareket ediyor ve ben de izliyorum. Bulaşık makinesini çalıştırmasını, tezgahları silmesini ve ardından çamaşırları yıkamasını izliyorum.

Şu anda nefes nefese kalmış durumdayım, hala kanepede yatıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. İçimde nasıl bir şey kaldı? Ben boşum. Boşum.

Caleb önümde duruyor ve yanıma çömeliyor, yumruklarını sıkıca kavramış, sanki uzanıp bana dokunmaktan kendini alıkoyuyor.

Onu suçlamayın. Ben de kendime dokunmazdım. "Hadi seni temizleyelim."

yardım ediyor, ben de kısa süreli ve soğuk olsa da dokunuşuna eğiliyorum.

Sonra beni kendine çekip duşa doğru götürüyor. Suyu test ederken duvara yaslanıyorum.

Yaptığım onca şeyden sonra bu adam beni nasıl umursayabilir?

Bana bir diş fırçası ve macunu yutmadan önce dişzayıfça fırçalıyorum, tükürme zahmetine bile girmiyorum.

Beni izliyor ve sonra bana doğru yaklaşarak önce gömleğimi, sonra pantolonumu çıkarmamda bana yardım ediyor. Tamamen çıplak kaldığımda o kadar kötü titriyorum ki dişlerim sessiz odada gürültüyle takırdıyor.

"Whit," diyor nazikçe, elleri kollarımı kavırıyor. "Kilo vermişsin. Yemek yiyor musun?"

Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerimden taze yaşlar süzülüyor.

Yüzü buruşuyor ve burun delikleri açılıyor, parmakları tenime batıyor.

"Duş alman gerek. Kendini daha iyi hissedeceksin. Duştan sonra hep daha iyi hissedersin."

Başımı bir kez sallıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Elleri bana karşı gerginleşiyor ve sonra beni çekiyor, beni kaslarına sarıyor.

Göğsüme bastırıyor ve ona tutunuyorum, çirkin, sefil hıçkırıklar titreyen dudaklarımdan kaçıyor.

"Whit," diye fısıldıyor ellerini kirli saçlarımda gezdirirken ama umurunda değil. Dağınıklığım onu hiç rahatsız etmedi.

Bana sarılmasına izin verdim ve gözyaşlarımla gömleğini ıslattım. Onu özlüyorum.

Hıçkırıkları hıçkırığa dönüştüğünde, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve benden uzaklaşıyor. Ama ben ona doğru eğiliyorum, bana sarılmasına ihtiyacım var. Sadece bir dakika daha. Bir saniye daha. Bana ne verirse kabul edeceğim.

Sonra soyunuyor, kıyafetlerini çıkarıyor ve ben gözlerimi . Hatırladığımdan daha güzeldi.

"Hadi seni yıkayalım," diyor usulca ve beni duşa götürüyor. Ilık su tenimi ıslatıyor ama tek hissedebildiğim beni saygıyla yıkayışı. Sanki beni hâlâ istiyor. Sanki o da beni özlüyor. Yüzümü göğsüne çeviriyorum ve dudaklarımdan köprücük kemiğinin üzerinden kaymasına izin veriyorum.

Titreyerek nefes veriyor, siki sertleşiyor. Bu hafta ilk kez yaşadığımı hissediyorum.

İçine doğru itiyorum ama kalçalarını geri çekiyor. "Yapma," diyor ve ben utaniyorum.

O haklı. Ne yapıyorum ben?

"Durula," diyor, başımı arkaya yatırıyor ve dediğini yapıyorum, o kalın, güçlü parmaklar saçlarımla okşuyor.

Ve işi bittiğinde, vücudum nihayet temizlendiğinde, bana bakıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

"Tanrım, Whit," diye mırıldanıyor ve ben gözümü kırıştırarak sarılıyorum. Henüz bırakamam. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Lütfen" diyorum. Günlerdir ilk kelimem ve yalvarıyorum.

Ama umurumda değil. Onu elimde tutabileceksem yalvarırım.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor ve sonra başparmağı alt dudağımla yumuşatıyor ve ona karşı titriyorum.

"Seni özledim," diyor ve ben kapatıyorum, gözyaşlarımla aşığın akan suya .

Yanıt vermediğimde Caleb benden uzaklaşmaya başlıyor ve ben de ona tutunuyorum, günlerce hiçbir şey yapmadıktan sonra gücümü buluyorum.

"Eve gel," diyorum, ona tutunarak, kendimi ona bastırarak.

Çaresizim.

"Yapamam."

Nefesim kesiliyor ve saçlarını sertçe tutarak yüzünü kendime doğru eğiyorum ve bu sırada kara gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görüyorum.

"Kal," diyorum, dudaklarım onunkilere çok yakinken, başını sallıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Yapamam."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve o da bu temas karşısında kırık bir şekilde inliyor, sonra ağızlarımız uzayda karşılaşan iki kuyruklu yıldız gibi çarpışıyor ve tüm bedenim onu hissetmekten patlıyor. Onun tadından. Başlarımızı eğip birbirimizi tüketmeye çalışırken dişlerim onunkilere çarpıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına.

Bu yeterli değil.

Onu duş duvarına bastırıyorum ve dilimi onunkine doluyorum, sikim sertleşiyor. Altımda inliyor ve acıyı yalayarak uzaklaştırmadan önce alt dudağımı kabaca ısırdığında nefesim kesiliyor. Parmakları saçlarımın arasından geçerek beni kendisine çekiyor. Onu durdurmayacağım. Bana ne isterse yapabilir. Beni becermesine bile izin verirdim. Eğer istediği buysa. Kalmasını sağlayan şey buysa.

O gittiğinden beri ilk kez bir şeyler hissediyorum. Devam etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Diliyle ağızımı sikiyor, yağmalıyor, ırzına geçiyor ve bana istediğini yaparken başımı sertçe tutmasına izin veriyorum. Her şeyi yapmasına izin veriyorum. Her şeyi. Sadece ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Sonra yüzünü benimkinden ayırıyor ve nefesi kesiliyor, göğsü kabarıyor.

"Hayır," diyor ve o güçlü parmakları bana karşı gevşiyor, başımı kavrayışından kurtarıyor, beni yavaşça uzaklaştırıyor. "Hayır, Whit."

Suyu kapatıp duştan çıkarken, bir havlu alıp titreyen bedenime sararken, iniltileri bastırmak için şişmiş dudağımı ısıriyorum. Ve ben tamamen kurulduğumda, o kıyafetlerini çıkardı. Aleti hâlâ sertti ve kendini çekti,

elleri hafifçe titriyordu.

Hâlâ beni istiyor.

"Bu olmamalıydı," diyor. "Özür dilerim. Ben.... seni incittim mi?"

Şişmiş dudağıma bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

Rahatlamış bir nefes verir. "Güzel. Hadi seni giydirelim."

Havluyu benden almasına ve hala ıslak olan bacaklarımı izin veriyorum, sonra temiz iç çamaşırı giymeme yardım ediyor ve başıma bir gömlek geçiriyor.

"Daha iyi."

O göğsünü ovuştururken ben orada öylece duruyorum, ellerim yanlarımda gevşekçe sallanıyor.

"Seni görmekten nefret ediyorum Whit," diyor sonunda, sesi kırılarak.

"O zaman eve gel," diye başarıyorum.

Gözleri kapanıyor ve yüzünü benden çeviriyor. "Evleneceğini bildiğim halde burada olamam. Bunu kendime yapamam."

Gözlerini açtığı anda bana baktı, "Hala devam ediyor musun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum ve bana doğru ilerliyor, parmak eklemleri yanağıma okşuyor.

"Telefonunuzu şarj edin lütfen."

Ona göz kırpyorum, eline doğru eğiliyorum.

Sakın gitme!

"Kendine iyi bak, Whit."

Ve sonra gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

(Günler haftalara dönüşüyor ve ben kendimi Whit için endişelenirken buluyorum. Düşüncelerim onun tarafından tüketiliyor. Ama geri dönemem. Göremiyorum

Yoksa pişman olacağım bir şey yaparım. Beni becermesine izin vermek gibi. Onu öpmek yeterince acı vericiydi. Vücudunun bedenime değdiği, dilinin ağzımda olduğu o anı bastırmaya çalıştım ama sürekli karşıma çıkıyor, benimle alay ediyor. Kollarımda çok iyi hissediyordu.

Ama o anlarda da kırılmış *görünüyordu*. Çok kırılğan. O karanlık gözler beni izliyordu. Umutsuz. Bir zamanlar sevdiğim adamın kabuğu gibiydi.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve onu ovuyorum.

Neredeyse geri döndüğüm, arkamı döndüğüm ve başka biriyle evleniyorsa kimin umurunda dediğim o kadar çok zaman oldu ki. Hissettiğim acı dayanılmaz. İçten içe Whit'le bir gün daha geçirmek istiyorum, bir hafta daha. Sonunda beni seçmeyeceğini bilsem bile, alabileceğim her şeyi alacağım. Ama Mal gitmeme izin vermeyecek. Bree de öyle.

Haklılar.

Ben daha iyisini hak ediyorum.

Bu yüzden Whit'e geri dönmek yerine, derslerimi bitirmek ve kış tatili için eve gitmek üzere çantamı hazırlamak için kendimi zorluyorum.

O günden beri Whit'ten haber alamadım. Telefonunu şarj etmesini söylemişim ama dediğimi yaptığından emin olmak için ona ulaşmadım. Yine de teyzem beni bilgilendirmeye devam ediyor. Her gün arıyor ve mesaj atıyor. O

Kendine zarar verme geçmişi olduğunu söyledikten sonra onun için endişelendi. Ama onun telefonlarına da cevap vermiyor.

Sem onu takip ediyor.

Rapor veriyor ve bana iyi olduğunu söylüyor. Onun nasıl olduğunu gerçekten bilmediğim için bu konuda iyi olmak zorundayım. Son kontrol ettiğimden beri kendine zarar verdi mi? Kendine dikkat ediyor mu? Derslerine devam ediyor mu?

Tanrım, bu neden bu kadar acıtıyor? Daha önce hiç kimseyi böyle nemsememiştim.

Noel yaklaşıyor ve beraberinde annemin anıları da geliyor. Ve Whit'in. Tüm bunlar olurken kendimi durgun ve kayıtsız buluyorum. Glmsemeler zoraki. Basit şeyler için heyecanlanıyormuş gibi yapıyorum. Tüm bunlar olurken dünya yan yatmış gibi hissediyorum. Artık hiçbir şeyin anlamı yok.

Teyzem beni dikkatle izliyor ve amcam bana daha sık sarılıyor. Luke eve döndüğümden beri gece benimle aynı yatakta uyuyor, horultusu hissettiğim boşluğu bastırıyor.

Ağlayarak uyanıyorum. Whit'in rüyalarını kovalıyorum. Luke böyle bir şey olduğunda ne yapacağını bilemiyor, o yüzden garip bir şekilde başımı okşuyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Whit bana sarılırdı. Parmaklarını saçlarımda gezdirirdi. Onu zlyorum.

Yılbaşı gecesi, . Çok fazla içtim ve ona mesaj attım.

Ben: Merhaba

Cevap alamıyorum, bu da beni çileden çıkartıyor. Muhtemelen nişanlısıyla birlikte. Dğnn planlıyordur. Sem bana tatil için nereye gittiğini söyledi. Daireyi karıştırdım ve uçak biletlerini gördüm. Ailesiyle birlikte New York'ta. Onun ne kadar harika bir adam olduğunu bilmeyen berbat ailesiyle. Onlardan nefret ediyorum. Eğer onlarla karşılaşırsam, öldüreceğim. Kuzenlerim cesetleri gmmeme yardım edecek. Her şeyi planladım.

Ben: Güvende misin?

Cevap yok. nce saatler sonra günler geçiyor ve mesajım *okunmuş* olarak kalıyor.

Yani mesajı aldı ama cevap vermemeyi seti. Belki de sonunda beni unutmuştur. Belki de biriyle evlenmeyi kabullenmiştir.

ve ben sadece uzak bir hatırayım.

Tanrım, onu o kadınla düşünmek beni hasta ediyor. Beni unutması fikri beni neredeyse güçten düşürüyor.

Tatil sonunda bittiğinde, kampüse geri döndüm. Ve ne kadar istemesem de, kendimi sürekli Whit'i ararken buluyorum. Ama onu hiç göremedim. Magnus da onu görmediğini .

O bir hayalet. O sadece kafamın içinde mi var? Bunların hepsi lanet bir rüya mıydı?

"Benden nefret etmediğine emin misin?" Magnus gergin bir şekilde soruyor, bakışlarımla buluşmak için boynunu yukarı kaldırıyor.

Kampüsten ayrıldıktan kısa bir süre sonra Magnus bana nişandan haberi olduğunu söyledi. Bilgiye tesadüfen ulaşmıştı ama gizlilik yemini etmişti.

"Hayır, yani öyleydim ama anlıyorum. Hepimizin mutsuz olmasına gerek yok," diyorum ve başının üstünü okşuyorum.

Kıllarını kıpırdatıyor ve ben de ona küçük, zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Puantiyeli uzun kollu bir gömlek, mor bir pantolon ve bir çift kanat uçlu ayakkabı giyiyor. Evcil bir hayvan gibi sevimli görünüyor.

"Neden hepiniz başımı okşamakta ısrar ediyorsunuz?" diye mırıldanıyor ve ben de tekrar başını okşuyorum. Bunu hak ediyor, yalancı küçük pislik.

"İnsanlar neden geç kaldığımızı merak etmeden içeri girelim," diyorum. Mag başını salladı ve kapıyı benim için açtı.

"Kıçımı öpmeye devam etmene gerek yok Mag. Bana ihanet ettiğin için seni affediyorum," diyorum ve kızgınlıkla yüzü kızarıyor.

"!" Bev içeri adımımı atar atmaz beni kucaklıyor. Tanıdığım insanlar etrafta dolanıyor, sohbet ediyor. Tavandan flamalar sarkıyor. Bu her yıl düzenlenen Yeni Yıl LGBTQIA buluşması ve ben gelmeden edemedim. Magnus beni resmen buraya sürükledi.

"Ondan haber aldın mı?" Bev sorar, gözleri endişelidir.

Başımı sallıyorum, midem sıkışıyor. Buraya son Whit benimleydi. Onlar biliyor. Hepsi ne olduğunu biliyor. Ayrıldığımızı, beni seçmediğini.

Hüzünlü, acıyan gözler bana bakıyor ve ben hafifçe gülümsüyorum. Kimse yıkılmış bir adam görmek istemez. Bu konuda ne kadar kırgın olduğumu göstermeme gerçekten izin verirsem benimle ne yapacaklarını asla bilemezler.

"Bana öyle bakmayı kes. Ben iyiyim," diyorum Bev'e ve sonra herkesin duyabilmesi için daha yüksek sesle söylüyorum.

Ama gerçek şu ki, ben iyi değilim. Ben lanet bir yalancıyım.

Kolumu Magnus'un omuzlarına atıp onu öne doğru çekiyorum. Ona yaslanmamın ağırlığı altında biraz tökezliyor.

"Küçük zayıf," diyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Ben zayıf değilim. Sadece normal boyuttayım. Senin aksine, ucube."

Homurdanıp omzumu aşağı indiriyorum ve onu omzumun üzerinden sallıyorum. "Ufacık tefeciksin."

"Beni yere bırak," kıvranıyor ve ben de kahkahalarla ciyaklayana kadar yan tarafını gıdıklıyorum. Bu ses beni haftalardır ilk kez içtenlikle gülümsetiyor.

"Asla," diyorum ve onu biraz daha gıdıklıyorum.

Sonunda odanın diğer tarafına geçtiğimizde, Magnus bırakılmak için yalvarıyor, ben de ona acıyorum ve önümden aşağı kaymasına izin veriyorum.

Ama o bir maymun gibi bana tutunuyor ve yapışıyor. Bacakları etrafımı sarmış, ayak bilekleri belime yapışmış.

"Ne yapıyorsun?" Kendini bana cırt cırt gibi yapıştırırken kaşlarımı birleştirerek soruyorum.

"Seni boğacağım," diyor Magnus, gözleri kızgınlıkla parlayarak.

Yan tarafını dürtüyorum ama o sadece daha sıkı tutunuyor. Bu pislik.

Onu çıkarmaya çalıştıkça daha da sıkılaşıyor. Zıplayan bir kaktüs gibi. Ondan kurtulamıyorum.

"Bırak beni," diyorum yüksek sesle gülerek.

"omzuna atıp gıdıklamamalıydın. Ayrıca ben ufacık tefecik değilim," diye minik bir kedi yavrusu gibi hırlıyor ve sonra beni daha sıkı kavırıyor.

Parmaklarımı yanlarına sokuyorum ama o yapışmaya devam ediyor. Sonunda pes ediyorum ve bir duvara yaslanıyorum, o hala bana sarılmış durumda.

"Tamam, pes ediyorum," diye mırıldanıyorum nefes nefese. Bu küçük pislik kararlı.

"Teslim mi oluyorsun?" diye soruyor, yüzünü geriye yaslayıp bana bakarak.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da yanağımı okşuyor. "Tekrar güldüğünü duymak güzeldi, koca adam."

"Bunu yapmak güzeldi," diye itiraf ediyorum ve Magnus bedenimden aşağı kayıyor. Ve ayakları yere değdiğinde, bunu hissediyorum.

Hisset onu.

Yavaşça döndüğümde Whit'in odanın karşısında durduğunu görüyorum, elleri iki yanında kenetlenmiş, ağzı nefessiz kalmış gibi hafifçe aralanmış. İyi görünüyor, her zamankinden daha zayıf, yüzündeki elmacık kemikleri daha belirgin, gözlerinin altında mor bir renk var. Ama hâlâ bir rüya gibi görünüyor. O neden burada? Böyle şeylerden nefret eder.

Ve sonra fark ettim.

Beni Magnus'la gördü. Düşünmeli....

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve sonra hareket etmeye başlıyorum. Bacaklarım o kadar titriyor ki hafifçe sendeliyorum, bir sandalyeyi deviriyorum ve onu yakalamaya çalışıyorum. Ama o çok hızlıydı. Ben daha ona ulaşmadan kapıdan çıkıp gecenin soğuğuna karıştı.

Kaçma lan, göt herif!

"Whit!" Magnus'un beni alt etmesine izin verdiğim için kendime lanet ederek sesleniyorum. Kendini bana sardığı için. Whit bizi böyle görünce ne düşünmüştür acaba?

"Whit!" Deli gibi bağıriyorum, ona yetişmek için son sürat koşuyorum. İnsanlar durup bakıyor ama umurumda değil. Sadece ona ulaşmalıyım. Anlamasını sağlamak için.

Sonunda uzanıp kolunu kavradığımda durdu. Nefes nefese kalmış, yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı.

"Gelmeliydim," diye mırıldanıyor, parmakları midesini kavırıyor. "Magnus'a geri dön. Ben..." sözleri yarım kalıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Mutlu görünüyordun. Geri dönmelisin. Ben iyiyim. İyi olacağım."

"Boş ver onu. Sen iyi olabilirsin ama ben perişan haldeyim," diye geveledim. Zoru oynamak buraya kadarmış. Zaten bu hiçbir zaman bana göre değildi. "Magnus sadece sinir bozucu küçük bir pislik gibi davranıyordu. Hiçbir anlamı yoktu."

"Seni istiyor."

"Hayır, öyle değil. O sadece... Magnus gibi davranıyor."

Whit hızla göz kırpmıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Tekrar. "Gitme," diyorum, ona tutunup olduğu yerde

kalmasını sağlıyorum.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman ve ben çok zayıfım. Tekrar gitmesine izin veremem. Onunla sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Sadece ona bakmak için.

"Gerçekten oraya geri dönmelisin. Ona. O...." diye kabaca yutkunur. "O senin için mükemmel."

yukarı uzanıyorum ve saçımı tutuyorum ve çekiştiriyorum .

Bu *sinir bozucu adam*.

"Magnus'la birlikte değilim," diye neredeyse bağırıyordum. "Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum! Senden başka kimseyi *istemiyorum*! Bunu aptal, akıllı kafana sok!"

Whit beni izliyor, o karanlık gözler ifademin doğruluğunu değerlendiriyor ve sonra titreyerek nefes veriyor.

"Sen.... emin misin?"

"Tabii ki eminim Whit. Seni istiyorum! SENİ!" Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Oh. Tamam."

"Tamam mı? Bu kadar mı? Her şeyden sonra aldığım tek şey bu. Hayır, kesinlikle olmaz, dostum. Bana daha fazlasını vermelisin. Bu gece neden geldin? Böyle şeylerden *nefret edersin*. Neden buradasın?"

Sessizce beni izliyor ve sonra "Seni bulmaya geldim." diyor.

Evet. Evet, siktir et.

"Neden?" Sesim kısık, kalbim kulaklarımda duyabileceğim kadar sert atarken soruyorum.

Whit paltosunun ucuyla oynuyor, parmakları bir ipliği çekip kurtarıyor ve başparmağına doluyor. "Vazgeçtim. Her şeyden."

Rahatlamaktan neredeyse yere yığılacaktım. "Yaptın mı?" "Evet."

Kahretsin, nefes alamıyorum. Kalp krizi geçiriyorum. "Sen.....oh sikeyim.... artık evlenmiyor musun?" "Hayır."

"Neden? Neden yaptın bunu?" Duymaya ihtiyacım olduğu için soruyorum. Olan onca şeyden sonra, bilmeye ihtiyacım var.

"Senin için," diye fısıldıyor, o karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sensiz yaşayamıyorum, öyle görünüyor."

Ona uzanıyorum, onu göğsüme çekiyorum ve o da kendini bana bastırıyor, yüzü yanağıma yaslanıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve içime çekiyorum.

Hala çok güzel kokuyor.

"Bunu düşünmeliyim. Bana yalan söyledikten ve cehennemi yaşattıktan sonra," diye mırıldanıyorum, dudaklarım tenini sıyrıyor. Tadı tıpkı hatırladığım gibi.

"Yapmalısın," diyor kırık bir öfkeyle. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ben... Ben seni bekleyeceğim."

Orada duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve sonra boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Sikerim böyle işi. Beklemenin canı cehenneme. Haftalardır perişan haldeyim. Beni eve götür," diyorum.

Whit başını sallar. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullanmalısın...."

"Kapa çeneni Whit," diye homurdanıyorum. " çeneni. Eğer beni eve götürmezsen

ve beni becer, seni omzuma atıp eve taşıyacağım. Sonra seni yatağa bağlayan ben olacağım."

Whit kabaca yutkunuyor ve parmaklarını benimkilere geçirerek beni öne doğru çekiyor.

"Emin misin?" diye soruyor beni . "Yüzde bin."

Daireye vardığımızda, birbirimizi tüketmek için savaşırken tüm uzuvlarımız, dillerimiz ve dişlerimizle içeri daldık. Çok uzun zaman oldu. Tadı çok güzel. Çok iyi hissettiriyor.

"Şimdi, şimdi sana ihtiyacım var," diyorum, kıyafetlerimi çıkarıp yatak odasına doğru sendeleyerek ilerlerken.

Sonra çırılçıplaktık, birbirimize sürtünüyorduk, ellerimiz her yerdeydi, vücutlarımızın haritasını çıkarıyorduk, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını hissediyorduk.

"Acele et," diye yalvarıyorum ve Whit beni yatağın üzerine itiyor.

tutuyorum, kendimi ona gösteriyorum. Sonra parmakları içime giriyor, itiyor, kıvırıyor, neredeyse boşalana kadar beni beceriyor.

"Çok uzun zaman oldu bebeğim," diyorum ve içimden çıkıyor, sonra duraklıyor. Gözleri kapalıydı, parlıyordu.

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" diye soruyor usulca.

Neredeyse gülecektim çünkü siktir et. Sanki başka bir adamın beni becermesine izin verecekmişim gibi.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım."

Derin bir nefes alıyor ve sonra "Aynı" diyor.

Sonra , elleri başımın yanında, kalçaları ileri doğru ve ben tek bir hamlede hepsini alıyorum.

İkimiz de bu his karşısında inliyoruz. Beni o kadar ki, her şeyini kabul ediyorum.

Ve sonra beni öpüyor, içime çıkarken dillerimiz birbirine karışıyor.

"Caleb," diye fısıldıyor. "Seni özledim."

"Seni daha çok özledim," diyorum, kalçalarını tam olarak doğru açığa getirdiğinde nefes nefese kalarak. Beni tanıyor, beni çok iyi tanıyor. Bana çarparken yatak başlığı çarpıyor, yatak gıcırıyor ama tek duyabildiğim üstümdeki Whit. Nefes nefese. İnliyordu. Adımı söylüyordu. Birkaç dakika sonra nefesim kesiliyor ve göğsümün üzerine boşalıyorum, bu kadar çabuk serbest kaldığım için utanmadan. Çünkü o burada benimle ve önemli olan tek şey de bu.

"Caleb," diye inliyor Whit ve vücudunun gerildiğini hissediyorum, sıcaklık içime doluyor. Ve sonra bitti. Ama ben şimdiden tekrar gitmeye hazırım.

"Utanmaz," diyor Caleb, zaten büyümekte olan sikimi görünce.

"Mahrum bırakıldı," diyorum ve gözlerini deviriyor.

Beni temizliyor ve üzerime uzanıyor, ama bu doğru gelmiyor, ben de sırt üstü yatıp üzerine uzanıyorum.

"Daha iyi," diye mırıldanıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Öylece yatıyoruz, o parmaklarını tenimde gezdirirken kalbim yavaş yavaş kendini toparlıyor. Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Herhangi bir şey?"

"O emanetin içinde ne kadar vardı bebeğim?" Köprücük kemiğinin çizgisini izleyerek soruyorum.

"Milyonlar."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bakışlarıma karşılık veriyor. "Kahretsin. Bunun için bana kızacak mısın? On yıl sonra? Zavallı benle baş başa kaldığında?"

Başını kararlılıkla sallar. "Asla. Sen o paranın hepsinin toplamından daha değerlisin."

Kalbim eriyor ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum," diyorum ve Whit'in gözleri açılıyor.

Titreyerek nefes veriyor. "Ne?"

Gözlerimi devirme sırası bende. "Beni duydun. Seni seviyorum. Seni seviyorum." "Seviyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

Bu adam.

Biraz doğrulup dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Çünkü sen güçlü ve akıllısın ve aileme katlanıyorsun. Çünkü her şeyden sonra bunu hak ediyorsun, seilmeyi hak ediyorsun. Çünkü hak ediyorum, Whit. Sana uzun zamandır aşığım."

Ne dediğimi anlayamıyormuş gibi bana hızla göz kırpmıyor.

"Seni kırdım mı?" Parmaklarımı boynundaki nabza bastırarak soruyorum. Kalp atışları parmak uçlarımin altında güçlü ve hızlı.

"Hayır..." dudaklarını ıslatıyor ve sonra ellerini saçlarımin arasına sokuyor. "Ben de seni seviyorum."

Ve kalbim uçuyor. Kelimenin tam anlamıyla uçuyor ve ben ölüp cennete gidiyorum. Bu nasıl benim hayatım?

"Aslında senin için bir şeyim var," diyor ve sonra eğilip yatağının yanındaki sehpa uzanıyor. "Gözlerini kapat."

, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Aç onları," diye fısıldıyor.

Ve göğsünde küçük siyah bir kutu görüyorum.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum, vücudum titriyor. "Aç şunu."

Sertçe yutkunuyorum ve açmak için hareket etmeden önce bakışlarına karşılık veriyorum. İçinde titanyum bir yüzük var.

"Whit," diyorum, gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

"Bunu Şükran Günü'nden önce sana almıştım. Ama sana verme fırsatım olmadı. Giymene gerek yok. Ama bu senin. Eğer istersen."

"Deneyebilir miyim?" Soruyorum ve başıyla onayladığında yüzüğü yüzük parmağıma geçiriyorum. Oturdu. Çünkü tabii . Whit'ten . Bunu benim için özenle seçtiğine eminim. Bu onu daha da özel kılıyor.

"Bayıldım," diyorum ve kutuyu yoldan çekip başımı göğsüne yaslıyorum, kalbinin çılgınca attığını duyuyorum

Göğüs.

"Sana şimdi bir yüzük alayım mı?" Parmağımı çevreleyen yüzüğü inceleyerek soruyorum. Koyu, neredeyse siyah ve odamızın perdelerini delen ay ışığının zayıf parıltısında parlıyor.

"Eğer istersen."

Yüzüğü döndürüyorum. "Bu sefer gerçekten nişanlandığımız anlamına mı geliyor?" Saçımı çekiştiriyor, ben de bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

"Bu kadar kolay mıydı?" soruyor, olanları nasıl bu kadar çabuk kabullenip hayatıma devam edebildiğim konusunda kafası karışmış bir halde. Bana yaşattığı her şeyi.

"Elde etmek için daha sert mi oynamalıyım? Anne benim kolay lokma olduğumu söylüyor." Gözlerini bana dikti.

"Hayır. Benimle olmaz."

"Güzel, çünkü senin için ben tam bir iticiyim. Alış buna."

Whit hızla göz kırpmıyor ve sonra başını sallıyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Burnunun ucunu, yanaklarını ve sonra dudaklarını öpüyorum.

Ve tabii ki, her zaman olduğu gibi bitiyor. Ben yalvarıyorum.

Sonunda ona saplanıyorum, hayatım buna bağlıymış gibi ona biniyorum, boşalırken halkalı parmağım göğsünü kavlıyor.

EPILOG

Bir yıl sonra

"T şapkası çok uzun sürdü," diye homurdanarak smokinimi yere attım.

Whit ona bakar, sonra onu alır ve bir sandalyenin üzerine koyar.

"Düğün resepsiyonumuzdu," diyor ve ben gözlerimi onu kendime çekiyorum. Teyzemin çok hoşuna gidecek bir kış düğünü yapmaya karar vermiştik. Ve bu mükemmeldi. Ama işim bitmişti, geceye devam etmeye hazırdım.

"Sadece seni yalnız görebilmek için hepsinin gitmesini istedim. Seni görebilmem için beni iki gün beklettin. İşkence, bebeğim. Saf işkence."

Whit bana usulca gülümsüyor, hiç de pişmanlık duymuyor. "Koridorda yürürken yüz ifadeni görmek istedim."

"Peki istediğini aldın mı?" Parmaklarımızı birleştirip parmağını süsleyen yüzüğe bir öpücük kondurarak soruyorum.

"Bana her zamanki gibi baktın," diyor ve ben de ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum.

"Sana söylemiştim," diyorum, başımı eğip ona iğrenç bir öpücük veriyorum. "Sana hep böyle bakacağım. Buna alış artık. Düğün günümüzde neden farklı olacağını düşündün bilmiyorum."

Elini kasıklarına doğru çektiğimde Whit huffs'ladı.

"Pekâlâ, daha fazla dayanamayacağım. Üzerindeki kıyafeti yırtmadan önce soyun," diyorum, fazla istekli bir şekilde, ama şu anda beni nasıl algıladığı umurumda değil. Çok muhtacım. Beni beklettiği için ona hak verdim.

Whit başını sallar. "Soyunup yatakta beklemeye ne *dersin*?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ama Whit bana sert bir bakış attıktan sonra banyoya girip kayboluyor.

"Pislik," diye mırıldanıyorum, o kadar hızlı soyunuyorum ki tökezleyip masaya düşüyorum. Yere bir lamba düşüyor ve Whit banyonun kapalı kapısından sertçe, "Hiçbir şeyi kırma, vücut parçaların da dahil. Bu geceyi mahveder."

Homurdanıyorum ve yatağa yığılıyorum, sikim ağrıyor ve onun sesine doğru geriliyor. O sert ses tonu bana bir şeyler yapıyor.

Şok edici.

Saat , bir dakika, iki. Şimdi beş dakika ve hala görünmüyor. Doğrulup bağıriyorum, "Beni öldürüyorsun, Whit! Koca bir gün oldu ve ben kelimenin tam anlamıyla ölüyorum. Taşaklarım mosmor oldu. Sanırım bu bir durum haline geliyor."

Bir homurtu duyuyorum ama beni görmezden gelmeye devam ediyor. Birkaç dakika sonra tamamen çıplak görünüyor, sertleşmiş siki önünde sallanıyor ve ben onu bütün olarak yutmak istiyorum.

"Tanrım, sonunda," diyorum, o yatağa sürünürken kendimi okşuyorum.

Bacaklarımı yukarı çekmeye başlıyorum, ama ellerini bacaklarımın üzerine koyuyor ve onları yanıma doğru itiyor.

"Planın nedir?" Mantıklı düşünemeyecek kadar heyecanlı bir şekilde söylüyorum. Sadece onu içimde istiyorum.

Sonra üstüme çıktı ve gözlerim büyüdü. "Ne-?"

Kıçını sikimin üzerine yerleştirirken boğazım daralıyor. Oh, lanet olsun. Öldüm ben.

"Whit," diye nefes alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana düğün hediyeni veriyorum," diyor ve üzerime bir santim çöküyor ve gözlerim başımın içinde geriye yuvarlanıyor, ellerim kalçalarını kavriyor.

"zorunda değilsin. Buna ihtiyacım yok...."

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye tıslıyor ve sonra biraz daha alçalıyor.

Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum çünkü onu incitmek istemiyorum ama bu imkansız çünkü çok iyi hissettiriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kendini üzerime daha da alçaltırken altında kıpırdanıyorum.

"Pratik yapıyorum ama sen çok büyüksün," dedi Whit, üstümde biraz zıplayarak ve neredeyse o anda boşalıyordum.

"Kendine zarar verme," diyorum ve sonra bir şeyi kanıtlamak istercesine aşağıya doğru iniyor. Küçük pislik.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, o bana gömülmüştü. Sikim onun içindeydi. İlk defa.

Elim yukarı uzanıyor ve göğsünde gezdiriyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Boynunun arkasını kavrayıp yüzünü kendime yaklaştırarak soruyorum.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Senin benim ilkim olmanı istedim." Ve bu adam kalbimi yeniden yerinden söktü.

"Seni

seviyorum." "Seni

daha çok

seviyorum."

Sonra hareket ediyor ve ben hepsini aynı anda yapmak istiyorum. Dokunmak, itmek, öpmek, ama sonunda orada uzanıyorum, ellerim ona tutunmak için çabalıyor, sanki tüm hayatı boyunca bunu yapmış gibi bana biniyor.

Ve tabii ki önce ben boşalıyorum, kendimi onun kıcına boşaltıyorum. O da kısa süre içinde beni takip ediyor, karnımın her yerine boşalıyor ve boşalırken çeneme ve ağzıma vuruyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve başparmağıyla beni temizleyerek ofluyor. Parmağını ağzıma bastırıyor, böylece onun tadını alabiliyorum.

"Berbat durumdasın," diyor bunu yaparken, salgısını teninden emmemi izliyor.

Tüm göğsüm temizlendiğinde, sırtımı eğiyorum. Hâlâ onun içindeyim ve o bu his karşısında tıslıyor.

"Harikaydı."

"Beğendiğine sevindim."

Altında tekrar kıpırdanıyorum. "Hoşuna mı?"

Alnını benimkine bastırıyor. "Tabii ki. Seninleydi." "Çok mu ağrın var?"

"Sanırım iyiyim," diyor, kenetlenerek.

"Tanrım," diye inliyorum. "Bana sadece on dakika daha ver, sonra tekrar gitmeye hazır olacağım."

Whit oflayıp pufluyor ve üzerimden kayıyor. "Önce duş al."

Tanrım.

Bu

adam.

EPILOG

Beş Yıl Sonra

. İmkansız gibi görünse bile.

Lisans eğitimimi İşletme alanında tamamladım ve amcamın kampüs yakınındaki hurdalığı üzerinde. Aynı zamanda Whit LSAT sınavına girdi ve teyzemle amcamın evinin yakınındaki bir üniversiteye kabul edildi.

Sonraki birkaç yıl boyunca onu hukuk fakültesine sokmak için canımı dişime takarak çalıştım, annemin hayat sigortasından gelen parayı kullanarak yüksek lisans okulunun yakınında küçük bir stüdyo daire tuttum, böylece derslerine odaklanabilecek ve çalışmak zorunda kalmayacaktı. Ve her zaman kolay değildi. Çoğu gece evde yiyorduk, nadiren dışarı çıkıyorduk. Bazen faturalar hemen ödenmiyordu. Acil durumlarda kredi kartı borcu birikiyordu. Boş zamanlarımızı ailemle ya da stüdyo dairemizde uzanarak, sevişerek ya da sarılıp yatarak geçiriyorduk.

Söylemeye gerek yok, zor olsa bile hayatımın en güzel beş yılıydı.

"Yarınki ilk günün için hazır mısın?" Yeni ütülenmiş takım elbisesini yerleştiren Whit'e soruyorum. Her zamanki gibi düzenli.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Öyleyim."

"Sana ofisini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" Ona sırıttım. "Çok güzel bir masan var. Çok sağlam."

Whit gözlerini bana dikey ama yine de kendini ayarlıyor. Her şeyi yepyeni evine taşıdığımız zamanı hatırlıyor.

iki gün önce mesai saatinden sonra. Sonunda beni o sağlam masanın üzerinde becerdi. Bana ağza alınmayacak iğrenç şeyler yaptı.

Her berbat ettim. "Leke bırakmışsın."

Ona ışınlanıyorum. "Beni heyecanlandırman benim suçum değil. Nasıl olduğumu bilirsin."

Alay ediyor ve sonra kravatını uzatıyor. Onu o takım elbiseyle becermek istiyorum. Biraz kırıştırmak.

Whit iki hafta önce uluslararası hukuk alanında çalışmak üzere bir hukuk firması tarafından işe alındı. Diplomasını diğer ülkelerde zulüm altında yaşayan queer bireylere yardım etmek için kullanmayı planlıyor.

Onunla çok gurur duyuyorum. Patlayabilirim. Ne yazık ki ailesi onun ne kadar harika olduğunu görmek için etrafta değil. İkisi de tek oğullarıyla iletişime geçme zahmetine girmemiş. Onlar için çok kötü ve iyi ki kurtulmuşlar. Dürüst olmak gerekirse, Whit onların yokluğundan pek de rahatsız olmuşa benzemiyor. Teyzem ana tavuk rolünü üstlendi ve Whit gösterdiği sevginin tadını çıkarıyor.

"Bunu sen istedin," diyor ve ben kotumun fermuarını avuçluyorum.

"Duh."

Bana doğru yaklaşıyor, gözlerindeki niyet çok açık. İçimden bir inilti koptu. "Oh Tanrım."

"Bundan hiç sıkılmıyor musun?" diye soruyor, her zaman her saatte gitmeye can atmama çok şaşırıyor. Seks isteğim yaşımla ilerledikçe daha da arttı.

"Sensin, Whit. Süper zeki beyninle bunu neden anlayamadığını bilmiyorum. Sana kafayı takmış durumdayım."

Uzanıp avucunu başımın arkasına bastırıyor ve beni öne doğru çekiyor.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum," diyorum dudaklarımı yalayarak. "Diz çök," dedi ve ben de çöktüm.

YAZAR HAKKINDA

Cora Rose her türlü romantizmi seviyor ve her yıl çok fazla kitap tüketiyor. Şu anda ABD'de yaşıyor ve günlerini kafasının içindeki karakterler hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.